

MĂRTURII PENTRU COMUNITATE VOL. 8

Ellen G. White

Timpul în care a fost scris volumul opt

Volumul 8 al „Mărturiilor” a fost publicat pentru a face față unei crize -- cea mai mare dintre crizele cărora a trebuit să le facă față Biserica Adventistă de Ziua a șaptea. Urgența problemei este evidentă din faptul că acest al 8-lea volum a apărut în martie 1904, la cincisprezece luni după publicarea volumului 7. La data publicării lui, nu se știa cum avea să evolueze curentul. Astăzi ne putem uita înapoi și vedea că instrucțiunile lui ferme au fost un factor principal în depășirea dezastrului amenințător.

În timp ce lucrarea denominațiunii a pornit să cuprindă lumea și în timp ce avea loc o reorganizare a Conferinței Generale, care a făcut posibilă o creștere rapidă și totuși sănătoasă, situația în orașul de la vechiul sediu din Battle Creek, Michigan, a luat o formă care, dacă n-ar fi fost stăvilită, ar fi dus la nimicirea chiar a temeliei credinței adventiștilor de ziua a șaptea. Și toate au venit într-un mod atât de subtil, încât primejdia n-a fost văzută la început, căci apostazia se prezenta sub forma unei „lumini noi”.

Cam pe la sfârșitul secolului, unii dintre lucrătorii denominațiunii, și în mod deosebit conducătorul lucrării medicale misionare, au prezentat unele învățături cu privire la persoana lui Dumnezeu, care nu erau în armonie cu învățăturile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu și cu poziția bisericii. Totuși, aceste învățături au fost prezentate ca o înaintare în înțelegerea soliei și se pretindea că acceptarea ei generală avea să-i aducă poporului lui Dumnezeu o glorioasă experiență și să grăbească terminarea lucrării.

Aceste concepții panteiste Îl considerau pe Dumnezeu nu ca pe o mare Ființă personală, ce conduce Universul, ci mai degrabă ca o putere, o forță văzută și simțită în natură și care umplea chiar și atmosfera. Confundând puterea lui Dumnezeu cu persoana Sa, ei L-au văzut pe Dumnezeu în soare, în floare, în iarbă, în copac și în aproapele lor. Aceste păreri stranii, dar atractive, au fost prezentate public la una dintre sesiunile Conferinței Generale, au fost susținute deschis la Colegiul din Battle Creek și au fost prezentate mereu și mereu la sanatoriul de la Battle Creek. În cele din urmă, această „lumină nouă” a devenit un subiect de discuție atunci când lucrătorii adventiști de ziua a șaptea s-au întâlnit în diferite ocazii neoficiale sau în mod oficial în întâlniri pentru consfătuire. Deși constituia o problemă de un interes profund și o preocupare pentru

conducătorii bisericii, eforturile lor de a controla și stopa aceste învățături panteiste păreau aproape cu totul ineficiente.

În iarna anilor 1902-1903, mișcarea a câștigat avânt. Apoi ... problema a devenit acută, o dată cu publicarea unei cărți despre fiziologie și igienă, scrisă într-un stil popular, în care medicul principal al denominațiunii a prezentat într-un mod subtil aceste vederi. Cartea a fost publicată într-un tiraj mare, ca să fie vândută de adventiștii de ziua a șaptea spre a se strânge fondurile necesare pentru reconstruirea Sanatoriului de la Battle Creek. Conducătorii bisericii aveau în mod sigur convingerea că această criză avea să atingă apogeul cu ocazia sesiunii Conferinței Generale ce avea să se țină în primăvara anului 1903, când, sperau ei, serva Domnului avea să abordeze în mod clar această problemă. Dar, de fiecare dată când a vorbit, părea că este reținută și a prezentat o solie făcând apel la unitate în lucrare și la nevoia de a avea cu toții același interes. Când sesiunea Conferinței Generale s-a încheiat, problema nu fusese încă atacată.

Câteva luni mai târziu, în toamna anului 1903, serva Domnului a fost instruită într-o viziune să înfrunte prompt și în mod public învățătura panteistă și să arate primejdiile învățăturilor speculative și spiritiste ce o însoțesc. Comunicările trimise de dânsa din California au ajuns la frații ce erau adunați în sesiunea de toamnă a Comitetului Conferinței Generale ce se ținea la Washington D. C. chiar în momentul de apogeu al crizei. Toți puteau vedea acum că Dumnezeu Își călăuzește și Își apără lucrarea și, în lumina soliilor Spiritului Profetic, aproape toți au luat atitudine de partea adevărului. Cu toate acestea, în câmp era nedumerire, nesiguranță și confuzie. Mărturii pentru Comunitate volumul 8 aduce un mesaj în această problemă, definind adevărul în termeni fermi și lăsând astfel ca erezia să apară într-un vizibil contrast. Criza a fost întâmpinată și biserica a fost salvată. Numai puterea omenească singură nu putea să ocrotească biserica în această criză.

Pe lângă această principală controversă doctrinală, au mai existat și alte probleme în biserică în timpul cuprins în volumul 8. La numai câteva săptămâni după publicarea volumului 7, cu soliile și sfaturile lui cu privire la lucrarea ce se făcea în casele noastre de editură, tipografiile Review and Herald și Herald Publishing Association au fost distruse de incendii. Acesta a fost al doilea mare dezastru din Battle Creek și în mai puțin de unsprezece luni a urmat și incendiul care a mistuit sanatoriul din Battle Creek.

În legătură cu această pierdere, problema era mult mai mare decât aceea de a

înlocui ce distrusese focul. De ani de zile, sfaturile Spiritului Profetic au chemat la o împrăștiere a credincioșilor din Battle Creek și la înființarea de sanatorii, școli și case de editură în alte părți. Poporul nostru a fost somat să nu se adune în număr mare la sediul lucrării. Ca răspuns la aceste sfaturi, vechiul Colegiu de la Battle Creek a fost mutat undeva la țară, în Berrien Springs, Michigan. Acum, când editura Review and Herald era distrusă de incendiu, conducătorii considerau că era timpul potrivit pentru a reșeza lucrarea casei de editură în alt loc și s-au făcut pașii necesari în direcția aceasta.

De la început, sediul Conferinței Generale a fost așezat lângă editura Review and Herald. Cele două păreau că sunt inseparabile. Orice plan făcut pentru mutarea uneia implica și mutarea celeilalte. Ca răspuns la călăuzirea primită prin Spiritul Profetic, s-a căutat un loc potrivit și, în final, în suburbia Washington-ului D. C., capitala națiunii, s-a găsit o proprietate acceptabilă, iar lucrarea de publicații și birourile Conferinței Generale au fost mutate în acest centru, în august 1903.

Pentru a-i ajuta pe adventiștii de ziua a șaptea să înțeleagă cauza dezastrului care a ras de pe fața pământului casa de editură, cum și nevoia de reșezare a lucrării pe baze noi și a unui nou amplasament, „Sfaturi repetate adesea” au fost incluse în volumul 8.

Aceste probleme, în care erau implicate lucrarea noastră medicală, casa noastră de editură și chiar doctrina bisericii, erau mari și puteau foarte ușor să abată atenția poporului nostru din toată lumea de la principala sarcină ce stătea înaintea noastră -- aceea de a duce Evanghelia cea veșnică în toată lumea. Chiar dacă volumul 8 a fost publicat, în principal, ca să întâmpine aceste crize și să le facă pentru totdeauna clar adventiștilor de ziua a șaptea drumul cel drept (corect), Ellen G. White a abordat aceste probleme în mod pozitiv. Cartea nu începe cu un tablou al problemelor ce ne confruntau, ci mai degrabă cu secțiunea intitulată „Ocaziile actuale”, în care „Lucrarea noastră” este prezentată în termeni mișcători. Apoi, urmează capitolele despre „Chemarea la slujire”, „Puterea făgăduită” și puncte de vedere cu privire la responsabilitățile noastre în patrie și în străinătate, cu o menționare specială a „lucrării în Europa”. Ce mult i-ar fi plăcut marelui vrăjmaș al adevărului, dacă mințile și gândurile poporului lui Dumnezeu ar fi putut fi întoarse de la sarcina cea mare și neterminată, prin speculații cu privire la Dumnezeu, prin fanatism sau prin idei confuze cu privire la organizație! Dar poporul lui Dumnezeu nu trebuia să fie sustras de la lucrarea lui de iluminare a lumii. Având ochii ațintiți spre lucrare, s-au făcut pași înainte.

Este adevărat că unii au pierdut drumul în timpul crizei din anii 1902-1903. Unele dintre proprietățile bisericii au fost pierdute de către denominațiune; dar, mai degrabă decât să împiedice lucrarea, criza aceasta a marcat începerea unei mișcări mari și agresive. Avertizările cuprinse în secțiunea „Fiți în gardă” și delimitarea foarte clară a adevărului în grupul capitolului „Cunoașterea esențială” vor servi totdeauna pentru a păstra biserica, astfel ca să nu cadă pradă învățăturilor înșelătoare, după cum și alte sfaturi cuprinse în volumul 8 vor fi de folos până la sfârșitul timpului. Comitetul pentru Publicații, Ellen G. White.

Capitolul 1

Lucrarea noastră

Care este lucrarea noastră? Aceeași care i-a fost dată lui Ioan Botezătorul, cu privire la care citim: „În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: «Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape»”. Căci el este acela care fusese vestit prin proorocul Isaia, când zicea: „Iată glasul celui ce strigă în pustie: «Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările.»” (Matei 3, 1-3.)

Toți acei care într-adevăr sunt angajați în lucrarea Domnului pentru aceste zile de pe urmă vor avea o solie hotărâtă de adus. Citiți cele câteva versete ale capitolului 40 din Isaia:

„Un glas strigă: «Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.»” (Isaia 40, 3-5.)

„Un glas zice: «Strigă!» -- Și eu am răspuns: «Ce să strig?» «Orice făptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea.» -- În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” (Ver 6-8.)

Capitolul acesta este plin de învățăminte potrivite pentru noi în vremea aceasta. Cuvântul Domnului pentru noi este: „Pocăiți-vă, pregătiți calea pentru redeșteptarea lucrării Mele”.

Mutarea la Washington a lucrării săvârșite până acum la Battle Creek este un pas în direcția cea bună. Noi trebuie să stăruim să înaintăm în regiunile îndepărtate, unde oamenii sunt în întuneric spiritual. „Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strâmtorile în vâlcele!” (Isaia 40, 4.) Orice piedică din calea răscumpărării poporului lui Dumnezeu trebuie să fie îndepărtată prin deschiderea Cuvântului Său și prin prezentarea unui lămurit: „Așa zice Domnul”.

Adevărata lumină trebuie să strălucească, deoarece întunericul acoperă pământul, și o mare negură, popoarele. Adevărul viului Dumnezeu trebuie să apară în contrast cu rătăcirea. Proclamați vestea cea bună. Avem un Mântuitor care și-a dat viața pentru ca aceia care cred în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Se vor ivi piedici în calea înaintării lucrării lui Dumnezeu, dar nu vă temeți. La atotputernicia Împăratului împăraților, Dumnezeul nostru, păstrător al legământului, adaugă blândețea și grija păstorului milos. Nimic nu-I poate sta în cale. Puterea Lui este absolută și este garanția sigurei împliniri a făgăduințelor Sale date poporului Său. El poate îndepărta toate barierele ce stau în calea înaintării lucrării Sale. El are mijloace de a îndepărta orice dificultate, pentru ca aceia care-L servesc și respectă mijloacele pe care El le folosește să poată fi eliberați. Bunătatea și iubirea Lui sunt nemărginite, iar legământul Lui este neschimbător.

Planurile vrăjmașilor lucrării Sale ar putea să pară că sunt tari și bine făurite, dar El poate răsturna chiar și cel mai tare dintre aceste planuri și, la timpul Său și pe calea Sa, El va și face aceasta, după ce a văzut că credința noastră a fost pusă la probă, că noi ne apropiem de El și facem din El sfătuitorul nostru.

În timpurile cele mai întunecate, când aparențele pot părea foarte împotrivoare, nu vă temeți. Aveți credință în Dumnezeu. El Își realizează planurile, făcând bine toate lucrurile în favoarea poporului Său. Puterea acelora care Îl iubesc și-L servesc va fi reînnoită în fiecare zi. Priceperea Lui va fi pusă în slujba lor, pentru ca ei să nu greșescă în aducerea la îndeplinire a planurilor Lui.

Nu trebuie să se dea pe față deznădejde în serviciul lui Dumnezeu. Credința noastră trebuie să suporte presiunea îndreptată asupra ei. Dumnezeu este în stare și binevoitor să reverse asupra servilor Săi toată puterea de care ei au nevoie. El va împlini peste măsură cele mai înalte așteptări ale acelora care își pun încrederea în El. El le va da înțelepciunea pe care o cer feluritele lor nevoi.

Încercatul apostol Pavel spunea: „El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită». Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtoări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.” (2 Corinteni 12, 9.10.)

Frații mei, țineți cu tărie până la capăt începutul încrederii voastre. Lumina adevărului lui Dumnezeu nu trebuie să slăbească. Ea trebuie să strălucească în mijlocul întunericului rătăcirii care învăluie lumea noastră. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie deschis înaintea celor din locurile înălțate ale pământului, ca și înaintea celor din locurile mai smerite.

Biserica lui Hristos este instrumentul lui Dumnezeu pentru proclamarea adevărului; ea este împuternicită de El să facă o lucrare specială; și, dacă este credincioasă față de Dumnezeu, dacă este ascultătoare de poruncile Lui, în mijlocul ei va sălășlui desăvârșirea puterii divine. Dacă Îl va onora pe Domnul Dumnezeu lui Israel, nu există putere care să-i poată sta împotriva. Dacă va fi credincioasă față de datoria ei de supunere și ascultare, puterile vrăjmașului nu vor fi în stare să o răpună, așa cum nu este în stare pleava să reziste furtunii.

Înaintea bisericii stau zorile unei zile strălucitoare și glorioase, dacă ea se va îmbrăca cu haina neprihănirii lui Hristos, dându-se înapoi de la orice ascultare față de lume.

Membrii bisericii au nevoie acum să-și mărturisească apostaziile și să se strângă unii lângă alții. Frații mei, nu îngăduiți să intervină nimic ce v-ar separa pe unii de alții sau de Dumnezeu. Nu vorbiți despre deosebiri de opinii, ci uniți-vă în iubirea adevărului așa cum este el în Isus. Veniți înaintea lui Dumnezeu și invocați sângele vărsat al Mântuitorului, ca motiv pentru care ar trebui să primiți ajutor în lupta împotriva răului. Nu vă veți ruga în zadar. Când vă apropiați de Dumnezeu cu căință din inimă și în deplina asigurare a credinței, vrăjmașul care caută să vă distrugă va fi biruit.

Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejzii. Căutați tăria la Dumnezeu, la Dumnezeu cel viu. Dați pe față o credință smerită și neclintită în puterea și bunăvoința Lui de a salva. De la Hristos curge râul cel viu al mântuirii. El este Fântâna vieții, Izvorul a toată puterea. Când ne prindem în credință de puterea Lui, El va schimba, și va schimba în mod minunat, perspectivele cele mai fără de nădejde și mai descurajatoare. El va face aceasta pentru gloria Numelui Său.

Dumnezeu îi cheamă pe credincioșii Săi, care cred în El, să exprime curaj față de cei care nu cred și sunt fără nădejde. Fie ca Domnul să ne ajute să ne sprijinim unii pe

alții, și să-L încercăm printr-o credință vie.

„Cântați cu veselie lui Dumnezeu, care este tăria noastră! Înălțați strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacov! Cântați o cântare, sunați din tobă, din harpa cea plăcută și din alăută!” (Psalmii 81, 1.2.)

„Frumos este să laudăm pe Domnul, și să mărim Numele Tău, Prea Înalte, să vestim dimineața bunătatea Ta, și noaptea credincioșia Ta, cu instrumentul cu zece coarde, și cu alăuta, în sunetele arfei. Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, și eu cânt de veselie când văd lucrarea mâinilor Tale.” (Psalmii 92, 1-4.)

„Veniți să cântăm cu veselie Domnului, și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui! Căci Domnul este un Dumnezeu mare, este un Împărat mare, mai pe sus de toți dumnezeii. El ține în mână adâncimile pământului și vârfurile munților sunt ale Lui. A Lui este marea, El a făcut-o și mâinile Lui au întocmit uscatul; veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!” (Psalmii 95, 1-6.)

„Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, toți locuitorii pământului! Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui! Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui. Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decât toți dumnezeii.” (Psalmii 96, 1-4.)

„Strigați de bucurie către Domnul, toți locuitorii pământului! Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui. Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui. Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui. Lăudați-L și binecuvântați-I Numele. Căci Domnul este bun; bunătatea Lui ține în veci, și credincioșia Lui din neam în neam.” (Psalmii 100.)

Capitolul 2

Misiunea

Scopul lui Dumnezeu este ca poporul Lui să ajungă sfințit, curățit, un popor sfânt, care transmite lumină tuturor celor din jurul lui. Scopul Lui este ca prin exemplificarea adevărului în viața lor, ei să fie o laudă pe pământ. Harul lui Hristos este îndestulător pentru acesta. Dar poporul lui Dumnezeu să-și aducă aminte că, numai atunci când crede și aduce la îndeplinire principiile Evangheliei, Dumnezeu îl poate face o laudă pe pământ. Numai atunci când folosesc puterile date de Dumnezeu în slujba Lui, credincioșii se vor bucura de plinătatea și de puterea făgăduinței pe care biserica a fost chemată să o primească. Dacă aceia care mărturisesc credința în Hristos ca Mântuitor al lor ajung numai la treapta de jos a măsurătorii lumești, biserica nu izbutește să dea recolta bogată pe care o așteaptă Dumnezeu. „Aflată cu lipsă” este scris în raportul ei.

Însărcinarea pe care Hristos le-a dat ucenicilor Săi numai cu puțin timp înainte de înălțarea Sa la cer este marele decret misionar al împărăției Sale. Dându-l ucenicilor, Mântuitorul a făcut din ei ambasadori ai Săi și le-a dat scrisorile de acreditare necesare. Dacă, mai târziu, ar fi fost trași la răspundere și întrebați cu ce putere, ei -- niște pescari incultți -- mergeau ca învățători și tămăduitori, puteau să răspundă: „Acela pe care iudeii L-au răstignit, dar care S-a ridicat dintre morți, ne-a rânduit în lucrarea de predicare a Cuvântului Său, declarând: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.»”

Hristos a dat însărcinarea aceasta ucenicilor Săi, ca fiind slujitorii Lui principali, arhitecții care aveau să pună temelia bisericii Sale. El a așezat asupra lor, și asupra tuturor acelorora care aveau să le urmeze ca slujitori ai Lui, sarcina de a transmite Evanghelia Sa mai departe din generație în generație, din veac în veac.

Ucenicii nu trebuia să aștepte ca oamenii să vină la ei. Trebuia ca ei să meargă la oameni, căutându-i pe păcătoși, așa cum păstorul caută oaia pierdută. Hristos le-a deschis lumea înainte, ca fiind câmpul lor de lucru. Ei trebuia să meargă „în toată lumea” și să propovăduiască „Evanghelia la orice făptură”. (Marcu 16, 15.) Ei trebuia să predice despre Mântuitorul, despre viața Lui de slujire neegoistă, despre moartea Lui în ocară, despre iubirea Lui neasemuită și neschimbătoare. Numele Lui trebuia să le fie parola, legătura lor de unire. În Numele Lui, ei trebuia să supună fortărețele păcatului.

Credința în Numele Lui trebuia să-i distingă, ca fiind creștini.

Dând mai departe îndrumări ucenicilor Săi, Hristos a spus: „Voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului”. „Dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Faptele Apostolilor 1, 8; Luca 24, 49.)

Ascultând de cuvântul Domnului lor, ucenicii s-au strâns la Ierusalim pentru a aștepta împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Aici au petrecut zece zile -- zile de adâncă cercetare a inimii. Ei au îndepărtat toate neînțelegerile și s-au apropiat unii de alții într-o strânsă comuniune creștină.

La sfârșitul celor zece zile, Domnul și-a împlinit făgăduința printr-o minunată revărsare a Duhului Său. „Deodată a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.” „Și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adaus aproape trei mii de suflete.” (Faptele Apostolilor 2, 2-4.41.)

„Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele, care-l însoțeau.” (Marcu 16, 20.) În ciuda dârzei împotriviri pe care au întâlnit-o ucenicii, în scurt timp, Evanghelia împărăției a răsunat prin toate părțile locuite ale pământului.

Însărcinarea dată ucenicilor ne este dată și nouă. Astăzi, ca și atunci, un Mântuitor răstignit și înviat trebuie să fie înălțat înaintea acelor care sunt fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Domnul cheamă pastori, învățători și evangheliști. Din poartă în poartă și din ușă în ușă, servii Săi trebuie să proclame solia mântuirii. Solia iertării prin Hristos trebuie să fie dusă oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

Solia nu trebuie să fie prezentată în expuneri lipsite de foc și de viață, ci în expuneri clare, hotărâte, mișcătoare. Sute de persoane așteaptă avertizarea de a-și scăpa viața. Lumea are nevoie să vadă în creștini o dovadă a puterii creștinismului. Nu numai în câteva locuri, ci în lumea întreagă, sunt necesari solii harului. Din toate țările se aude

chemarea: „Treceți și ajutați-ne”. Bogați și săraci, înălțați sau smeriți, cer să li se dea lumină. Bărbați și femei flămânzesc după adevăr, așa cum este el în Isus. Când vor auzi Evanghelia predicată cu putere de sus, ei vor ști că masa bogată este întinsă pentru ei și vor răspunde la chemarea: „Veniți, căci iată, toate sunt gata.” (Luca 14, 17.)

Cuvintele: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16, 15) sunt rostite către fiecare dintre urmașii lui Hristos. Toți cei care sunt chemați la viața lui Hristos sunt chemați și să lucreze la mântuirea semenilor lor. Același dor sufletesc, pe care l-a simțit El pentru salvarea celor pierduți, se dă pe față și în ei. Nu toți pot să ocupe același loc, dar pentru toți este un loc în lucrare. Toți aceia asupra cărora s-au revărsat binecuvântările lui Dumnezeu trebuie să răspundă printr-o slujire reală; fiecare dar trebuie să fie folosit pentru înaintarea împărăției Lui.

O făgăduință ce nu se schimbă

Hristos a luat măsuri depline pentru săvârșirea lucrării încredințate ucenicilor și a luat asupra Sa răspunderea succesului ei. Atâta timp cât ascultau de Cuvântul Său și lucrau în legătură cu El, ei nu puteau să dea greș. Mergeți la toate neamurile, îi îndemna El. Mergeți până la cele mai depărtate părți ale globului locuit, dar să știți că prezența Mea va fi acolo. Lucrați în credință și încredere, căci nu va veni niciodată timpul când să vă părăsesc.

Și nouă ne este dată făgăduința prezenței stăruitoare a lui Hristos. Trecerea timpului nu a adus nici o schimbare în făgăduința dată la despărțire. El este și cu noi astăzi, tot atât de adevărat cum a fost cu ucenicii, și va fi cu noi „până la sfârșit”.

„Mergeți și predicați Evanghelia la toate neamurile”, ne spune Mântuitorul, „pentru ca ei să poată deveni copii ai lui Dumnezeu. Eu sunt cu voi în lucrarea aceasta, învățându-vă, îndrumându-vă, mângâindu-vă, întărindu-vă, dându-vă succes în lucrarea voastră de tăgăduire și jertfire de sine. Voi lucra asupra inimilor, convingându-le de păcat și întorcându-le de la întuneric la lumină, de la neascultare la dreptate. În lumina Mea ei vor vedea lumină. Voi veți avea de dat piept cu opoziția uneltelor satanice; dar puneți-vă încrederea în Mine. Niciodată nu vă voi lăsa”.

Nu vă gândiți că Hristos îi prețuiește pe aceia care trăiesc în totul pentru El? Nu vă gândiți că El îi vizitează pe aceia care, ca și prea iubitul Ioan, sunt din cauza Lui în

locuri grele și pline de încercări? El îi găsește pe cei credincioși ai Săi și stă în comuniune cu ei, încurajându-i și întărindu-i. Iar îngerii de la Dumnezeu, care excelează în putere, sunt trimiși de Dumnezeu să slujească lucrătorilor Săi, oameni care le propovăduiesc adevărul aceluia care nu-l cunosc.

Dumnezeu i-a dat slujitorului Evangheliei lucrarea de a-i îndruma spre Hristos pe aceia care s-au abătut de la cărarea cea strâmtă. El trebuie să fie înțelept și sârguincios în eforturile lui. La sfârșitul fiecărui an, el ar trebui să fie în stare să privească înapoi și să vadă suflete mântuite ca rod al ostanelor lui. Pe unii trebuie să-i mântuiască „smulgându-i din foc ... urând până și cămașa mânjită de carne”, ținându-se „de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura.” (Iuda 23; Tit 1, 9.) Însărcinarea lui Pavel către Timotei se dă și slujitorilor de astăzi. „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus: ...Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.” (2 Timotei 4, 1.2.)

Dar Dumnezeu nu a pus răspunderea de a căuta să-i mântuiască pe păcătoși numai asupra aceluia care predică Cuvântul. El a dat tuturor lucrarea aceasta. Inima noastră ar trebui să fie atât de plină de iubirea lui Hristos, încât cuvintele noastre de mulțumire să încălzească și alte inimi. Acesta este un serviciu pe care toți îl pot face, iar Domnul îl primește ca adus Lui. El îl face să fie roditor, dând lucrătorului sârguincios harul care îl împacă pe om cu Dumnezeu.

Domnul să ajute poporul Său să-și dea seama că e de făcut o lucrare sârguincioasă. El să le ajute să-și aducă aminte că, în familie, biserică și în lume, ei trebuie să facă faptele lui Hristos. Ei nu sunt lăsați să se trudească singuri. Îngerii îi ajută. Și Hristos este ajutorul lor. De aceea ei să lucreze credincios și neobosit. La timp potrivit, vor secera, dacă nu vor cădea de oboseală.

Creștinul peregrin nu cedează dorinței de a se odihni. El merge mereu înainte, zicând: „Noaptea e pe sfârșite; ziua s-a apropiat”. Motto-ul lui este: „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, ... eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3,12-14.)

Capitolul 3

Puterea făgăduită

Dumnezeu nu cere să facem în propria noastră putere lucrarea ce ne stă în față. El a asigurat mai dinainte sprijin dumnezeiesc pentru toate împrejurările critice, când puterile omenești nu ajung să facă față. El dă Duhul Sfânt pentru a ne ajuta în orice strâmtorare, pentru a ne întări nădejdea și siguranța, pentru a ne ilumina mintea și pentru a ne curăți inima.

Chiar înainte de răstignire, Mântuitorul le-a spus ucenicilor Săi: „Nu vă voi lăsa orfani.” „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.” „Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare.” „Vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14, 18.16; 16,13; 14,26.)

Domnul Hristos a luat măsuri ca biserica Lui să fie un corp transformat, iluminat de lumina cerului, având slava lui Emanuel. Planul Lui este ca fiecare creștin să fie înconjurat cu o atmosferă de lumină și pace. Posibilitatea de a se face de folos este nemărginită pentru acela care, dând eul la o parte, face loc lucrării Duhului Sfânt asupra inimii și trăiește o viață consacrată în totul lui Dumnezeu.

Care a fost rezultatul revărsării Duhului în Ziua Cincizecimii? -- Vestea cea bună a unui Mântuitor înălțat a fost dusă până la cele mai îndepărtate margini ale lumii locuite. Inima ucenicilor a fost umplută de o generozitate atât de deplină, atât de adâncă, atât de cuprinzătoare, încât i-a constrâns să meargă până la marginile pământului, mărturisind: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.” (Galateni 6, 14.) Atunci când proclamau adevărul, așa cum este în Isus, inimile se predau sub puterea soliei. Biserica vedea cum noii convertiți alergau la ea cu grămada, din toate părțile. Cei apostaziați se pocăiau. Păcătoșii se uneau cu creștinii pentru a căuta mângăritarul de mare preț. Aceia care fuseseră cei mai aprigi împotrivi ai Evangheliei deveneau apărătorii ei. Se împlinea profeția. Cel slab va fi „ca David”, iar casa lui David va fi „ca îngerul Domnului”. Fiecare creștin vedea în fratele său chipul lui Dumnezeu, plin de iubire și de îndurare. Un singur interes

predomina. Un singur subiect de imitat le absorbea pe toate celelalte. Unica ambiție a credincioșilor era de a da pe față asemănarea cu Hristos în caracter și de a lucra pentru extinderea împărăției Lui.

„Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.” (Faptele Apostolilor 4, 33.) Prin ostenele lor se adăugau la biserică oameni aleși, care, primind cuvântul vieții, își consacrau viața lucrării de a duce altora nădejdea care le umpluse inima cu pace și bucurie. Sute de oameni proclamau solia: „Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat.” Ei nu puteau să fie împiedicați sau intimidați prin amenințări. Domnul vorbea prin ei; și, oriunde mergeau, bolnavii erau vindecați, iar săracilor li se predica Evanghelia.

Atât de puternic poate să lucreze Dumnezeu când oamenii se predau controlului Duhului Său.

Nouă, celor de azi, ne aparține făgăduința Spiritului, tot atât de real ca și primilor ucenici. Dumnezeu va înzestra astăzi bărbați și femei cu putere de sus, așa cum i-a înzestrat pe aceia care în Ziua Cincizecimii au auzit Cuvântul mântuirii. Chiar în ceasul acesta, Duhul Său și harul Său sunt pentru toți aceia care au nevoie de ele și Îl cred pe El pe cuvânt.

Notați că Duhul S-a revărsat abia după ce ucenicii ajunseseră la unire desăvârșită, când nu se mai luptau pentru locurile cele mai de sus. Erau de o singură părere. Toate deosebirile fuseseră date la o parte. Iar mărturia pe care ei o dădeau, după ce li se acordase Duhul, era una și aceeași. Observați cuvântul: „Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet.” (Faptele Apostolilor 4, 32.) Spiritul Aceluia care murise, pentru ca păcătoșii să poată trăi, însuflețea întreaga adunare a credincioșilor.

Ucenicii n-au cerut o binecuvântare pentru ei. Ei erau copleșiți de povara pentru suflete. Evanghelia trebuia să fie dusă până la marginile pământului, iar ei cereau înzestrarea cu puterea pe care o făgăduise Hristos. Și atunci Duhul Sfânt a fost revărsat, și mii de oameni s-au convertit într-o zi.

La fel poate fi și acum. Creștinii să dea la o parte orice neînțelegere și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. Să ceară în credință binecuvântarea făgăduită, și ea va veni. Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost

ploaia timpurie și cât de glorioase au fost rezultatele! Dar ploaia târzie va fi și mai îmbelșugată. Care este făgăduința pentru cei ce trăiesc în aceste zile de pe urmă? „Întoarceți-vă în cetățuie, prinși de război plini de nădejde!” „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe câmp.” (Zaharia 9, 12; 10, 1.)

Domnul Hristos a declarat că influența dumnezeiască a Duhului urma să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. Dar făgăduința nu este apreciată așa cum ar trebui; și, de aceea, împlinirea ei nu se vede așa cum ar fi cu putință. Făgăduința cu privire la Duhul Sfânt este ceva la care se cugetă prea puțin; iar rezultatul este numai ceea ce s-ar putea aștepta -- secetă spirituală, întuneric spiritual, decădere și moarte spirituală. Lucruri mai mărunte ocupă atenția, iar puterea dumnezeiască necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii, care ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări, lipsește, deși este oferită în plinătatea ei nemărginită.

Ceea ce face ca predicarea Evangheliei să fie atât de fără putere este lipsa Duhului. S-ar putea să existe învățătură, talent, elocvență și tot felul de daruri naturale sau câștigate; dar, fără prezența Duhului lui Dumnezeu, nici o inimă nu va fi mișcată, nici un păcătos nu va fi câștigat la Hristos. Dimpotrivă, dacă este legat de Hristos, dacă are darurile Duhului, chiar și cel mai sărman și mai neștiutor dintre ucenicii Săi va avea o putere care va mișca inimile. Dumnezeu face din ei canale pentru revărsarea celei mai prețioase puteri din univers.

De ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului, întrucât acesta este mijlocul prin care urmează să primim putere? De ce nu vorbim despre El, nu ne rugăm pentru El, nu predicăm despre El? Domnul e mai binevoitor să ne dea Duhul Sfânt decât sunt părinții binevoitori să dea daruri bune copiilor lor. Fiecare lucrător ar trebui să se roage stăruitor lui Dumnezeu pentru botezul cu Duhul Sfânt. Ar trebui să se adune grupe care să ceară ajutor special, înțelepciune cerească, pentru a ști cum să plănuiască și cum să execute cu înțelepciune. Oamenii ar trebui să se roage îndeosebi ca Dumnezeu să-i boteze pe misionarii Săi cu Duhul Sfânt.

Prezența Duhului cu slujitorii lui Dumnezeu va da prezentării adevărului o putere pe care nici toată onoarea și gloria lumii nu o poate da. Duhul este Cel care dă tăria ce susține sufletele care se luptă și se frământă în orice criză, în mijlocul împotrivirii rudelor, a urii lumii și a conștiinței propriilor nedesăvârșiri și greșeli.

Zelul pentru Dumnezeu i-a determinat pe ucenici să mărturisească cu mare putere despre adevăr. N-ar trebui oare ca zelul acesta să aprindă inimile noastre cu hotărârea de a povesti despre iubirea răscumpărătoare a lui Hristos și Acesta crucificat? Nu urmează ca Duhul lui Dumnezeu să vină astăzi ca răspuns la rugăciunea stăruitoare și călduroasă și să umple inima oamenilor cu putere pentru slujire? Pentru ce, atunci, este atât de slabă și fără putere biserica?

E privilegiul fiecărui creștin nu numai de a aștepta, dar și de a grăbi venirea Domnului nostru Isus Hristos. Dacă toți câți mărturisesc Numele Lui ar aduce roade pentru slava Lui, cât de repede ar fi semănată întreaga lume cu sămânța Evangheliei. Repede s-ar coace ultima recoltă, iar Hristos ar veni să adune semințele prețioase.

Fraților și surorilor, rugați-vă stăruitor pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu stă înapoia fiecărei făgăduințe pe care a făcut-o. Cu Biblia în mână, ziceți: „Am făcut așa cum ai zis Tu. Îți prezint făgăduința Ta: «Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide»”. Domnul Hristos declară: „Orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea”. „Orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.” (Matei 7, 7; Marcu 11, 24; Ioan 14, 13.)

Curcubeul din jurul tronului e o asigurare că Dumnezeu este credincios; că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare. Noi am păcătuit față de El și suntem nevrednici de mila Lui; și, cu toate acestea, El Însuși a pus pe buzele noastre acea prea minunată cerere: „Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi!” (Ieremia 14, 21.) El și-a luat angajamentul să asculte strigătul nostru, când venim la El, mărturisindu-ne nevrednicia și păcatul. Onoarea tronului Său e legată de împlinirea Cuvântului Său față de noi.

Hristos îi trimite pe solii Săi în oricare parte a domeniului Său, ca să le facă cunoscut servilor Săi voința Sa. El umblă în mijlocul bisericii Sale. El dorește să-i sfințească, să-i înalțe și să-i înobileze pe urmașii Săi. Influența acelor care cred în El va fi în lume o mireasmă de viață spre viață. Hristos ține stelele în mâna Sa dreaptă și este scopul Său acela de a face ca lumina Sa să lumineze, prin ei, în lume. În felul acesta, El dorește să-și pregătească poporul pentru o slujire mai înaltă în biserica de sus. El ne-a dat o mare lucrare de făcut. Să o facem în mod credincios. Să arătăm în viața noastră ce poate face harul dumnezeiesc pentru omenire.

Capitolul 4

Răspunderea noastră

Sunt timpuri când mi se înfățișează o priveliște clară a stării bisericii de pe urmă - o stare de înspăimântătoare indiferență față de nevoile unei lumi care pierde din lipsă de cunoaștere a adevărului prezent. Atunci trăiesc ore și chiar zile de intens chin sufletesc. Mulți din cei cărora li s-au încredințat adevărurile mântuitoare ale soliei îngerului al treilea nu-și dau seama că mântuirea sufletelor este dependentă de consacrarea și activitatea bisericii lui Dumnezeu. Mulți își folosesc binecuvântările în slujirea eului. Vai, cât mă doare inima pentru faptul că Domnul Hristos este făcut de ocară prin purtarea lor necreștinească! Dar, după ce chinul de moarte a trecut, mă simt îndemnată să mă străduiesc și mai mult pentru a-i trezi să depună eforturi neegoiste pentru salvarea semenilor lor.

Dumnezeu a făcut din poporul Său administratori ai harului și adevărului Său. Dar cum privește El neglijența lor de a distribui semenilor binecuvântările acestea? Să presupunem că o colonie îndepărtată a Angliei este în mare necaz din cauza foametei și a amenințării unui război. Mulțimi mor de foame și un vrăjmaș puternic își strânge trupele la frontieră, amenințând să grăbească lucrarea morții. Guvernul din patrie își deschide hambarele; caritatea publică începe să contribuie; se revarsă ajutoare pe multe căi. O flotă e încărcată cu prețioasele mijloace de trai și e trimisă la locul suferinței, însoțită de rugăciunile acelor a căror inimă a fost mișcată să dea ajutoare. Și, pentru un timp, flota merge direct spre destinație. Dar, după ce pământul a pierit din vedere, zelul acelor care au fost însărcinați să ducă hrană celor suferinzi de foame scade. Deși angajați într-o lucrare care-i face colaboratori cu îngerii, ei pierd sentimentele cele bune cu care au pornit. Ispita își face loc, prin sftncicii răi.

O grupă de insule se află în calea lor și, deși mult mai aproape de destinație, se hotărăsc să se oprească. Ispita care se furișase se face mai puternică. Spiritul egoist de câștig pune stăpânire pe mintea lor. Li se prezintă avantaje mercantile. Cei cu răspunderea flotei sunt convinși să rămână pe insule. Scopul generos de la început dispare din fața lor. Ei îi pierd din vedere pe oamenii ce mor de foame și la care fuseseră trimiși. Rezervele încredințate lor sunt folosite pentru câștig egoist și îi lasă pe semenii lor să moară. Strigătele celor ce pier se înalță la cer, iar Domnul scrie în cartea Sa fapta

tâlhăriei.

Gândiți-vă la oroarea morții oamenilor datorită faptului că aceia care fuseseră puși să poarte răspunderea mijloacelor de ajutor s-au dovedit necredincioși față de însărcinarea lor. E greu să admitem faptul că omul s-ar putea face vinovat de un păcat atât de greu. Totuși, am fost instruită să vă spun vouă, frații și surorile mele, că sunt creștini care repetă zilnic acest păcat.

În Eden, omul a căzut de la treapta lui înaltă și, prin neascultare, a ajuns un supus al morții. În cer s-a văzut că ființele omenești piereau și atunci mila lui Dumnezeu a fost stârnită. Cu un preț nemărginit de mare, El a inițiat un mijloc de ajutorare. El a iubit lumea atât de mult, încât „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 16.) Nu era nădejde pentru vinovat decât prin Hristos. Dumnezeu a văzut „că nu este nici un om, și Se miră că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul Lui vine în ajutor, și neprihănirea Lui Îl sprijină.” (Isaia 59, 16.)

Domnul a ales un popor și l-a făcut depozitarul adevărului Său. Era planul Lui ca, prin descoperirea caracterului Său, prin Israel, oamenii să fie atrași către El. Invitația Evangheliei trebuia să fie dusă întregii lumi. Prin învățătura serviciului jertfelor, Hristos trebuia să fie înălțat înaintea oamenilor, și toți cei care ar fi privit la El urmau să trăiască.

Dar Israel n-a îndeplinit planul lui Dumnezeu. Ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul lor privilegiu, ca reprezentanți ai Lui. Binecuvântările pe care le primiseră ei nu aduceau nici o binecuvântare lumii. Toate avantajele erau însușite spre propria lor proslăvire. Ei Îl jefuiau pe Dumnezeu de serviciul pe care-l cerea de la ei și îi jefuiau pe semenii lor de călăuzirea religioasă și de un exemplu sfânt.

În cele din urmă, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, pentru a le descoperi oamenilor caracterul Celui Nevăzut. Domnul Hristos a venit și a trăit pe acest pământ o viață de ascultare de Legea lui Dumnezeu. El și-a dat viața Sa scumpă pentru a salva omenirea și a făcut din servii Săi administratorii Săi. O dată cu dăruirea lui Hristos, i-au fost date omului toate comorile cerului. Biserica a fost încărcată cu hrană cerească pentru sufletele muritoare de foame. Aceasta a fost comoara pe care poporul lui Dumnezeu era însărcinat să o ducă lumii. El trebuie să-și îndeplinească datoria în chip credincios, continuându-și lucrarea până ce solia harului va fi înconjurat lumea.

Hristos S-a înălțat la cer și a trimis Duhul Său Sfânt pentru a da putere lucrării ucenicilor Săi. Mii erau convertiți într-o singură zi. Într-o singură generație, Evanghelia a fost dusă la toate națiunile de sub cer. Dar, încetul cu încetul, a avut loc o schimbare. Biserica și-a pierdut iubirea dintâi. Ea a devenit egoistă și iubitoare de viață comodă. Era cultivat spiritul lumesc. Vrajmașul și-a aruncat vraja peste aceia cărora Dumnezeu le dăduse lumina pentru o lume ce zăcea în întuneric -- lumină care ar fi trebuit să strălucească în fapte bune. Lumea a fost jefuită de binecuvântările pe care Dumnezeu dorise să le primească oamenii.

Nu se repetă oare același lucru în generația aceasta? Mulți, în zilele noastre, rețin ce le-a încredințat Domnul pentru salvarea unei lumi neavertizate și nesalvate. În Cuvântul lui Dumnezeu, un înger este reprezentat ca zburând prin mijlocul cerului „cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.»» (Apocalipsa 14, 6.7.)

Solia din Apocalipsa 14 este solia pe care trebuie să o ducem omenirii. Ea este pâinea vieții pentru aceste zile de pe urmă. Milioane de ființe omenești pier din lipsă de cunoștință și din cauza unei vieți păcătoase. Dar mulți dintre aceia cărora Dumnezeu le-a încredințat depozitele vieții privesc la aceste suflete cu nepăsare. Mulți uită că lor le-a fost încredințată pâinea vieții pentru cei ce flămânzesc după mântuire.

Vai, unde sunt creștinii consacrați, unde este consecvența creștină, unde e credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul? Dumnezeu să ne ajute să ne pocăim și să schimbăm mișcările noastre trândave într-o activitate consacrată. El să ne ajute să arătăm în cuvintele și faptele noastre că ne asumăm povara pentru sufletele ce pier. Să fim recunoscători în fiecare clipă pentru indulgența lui Dumnezeu față de mișcările noastre întârziatoare și necredincioase.

Să fim recunoscători în fiecare clipă pentru răbdarea pe care o are Dumnezeu cu noi, față de mișcările noastre încete și lipsite de credință. În loc să ne măgulim, gândindu-ne la ce am făcut, după ce am făcut atât de puțin, ar trebui să lucrăm cu atât mai sârguincios. Noi nu trebuie să încetăm eforturile sau să ne slăbim vigilența. Niciodată zelul nostru n-ar trebui să slăbească. Viața noastră spirituală ar trebui să fie

zilnic reînviată de râul care înveselește cetatea Dumnezeului nostru. Noi ar trebui să căutăm mereu ocazii de a folosi pentru Dumnezeu talentele pe care El ni le-a dat.

Lumea este ca un teatru; actorii, locuitorii ei, se pregătesc să joace partea ce le revine în ultima mare dramă. Masele largi ale omenirii nu pot fi unite decât atunci când oamenii se aliază pentru realizarea scopurilor lor egoiste. Dumnezeu privește. Planurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrățiți vor fi împlinite. Lumea n-a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie elementelor turbulente și dezordonate să stăpânească pentru un timp. O putere de jos lucrează la realizarea ultimelor scene din dramă -- Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată înșelăciunea și nelegiuirea în aceia care se leagă în societăți secrete. Aceia care cedează pasiunii de complotare aduc la îndeplinire planurile vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.

Neascultarea aproape a ajuns la limită. Confuzia predomină în lume și, în curând, o mare groază se va abate asupra ființelor omenești. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează să se abată asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.

Ioan scrie: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” (Apocalipsa 20, 11.12.)

Suntem noi, ca popor, adormiți? O, dacă tinerii și tinerele din instituțiile noastre, care acum sunt nepregătiți pentru arătarea Domnului, nepregătiți de a deveni membri ai familiei Domnului, ar putea măcar să discearnă semnele timpului, ce schimbare s-ar vedea în ei! Domnul Isus caută lucrători plini de tăgăduire de sine care să calce pe urmele Lui, să umble și să lucreze pentru El, să înalțe crucea și să-L urmeze acolo unde El deschide drumul.

Mulți sunt repede mulțumiți cu săvârșirea unor fapte mărunte, de slujire pentru Domnul. Creștinismul lor este slab. Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru păcătoși. Cu câtă neliniște pentru salvarea de suflete ar trebui să fim plini, văzând atâtea ființe omenești cum pier în păcat! Sufletele acestea au fost cumpărate cu un preț nemărginit de mare. Moartea Fiului lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota este măsura valorii lor. Zi

după zi, ei hotărăsc fie că vor avea viață veșnică, fie că vor avea parte de moartea veșnică. Și, cu toate acestea, bărbaților și femeilor care pretind că Îi servesc Domnului le place să-și ocupe timpul și atenția cu lucruri de mică însemnătate. Le place să fie în neînțelegere unii cu alții. Dacă ar fi consacrați lucrării Domnului, ei nu s-ar certa și nu s-ar șicana între ei ca o familie de copii dezordonați. Fiecare mână ar fi angajată în lucrarea de slujire. Fiecare ar sta la postul datoriei sale, lucrând cu inima și cu sufletul ca misionar al crucii lui Hristos. Spiritul Răscumpărătorului ar sălășlui în inima lucrătorilor și s-ar săvârși fapte de dreptate. Lucrătorii ar purta cu ei, în slujba lor, rugăciunile și simpatia unei biserici redeșteptate. Ei și-ar primi îndrumările de la Hristos și nu ar găsi timp de ceartă și de discordie.

Soliile ar veni de pe buze atinse cu un cărbune aprins, luat de pe altarul dumnezeiesc. S-ar rosti cuvinte curățite, pline de râvnă. S-ar înălța la cer mijlociri smerite, din inimi zdrobite. Cu o mână, lucrătorii L-ar apuca pe Hristos, în timp ce cu cealaltă, i-ar prinde pe păcătoși și i-ar atrage la Mântuitorul.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24, 14.)

„Izbăvește pe cei târâți la moarte, și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați. Dacă zici: «Ah! n-am știut!»... Crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?” (Proverbe 24, 11.12.)

Capitolul 5

Lucrarea în patrie și în străinătate

St. Helena, California, 7 august, 1902. „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci, în această privință este adevărată zicerea: «Unul seamănă, iar altul seceră.»” (Ioan 4, 35-37.)

După ce a semănat sămânța, gospodarul este nevoit să aștepte luni de zile ca ea să răsară și să se dezvolte în roade gata de a fi recoltate. Dar, când o seamănă, el e încurajat de așteptarea roadelor în viitor. Munca lui e ușurată de nădejdea unor bune venituri la timpul secerișului.

Nu așa s-a întâmplat cu semințele adevărului semănat de Hristos în mintea femeii samaritene, cu prilejul convorbirii cu ea la fântână. Recolta semănăturii Sale n-a fost depărtată, ci imediată. De-abia se rostiseră cuvintele Lui, și semințele astfel semănată au și răsărit și au adus roade, trezind puterea ei de pricepere și făcând-o în stare să știe că vorbise cu Domnul Isus Hristos. Ea a îngăduit razelor luminii divine să strălucească în inima ei. Uitându-și ulciorul pentru apă, a dat fuga să le spună fraților ei samariteni vestea cea bună. „Veniți”, a zis ea, „de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut.” (Ioan 4, 29.) Și ei au venit îndată ca să-L vadă. Cu prilejul acela, El a asemănat sufletele acestor samariteni cu un lan de grâu. „Ridicați-vă ochii”, le-a spus El ucenicilor, „și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș”.

„Când au venit samaritenii la El, L-au rugat să rămână la ei. Și El a rămas acolo două zile”. Și ce zile pline au fost acelea! Care e raportul rezultatului? „Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui. Și ziceau femeii: «Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.»” (Ioan 4, 40-42.)

Lămurind minții samaritenilor Cuvântul vieții, Domnul Hristos a semănat multe semințe ale adevărului și le-a arătat oamenilor cum ar putea și ei să semene semințele adevărului în mintea altora. Cât de mult bine s-ar putea realiza dacă toți cei care cunosc

adevărul ar lucra pentru păcătoși -- pentru aceia care au atât de mare nevoie de a cunoaște și a înțelege adevărul biblic, și care ar răspunde tot atât de grabnic cum au răspuns samaritenii la cuvintele lui Hristos! Cât de puțin simpatizăm noi cu Dumnezeu în punctul care ar trebui să fie cea mai puternică legătură de unire între noi și El -- compătimire pentru sufletele decăzute, vinovate, suferinde, moarte în neascultare și păcate! Dacă ar împărtăși simpatiile lui Hristos, oamenii ar avea o neîncetată întristare a inimii din cauza stării multor câmpuri în nevoie, atât de lipsite de lucrători.

Lucrarea în câmpurile străine trebuie să fie adusă la îndeplinire cu râvnă și în mod inteligent. Iar lucrarea din patrie cu nici un chip nu trebuie să fie neglijată. Câmpurile care se găsesc la umbra porților noastre, ca marile orașe din țara noastră, să nu fie trecute ușor cu vederea și să nu fie neglijate. Câmpurile acestea sunt tot atât de importante ca și oricare câmp străin.

Încurajatoarea solie de har a lui Dumnezeu ar trebui să fie proclamată în orașele Americii. Bărbații și femeile din aceste orașe ajung să fie tot mai mult prinși în plasa legăturilor lor de afaceri. Ei acționează cu furie la ridicarea de clădiri ale căror turnuri se înalță până la ceruri. Minte lor e plină de socoteli și de planuri ambițioase. Dumnezeu îl îndeamnă pe fiecare dintre servii Săi lucrători: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58, 1.)

Să-I mulțumim Domnului că sunt câțiva lucrători care fac totul cu puțință pentru a ridica câteva monumente de amintire pentru Dumnezeu în orașele noastre neglijate. Să ne aducem aminte că e de datoria noastră să-i încurajăm pe acești lucrători. Dumnezeu este nemulțumit de lipsa de apreciere și de sprijin arătată lucrătorilor credincioși din orașele noastre mari, de poporul Său în propria noastră țară. Lucrarea în câmpul din patrie este o problemă vitală chiar acum. Timpul prezent este ocazia cea mai favorabilă pe care o avem de a lucra aceste câmpuri. Peste scurt timp, situația va fi mult mai grea.

Isus a plâns pentru Ierusalim, din cauza vinovăției și încăpățănării poporului Său ales. El plânge la fel, din cauza împietririi inimii acelor care, deși pretind că sunt conlucrători cu El, sunt mulțumiți să nu facă nimic. Oare aceia care ar trebui să aprecieze valoarea sufletelor poartă, împreună cu Hristos, o povară de apăsare și de continuă întristare, amestecată cu lacrimi, pentru orașele nelegiuite ale pământului? Nimicirea acestor orașe, aproape cu totul dedate la idolatrie, este iminentă. În ziua cea

mare a socotelilor finale, ce răspuns se poate da pentru neglijența de a pătrunde acum în aceste orașe?

În timp ce săvârșim mai departe lucrarea în America, să ne ajute Domnul să dăm și altor țări atenția pe care ar trebui să o aibă, pentru ca lucrătorii din aceste câmpuri să nu fie împiedicați și puși în imposibilitatea de a lăsa în multe locuri monumente de amintire pentru Dumnezeu. Să nu îngăduim ca prea multe avantaje să fie absorbite în țara aceasta. Să nu continuăm să neglijăm datoria pe care o avem față de milioanele de oameni ce trăiesc în alte țări. Să ajungem la o mai bună cunoaștere a situației și să răscumpărăm trecutul.

Frații mei și surorile mele din America, poate că, ridicându-vă ochii spre a vedea departe câmpurile albe pentru seceriș, veți primi în propriile voastre inimi harul îmbelșugat al lui Dumnezeu. Voi, care prin necredință ați fost săraci spiritual, veți ajunge bogați în fapte bune, prin lucrare personală. Nu vă veți mai osândi sufletele la flămânzire în mijlocul belșugului, ci vă veți însuși lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi. Când începeți să vă dați seama cât de lipsiți de mijloace sunt lucrătorii care trebuie să îndeplinească lucrarea în câmpurile externe, veți face tot ce veți putea pentru a ajuta, iar sufletele voastre vor începe să se reînsuflească, apetitul vostru spiritual se va însănătoși, iar mintea voastră va fi reînviată prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este o frunză din pomul vieții, pentru vindecarea neamurilor.

Ca răspuns la întrebarea Domnului: „Pe cine să trimit?”, Isaia a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă”. (Isaia 6, 8.) Tu, fratele meu, și tu, sora mea, poate că nu vei putea să mergi personal în via Domnului, dar poate vei putea furniza mijloace pentru a trimite pe alții. În felul acesta vă veți pune banii la schimbător; iar când va veni Domnul, veți fi în stare să-I înapoiți cu dobândă ce este al Lui. Mijloacele voastre pot fi folosite pentru a-i trimite și a-i susține pe solii lui Dumnezeu, care prin voce și prin influență vor vesti solia: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I căările.” (Matei 3, 3.) Se fac planuri pentru înaintarea lucrării și acum e timpul vostru de a lucra.

Dacă lucrați cu lepădare de sine, făcând tot ce puteți pentru a sprijini înaintarea lucrării în câmpuri noi, Domnul vă va ajuta, vă va întări și vă va binecuvânta. Încredeți-vă în asigurarea prezenței Sale, care vă susține și care e lumină și viață. Faceți totul din iubire pentru Isus și pentru sufletele scumpe pentru care El a murit. Lucrați cu scopul curat, strâns legat de cel divin, de a-L mări pe Dumnezeu. Domnul vede și înțelege și vă

va folosi, în ciuda slăbiciunii voastre, dacă oferiți talentul vostru ca un dar consacrat în slujba Lui, deoarece în slujire activă, dezinteresată, cel slab ajunge tare și se bucură de prețioasa Lui apreciere. Bucuria Domnului este un element de putere. Dacă sunteți credincioși, pacea care întrece orice pricepere va fi răsplata voastră în viața aceasta, iar în viața viitoare veți intra în bucuria Domnului nostru.

23 ianuarie, 1903

Trebuie să scriu ceva cu privire la modul în care, pe 23 ianuarie 1903, orașele noastre din America au fost trecute cu vederea și neglijate -- orașe în care adevărul n-a fost proclamat. Solia trebuie dusă la mii de străini care locuiesc în câmpul din patrie.

Nu pot să înțeleg pentru ce poporul nostru se ocupă atât de puțin de lucrarea pe care Domnul mi-a prezentat-o de ani de zile, lucrarea de a duce solia adevărului prezent în statele sudice. Puțini și-au dat seama că asupra lor apasă răspunderea de a se ocupa de lucrarea aceasta. Poporul nostru nu a intrat în locuri noi și nu a lucrat în orașele din sud. De repetate ori, Domnul a prezentat nevoile acestui câmp, fără vreun rezultat special. Uneori, am simțit că n-aș mai putea să suport povara lucrării acesteia. Mă gândeam ca, dacă oamenii vor continua să neglijeze lucrarea aceasta, să las lucrurile să meargă la voia întâmplării și să mă rog ca Domnul să aibă milă de neștiutori și de aceia care sunt abătuți de pe cale.

Dar Domnul are o dispută cu pastorii noștri cultici și cu poporul nostru, și eu trebuie să vorbesc, punând asupra lor povara lucrării din sud și a orașelor din țara noastră. Cine se simte greu împovărat să vadă proclamată solia în marele New York și în multe alte orașe încă nelucrate? Nu trebuie ca toate mijloacele ce pot fi adunate să fie trimise afară din America, în țări depărtate, în timp ce în câmpul din patrie există astfel de ocazii atât de providențiale de a prezenta adevărul la milioane de oameni care încă nu l-au auzit niciodată. Printre milioanele acestea sunt reprezentanți ai multor națiuni, dintre care mulți sunt pregătiți să primească solia. Rămâne mult de făcut pentru cei din umbra porților noastre, în orașele din California, New York, și în multe alte state.

Dumnezeu îi spune poporului Său: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine.” (Isaia 60, 1.) Atunci pentru ce simt ei o atât de mică povară pentru a înfișe stindardul adevărului în locuri noi? Pentru ce nu ascultă ei Cuvântul? „Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungii, care nu se

învechesc, o comoară nesecată în ceruri.” (Luca 12, 33.) Pentru ce nu înapoiază ei Domnului ce este al Lui, pentru a fi investite în bunuri cerești? Pentru ce nu se face o chemare mai călduroasă după voluntari, care să intre în câmpurile albe, gata pentru seceriș? Dacă nu se face mai mult decât s-a făcut pentru orașele din America, atât pastorii, cât și poporul vor avea de dat o grea socoteală Aceluia care a dat fiecăruia lucrul lui.

Noi repetăm rugăciunea: „Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.” (Matei 6, 10.) Ne facem noi partea pentru a răspunde la această rugăciune? Noi mărturisim a crede că însărcinarea pe care Hristos a dat-o ucenicilor Săi ne e dată și nouă. O îndeplinim noi? Dumnezeu să ierte teribila noastră neglijență, că nu facem lucrarea pe care până acum de-abia am atins-o cu vârful degetelor. Când se va face lucrarea aceasta? Îmi suferă inima și mă doare când văd o așa orbire din partea poporului lui Dumnezeu.

Sunt în America mii de oameni care pier din lipsă de cunoștință și din cauza păcatului. Și, privind în depărtare la vreun câmp ce se află la o mare distanță de ei, aceia care cunosc adevărul trec cu nepăsare pe lângă câmpurile în lipsă, de lângă ei. Hristos zice: „Mergeți astăzi în via Mea”. „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun! Ridicați-vă ochii, și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4, 35.)

Treziți-vă, treziți-vă, frații mei și surorile mele, și pătrundeți în câmpurile din America ce n-au fost încă lucrate. După ce ați dat ceva pentru câmpurile străine, să nu socotiți că v-ați făcut datoria. E o lucrare de făcut în câmpurile străine, dar și în America e de făcut o lucrare tot atât de importantă. În orașele din America sunt oameni de mai toate limbile. Aceștia au nevoie de lumina pe care a dat-o Dumnezeu bisericii Sale.

Domnul trăiește și guvernează. În curând El Se va ridica în maiestate să zguduie îngrozitor pământul. Acum trebuie să fie vestită o solie specială, o solie care va străpunge întunericul spiritual și va condamna și va converti suflete. „Grăbește-te, scapă-ți viața”, este chemarea care trebuie prezentată acelor care zac în păcate. Trebuie să fim stăpâniți acum de o râvnă teribilă. N-avem nici o clipă de pierdut în critici și învinuiri. Aceia care au făcut lucrul acesta în trecut să cadă pe genunchi în rugăciune și să se ferească de a pune cuvintele și planurile lor în locul cuvintelor și planurilor lui Dumnezeu.

Nu avem timp să ne ocupăm cu lucruri fără însemnătate. Timpul nostru trebuie să fie consacrat proclamării ultimei solii de har către o lume vinovată. E nevoie de oameni care se mișcă sub inspirația Spiritului lui Dumnezeu. Predicile ținute de unii dintre pastorii noștri ar trebui să fie mult mai puternice de cum sunt acum, căci altfel, mulți din cei care dau înapoi în viața spirituală, vor prezenta o solie fără viață și fără noimă, care îi face pe oameni să adoarmă. Fiecare cuvântare trebuie să fie rostită sub stăpânirea unui simț al judecăților îngrozitoare care în curând au să se abată asupra lumii. Solia adevărului trebuie să fie proclamată de buze atinse cu un cărbune aprins de pe altar.

Inima mea este chinuită de moarte când mă gândesc la soliile fără viață, prezentate de unii dintre pastorii noștri, când, în realitate, au de dus o solie de viață și de moarte. Slujitorii dorm; membrii dorm, și o lume piere în păcat. Domnul să ajute poporul Său să se trezească și să umble și să lucreze ca bărbați și femei ce se află la hotarele lumii veșnice. În curând o surpriză îngrozitoare va veni asupra locuitorilor lumii. Pe neașteptate, Hristos va veni cu putere și slavă mare. Atunci nu va mai fi timp de pregătire pentru întâmpinarea Lui. Acum e timpul ca noi să vestim solia de avertizare.

Noi suntem administratori, însărcinați de Domnul nostru, care este absent, cu purtarea de grijă pentru cei din Casa Sa și pentru interesele Sale, pe care El a venit în lumea aceasta să le slujească. El S-a întors la cer, lăsându-ne nouă răspunderea și El pretinde ca noi să așteptăm și să veghem în vederea arătării Lui. Să fim credincioși față de lucrarea încredințată, ca nu cumva, venind pe neașteptate, să ne găsească dormind.

Capitolul 6

Lucrarea în Europa

St. Helena, California, 7 decembrie 1902. Fraților mei din Europa, Am vești pe care să vi le spun. A venit timpul să se facă multe în Europa. O mare lucrare se poate face în Europa, așa cum s-a făcut în America. Să se înființeze sanatorii și să se organizeze restaurante dietetice. Lumina adevărului prezent să strălucească prin mijlocirea tipăriturilor. Să se facă mai departe lucrarea de traducere a cărților noastre. Mi-a fost arătat că în țările europene se vor aprinde lumini în multe locuri.

Sunt multe locuri în Europa unde lucrarea Domnului nu se prezintă bine. E nevoie de ajutor în Italia, în Franța, în Scoția și în multe alte țări. În locurile acestea, trebuie să se facă o lucrare mai mare. E nevoie de lucrători. În poporul lui Dumnezeu din Europa sunt talente, iar Domnul dorește ca talentele acestea să fie folosite la stabilirea pretutindeni, în Anglia și pe continent, de centre de la care să poată străluci lumina.

E o lucrare de făcut în Scandinavia. Dumnezeu e tot atât de binevoitor să lucreze prin credincioșii scandinavi ca și prin credincioșii americani.

Frații mei, legați-vă soarta de Domnul, Dumnezeul oștirilor. De El să vă temeți și de El să vă înspăimântați. A sosit timpul ca lucrarea Lui să fie dezvoltată. În față ne stau vremuri tulburi, dar dacă stăm alături, în comuniune creștină, nealergând nici unul după supremație, Dumnezeu va lucra cu putere pentru noi.

Să fim plini de nădejde și de curaj. Deznădejdea în slujba lui Dumnezeu e ceva păcătos și nerațional. El cunoaște toate lipsurile noastre. El are toată puterea. El le poate da servilor Săi măsura de destoinicie pe care o cere situația lor. Iubirea și compătimirea Lui fără de margini niciodată nu obolesc. El unește bunătatea și grija păstorului duios cu maiestatea atotputerniciei. Nu trebuie să ne temem că El nu-și va împlini făgăduințele.

El este adevăr veșnic. El nu-și va schimba niciodată legământul pe care l-a făcut cu aceia care Îl iubesc. Făgăduințele Sale pentru biserica Sa stau pururea tari. El o va

face de o valoare veșnică, o bucurie pentru multe generații.

Studiați capitolul 41 din Isaia și, străduiți-vă să-l înțelegeți în toată însemnătatea lui. Dumnezeu declară: „Voi face să izvorască râuri pe dealuri, și izvoare în mijlocul văilor; voi preface pustia în iaz, și pământul uscat în șuvoaie de ape; voi sădi cedri, salcâmi, mirți și măslini în pustie; voi pune chiparoși, ulmi și merișori turcești la un loc în pustie, ca să vadă cu toții și să știe, să priceapă și să înțeleagă că mâna Domnului a făcut aceste lucruri, și Sfântul lui Israel le-a zidit.” (Isaia 41, 18-20.)

Acela care L-a ales pe Hristos s-a unit cu o putere pe care nu o poate înfrânge nici o armată de înțelepciune și tărie omenească. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine”, declară El; „nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare”.

„Căci eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: «Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!»” (Isaia 41, 10.13.) „Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?” zice Cel Sfânt. „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește”. „Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu Israele: «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului Meu»? Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcării obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umblă și nu ostenesc.” (Isaia 40, 25-31.)

Lumina adevărului trebuie să strălucească până la marginile pământului. O lumină tot mai mare, pornind de la fața Răscumpărătorului îi îmbracă pe reprezentanții Săi cu strălucire cerească, pentru ca lumina să fie răspândită prin întunericul unei lumi ce e învăluită în noapte. Ca lucrători împreună cu El, să ne rugăm pentru sfințirea dată de Duhul Său, pentru ca să putem străluci cu o tot mai mare putere.

Lumina adevărului pentru acest timp strălucește acum asupra cabinetelor regilor. Atenția oamenilor de stat este atrasă de Biblie -- cartea constituției tuturor națiunilor -- și ei compară legile lor naționale cu statutele ei. Ca reprezentanți ai lui Hristos, noi nu

avem timp de pierdut. Străduințele noastre nu trebuie să fie mărginite la câteva locuri unde lumina a ajuns să fie atât de abundentă, încât nu e apreciată. Solia Evangheliei trebuie să fie proclamată la toate neamurile, la toate semințiile, la toate limbile și la toate noroadele.

Capitolul 7

O priveriște a luptei

În viziune de noapte am văzut două oștiri într-o luptă îngrozitoare. O oștire avea în frunte stindarde care purtau semnul lumii; cealaltă avea în frunte steagul scaldat în sânge al Prințului Emanuel. Steag după steag era lăsat să se târască prin țărână, când companie după companie din oștirea Domnului se unea cu vrăjmașul, și seminție după seminție din rândurile vrăjmașului se unea cu poporul păstrător al poruncilor lui Dumnezeu. Un înger care zbura în mijlocul cerului punea stindardul lui Emanuel în multe mâini, în timp ce un general puternic striga cu voce tare: „Intrați în rânduri. Cei credincioși față de poruncile lui Dumnezeu și de mărturia lui Hristos să ocupe acum pozițiile. Ieșiți din mijlocul lor și fiți deosebiți, și nu vă atingeți de ce este necurat; și Eu vă voi primi, și vă voi fi Tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice. Toți cei care vor, să vină și să ajute Domnului, să dea ajutor Domnului împotriva celui tare!”

Lupta se înverșuna. Victoria alterna când de o parte, când de alta. Deodată, soldații crucii s-au retras, ca atunci când un stegar „cade în leșin”. (Isaia 10, 18.) Dar aparenta lor retragere era numai pentru ca să câștige o poziție mai avantajoasă. Se auzeau strigăte de bucurie. Se înălța un cântec de laudă pentru Dumnezeu, și glasuri de îngeri s-au unit în cântare, atunci când soldații lui Hristos au înfipt steagul Lui pe zidurile fortăreței care până aici era deținută de vrăjmaș. Căpetenia mântuirii noastre conducea lupta și le trimitea ajutor soldaților Săi. Puterea Lui se desfășura cu tărie, încurajându-i să împingă lupta până la porți. El îi învăța lucruri teribile în neprihănire atunci când îi conducea pas cu pas, biruitor și ca să biruiască.

În cele din urmă, victoria a fost câștigată. Oastea care urma steagul cu inscripția: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, a fost glorios triumfătoare. Soldații lui Hristos erau chiar la porțile cetății, și, cu bucurie, L-a primit cetatea pe Împărat. Împărăția păcii, a bucuriei și a dreptății veșnice s-a așezat.

Acum biserica e luptătoare. Acum ne stă împotriva o lume adâncită în întuneric de miez de noapte și dedată aproape cu totul la idolatrie. Dar vine ziua când lupta va fi terminată și victoria câștigată. Voia lui Dumnezeu trebuie să se facă pe pământ, așa cum se face în ceruri. Națiunile nu vor mai avea altă lege decât legea cerului. Toți vor fi o

familie fericită, unită și îmbrăcată cu veșmintele laudei și mulțumirii -- haina neprihănirii lui Hristos. Întreaga natură, în frumusețea ei desăvârșită, Îi va oferi lui Dumnezeu un tribut continuu de laudă și de adorare. Lumea va fi scăldată în lumină cerească. Anii se vor petrece în bucurie. Lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai tare ca acum. La priveliștea aceasta, stelele dimineții vor cânta împreună, iar copiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos Se vor uni pentru a proclama: „Nu va mai fi păcat și moarte nu va mai fi.”

Aceasta este priveliștea ce mi-a fost înfățișată. Dar biserica trebuie și va avea să lupte cu dușmani văzuți și nevăzuți. Agenții Satanei, în chip omenesc, sunt pe teren. Oameni s-au coalizat pentru a se opune Domnului oștirilor. Alianțele acestea vor dăinui până ce Hristos va părăsi locul Său de mijlocire dinaintea tronului harului și va îmbrăca veșmintele răzbunării. Agenți satanici sunt prin toate orașele, organizându-i sânghinos, în grupe, pe cei care se opun Legii lui Dumnezeu. Persoane ce se declară că sunt sfinți, precum și necredincioși notorii, se alătură la grupele acestea. Acesta nu e un timp când poporul lui Dumnezeu să fie slab. Nu ne putem îngădui nici măcar o clipă să nu veghem.

„Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în locurile cerești. De aceea luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efeseni 6,10-17.)

„Mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.” (Filipeni 1, 9-11.)

„Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos ... rămâneți tari în

același duh, și luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei, fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare și de mântuire a voastră, și aceasta de la Dumnezeu. Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.” (Filipeni 1, 27-29.)

În zilele acestea de pe urmă, sunt zugrăvite viziuni de glorie viitoare, scene realizate de mâna lui Dumnezeu, și acestea ar trebui să fie scumpe pentru biserica Sa. Ce L-a susținut pe Fiul lui Dumnezeu când a fost trădat și judecat? El a văzut rodul muncii sufletului Său și a fost mulțumit. El a prins o priveliște a întinderii veșniciei și a văzut fericirea acelor care, prin umiliința Lui, aveau să primească iertarea și fericirea veșnică. El a fost rănit pentru vinovățiile lor și zdrobit pentru nelegiuirile lor. Pedepsa care le aducea pace era asupra Lui, și prin loviturile primite de El ei au fost vindecați. Urechea Lui a prins strigătul celor răscumparați. El i-a auzit pe cei răscumparați, cântând cântarea lui Moise și a Mielului.

Noi trebuie să avem o viziune a viitorului și a fericirii Cerului. Stați pe pragul veșniciei și ascultați plăcutul salut de bun venit, dat acelor care în viața aceasta au conlucrat cu Hristos, socotind ca un privilegiu și o onoare să sufere pentru El. Când se unesc cu îngerii, ei își depun coroanele la picioarele Mântuitorului, exclamând: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda.... A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5, 12.13.)

Acolo, cei răscumparați îi salută pe aceia care i-au îndrumat la Mântuitorul cel înălțat. Ei se unesc pentru a-L proslăvi pe Acela care a murit, pentru ca ființele omenești să poată avea viața care ține cât viața lui Dumnezeu. Lupta s-a terminat. Toate necazurile și luptele s-au sfârșit. Cântece de biruință umplu tot cerul, în timp ce cei răscumparați stau în jurul tronului lui Dumnezeu. Toți prind cântarea voioasă: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat, și trăiește iarăși, ca un puternic biruitor”.

„M-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea să o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!»” (Apocalipsa 7, 9.10.)

„Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”. „și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 7, 14-17; 21, 4.)

Veți prinde inspirația viziunii? Veți lăsa mintea voastră să privească stăruitor tabloul? Vă veți pocăi într-adevăr, ca apoi să porniți într-un spirit cu totul deosebit de spiritul în care ați lucrat în trecut, răsturnându-l pe vrăjmaș, dărâmând orice barieră dinaintea înaintării Evangheliei, umplând inimile cu lumina, pacea și bucuria Domnului? Să nu fie oare îngropat mizerabilul spirit de găsimire de greșeli și de murmurare, ca să nu mai aibă loc niciodată învierea lui? Să nu se înalțe tămâia laudei și mulțumirii din inimi curățite, sfințite și glorificate prin prezența lui Hristos? Să nu-i apucăm noi, în credință, pe păcătoși și să-i aducem la cruce?

Cine vrea să se consacre acum în slujba Domnului? Cine vrea să facă acum legământul de a nu se alipi de lume, ci de a ieși din lume, de a fi deosebit, refuzând să-și mânjească sufletul cu uneltiri și practici lumești, care au ținut biserica sub influența vrăjmașului?

Suntem în lumea aceasta pentru a înălța crucea lepădării de sine. Când noi înălțăm crucea aceasta, constatăm că și ea ne înalță pe noi. Fiecare creștin să stea la locul său, prinzând inspirația lucrării pe care Hristos a făcut-o pentru suflete pe când era în lumea aceasta. Avem nevoie de zelul eroului creștin, care poate să suporte priveliștea Celui nevăzut. Credința noastră trebuie să reînvie. Luptătorii crucii trebuie să exercite o influență pozitivă spre bine. Domnul Hristos zice: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.” (Matei 12, 30.) Nepăsarea în viața de creștin este o fățișă tăgăduire a Mântuitorului.

N-ar trebui oare să vedem în lumea de azi creștini care, în toate privințele, sunt vrednici de numele pe care-l poartă, care aspiră să facă fapte vrednice de ostași viteji ai crucii? Trăim aproape de sfârșitul marii lupte, când multe suflete trebuie să fie scăpate

din robia păcatului. Trăim într-un timp când urmașilor lui Hristos le aparține făgăduința: „Iată, Eu sunt cu voi, în toate zilele până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 20.) Acela care a poruncit să se arate lumina din întuneric, Acela care ne-a chemat din întuneric la lumina Lui minunată ne îndeamnă să lăsăm ca lumina noastră să strălucească cu putere înaintea oamenilor, pentru ca ei să vadă faptele noastre bune și să-L mărească pe Tatăl nostru care este în ceruri. Poporului lui Dumnezeu i s-a dat lumină în așa măsură, încât Hristos e îndreptățit să le spună că ei trebuie să fie lumina lumii.

Medicilor și pastorilor noștri le trimit mesajul: Apucați-vă de lucrarea Domnului ca unii care cred adevărul prezent. Misionarii medicali și lucrătorii din slujba predicării Evangheliei trebuie să fie legați împreună prin legături de nedesfăcut. Lucrarea lor trebuie să fie făcută cu prospețime și cu putere. Prin toate comunitățile noastre trebuie să aibă loc o reconvertire și o reconsacrare în slujire. Să nu fim noi, în lucrarea noastră viitoare și în adunările pe care le ținem, o inimă și un gând? Să nu ne luptăm noi cu Dumnezeu în rugăciune, cerând ca Duhul Sfânt să vină în fiecare inimă? Prezența lui Hristos, manifestată printre noi, ar vindeca lepra necredinței, care a făcut slujirea noastră atât de slabă și neroditoare. Avem nevoie ca suflul vieții divine să ne fie insuflat. Noi trebuie să fim canale prin care Domnul poate transmite lumii lumină și har. Cei căzuți de la credință trebuie să fie recâștigați. Noi trebuie să îndepărtăm păcatele, umilindu-ne înaintea lui Dumnezeu, prin mărturisire și pocăință, inimile noastre mândre. Valuri de putere spirituală trebuie să se reverse asupra acelor care sunt pregătiți să o primească.

Dacă măcar ne-am da seama cât de stăruitor a lucrat Isus pentru a semăna în lume sămânța Evangheliei, noi, trăind chiar la încheierea timpului de probă, am lucra neobosit pentru a duce pâinea vieții la sufletele care pier. De ce suntem atât de reci și nepăsători? De ce inimile noastre sunt atât de nesimțitoare? Pentru ce suntem atât de lipsiți de bunăvoință de a ne preda lucrării pentru care Hristos și-a consacrat viața? Ceva trebuie să se facă pentru a vindeca teribila nepăsare ce s-a lăsat asupra noastră. Să ne plecăm capetele în umilință, când vedem cât de puțin am făcut, față de cât am fi putut face în lucrarea de semănare a semințelor adevărului.

Frații mei și surorile mele, vă vorbesc în cuvinte de iubire și duiosie. Treziți-vă și consacrați-vă fără rezervă în lucrarea de a duce lumina adevărului prezent la cei care sunt în întuneric. Însușiți-vă spiritul marelui Lucrător și Stăpân. Învățați de la Prietenul păcătoșilor cum să slujiți sufletele bolnave de păcat. Amintiți-vă că în viața urmașilor

Săi trebuie să se vadă aceeași devoțiune, aceeași subordonare față de lucrarea lui Dumnezeu, a oricărei cerințe sociale, a oricărei afecțiuni pământești, așa cum s-a văzut în viața Lui. Cerințele lui Dumnezeu trebuie să aibă totdeauna locul de frunte. Exemplul Domnului Hristos trebuie să ne inspire să depunem eforturi neconținute pentru binele altora.

Dumnezeu îl invită pe fiecare membru al bisericii să intre în slujba Sa. Adevărul care nu e trăit, care nu este împărtășit altora, își pierde puterea dătătoare de viață, puterea lui vindecătoare. Fiecare trebuie să se deprindă să lucreze și să stea la postul său ca purtător de poveri. Fiecare adăugire la biserică ar trebui să fie un nou instrument pentru realizarea marelui plan al mântuirii. Întreaga biserică, lucrând ca unul singur, contopindu-se în perfectă unire, trebuie să fie un instrument misionar, viu și activ, mânat și stăpânit de Duhul Sfânt.

Nu numai prin oamenii din înalte poziții de răspundere, nu numai prin oamenii care fac parte din consilii și comitete, nu numai prin administratorii sanatoriilor și editurilor noastre urmează să se facă lucrarea care va face ca pământul să fie plin de cunoașterea de Domnul, așa cum apele umplu marea. Lucrarea aceasta nu poate fi făcută decât de întreaga biserică, făcându-și fiecare partea, sub călăuzirea și prin puterea lui Hristos.

Capitolul 8

Avertismente și sfaturi date comunității din Battle Creek

[Articolul inclus în acest capitol este luat din mărturiile publicate sub formă de broșuri și distribuite membrilor bisericii din Battle Creek în 1894, 1895 și 1898]

Granville, N.S.W., 20 iulie 1894. Doresc să le reamintesc fraților mei sfaturile și avertismentele ce mi-au fost date cu privire la continua investire de mijloace în Battle Creek pentru a crea ceva mai mult spațiu sau pentru a face lucrurile ceva mai comode. Urmează să se pătrundă în câmpuri noi; adevărul trebuie să fie proclamat spre mărturie la toate națiunile. Lucrarea este stânjenită, așa că stindardul adevărului nu poate fi înălțat așa cum ar trebui în aceste câmpuri noi. În timp ce frații noștri din America se simt liberi să investească mii de dolari în clădiri, cu privire la care timpul va arăta că ei ar putea-o duce tot așa de bine și chiar și mai bine fără ele, Domnul cerea ca acești bani să fie folosiți în „regiunile din străinătate”, iar ei au fost astfel iroșiți. Am prezentat avertismentele și sfatul ca fiind Cuvântul Domnului; dar inima mea a fost întristată când am văzut că, în ciuda tuturor acestora, au fost înghițite mijloace pentru a satisface aceste presupuse nevoi; s-a adăugat clădire lângă clădire, așa că banii n-au putut fi folosiți în locuri unde nu există nici un fel de înlesnire, nici o clădire pentru adorarea publică, care să facă cinste lucrării, nici un loc unde să fie înălțat stindardul adevărului. Lucrurile acestea vi le-am pus în față; și cu toate acestea, voi ați mers la fel înainte, absorbind mijloace, mijloacele lui Dumnezeu, într-o singură localitate, când Dumnezeu spusese că și așa fusese investit prea mult într-un singur loc, ceea ce însemna că nu era nimic în alte locuri, unde ar fi trebuit să fie clădiri și mijloace ajutătoare, spre a face măcar începutul.

Ce chemare aveți să investiți mii de dolari în construcții școlare adiționale? Vă închipuiți că această cheltuială era necesară, dar nu vi s-au adresat îndemnuri stăruitoare să nu investiți banii în felul acesta?

Timpul sfârșitului

Mi-a fost arătată starea îngrozitoare de lucruri, care există în lumea noastră. Îngerul harului își strânge aripile și e gata să plece. Puterea reținătoare a Domnului se

retrage deja de pe pământ, iar Satana caută să agite diferitele elemente din lumea religioasă, mânădu-i pe oameni să se așeze sub povățuirea marelui înșelător, care lucrează cu toată înșelăciunea nelegiurii în fiii neascultării. Locuitorii pământului mărșăluiesc chiar de pe acum sub conducerea prințului întunericului, și acesta e doar începutul sfârșitului.

Legea lui Dumnezeu este declarată ca nulă. Vedem și auzim vești de confuzie și încurcături, lipsă și foamete, cutremure de pământ și inundații; violențe teribile vor fi săvârșite de oameni; pasiunea ajunge să predomine, și nu rațiunea. Mânia lui Dumnezeu este asupra locuitorilor lumii care ajung cu repeziciune tot atât de stricați ca și locuitorii Sodomei și Gomorei. Chiar acum focul și inundațiile distrug mii de vieți și averile adunate în chip egoist, prin asuprirea celor săraci. Urmează ca în curând Domnul să scurteze lucrarea Sa și să pună capăt păcatului. O, dacă scenele care mi-au trecut pe dinainte, scenele nelegiurilor practicate în aceste zile de pe urmă, ar putea face o adâncă impresie asupra minții celor ce se dau drept poporul lui Dumnezeu!

După cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi când Se va descoperi Fiul omului. Domnul Își retrage de pe pământ ocrotirea și, în curând, va fi moarte și prăpăd, o creștere a crimelor, a cruzimii și a săvârșirii de rele împotriva bogaților care s-au ridicat împotriva celor săraci. Cei care sunt lipsiți de protecția lui Dumnezeu nu vor afla siguranță în nici un loc și în nici o poziție. Agenții omenești sunt instruiți și își folosesc puterea inventivă pentru a pune în stare de funcționare cea mai puternică mașinărie de rănire și ucidere.

În loc să sporim și să înălțăm clădiri adiționale la Battle Creek sau în alte locuri, unde instituțiile noastre sunt deja întemeiate, ar trebui să aibă loc o limitare a cerințelor noastre. Mijloacele și lucrătorii noștri să fie răspândiți, pentru a reprezenta adevărul și a duce solia de avertizare în ținuturile depărtate.

Ajutor la vreme de necaz

Când copiii lui Israel călătoreau prin pustie, Domnul îi proteja de șerpi veninoși; dar a venit timpul când, din cauza abaterilor, nepocăinței și încăpățânării lui Israel, Domnul și-a retras puterea înfrânătoare de deasupra acestor reptile și mulți din popor au fost mușcați și au murit. Atunci a fost înălțat șarpele de aramă, pentru ca toți cei care își recunoșteau vina și priveau la el, prin credință, să poată trăi.

În acest timp de confuzie și necazuri, care ne stă în față, un timp de necazuri cum n-a mai fost de când a fost vreun neam de oameni, Mântuitorul înălțat va fi prezentat oamenilor din toate țările, pentru ca toți aceia care privesc la El în credință să poată trăi.

O slăbire a cinstirii lui Dumnezeu

Având în vedere criza teribilă, care ne stă în față, ce fac aceia care pretind a crede adevărul? Am fost chemată de Călăuzitorul meu, care a zis: „Urmează-Mă” și mi-au fost arătate în mijlocul poporului nostru lucruri care nu erau în armonie cu credința lui. Părea că se dă pe față o nebunie a bicicletei. Se cheltuiau bani pentru a satisface un entuziasm în direcția aceasta, bani care mai bine, mult mai bine, ar fi fost investiți în construirea de locașuri de închinare în locurile unde sunt atât de necesare. Mi-au fost prezentate lucruri foarte stranii în Battle Creek. Părea că peste poporul nostru de acolo trecea, asemenea unui val, o influență vrăjită și am văzut că aceasta va fi urmată de alte ispitiri. Satana lucrează, urmărindu-și ținta cu stăruință, pentru a determina poporul nostru să-și investească timpul și banii în satisfacerea unor presupuse nevoi. Acesta e un soi de idolatrie. Pilda va fi urmată și, în timp ce sute de oameni mor din lipsă de pâine, în timp ce foametea și molimele se simt și se văd, pentru că Dumnezeu nu poate, în armonie cu slava propriului Său Nume, să-i protejeze pe cei care lucrează contra voinței Sale, se cade ca aceia care pretind că Îl iubesc pe Dumnezeu și-I servesc să procedeze ca oamenii de pe timpul lui Noe, urmând închipuirile inimii lor?

În timp ce voi v-ați satisfăcut tendința inimii voastre prin însușirea banilor -- bani ce Îi aparțineau lui Dumnezeu -- și pentru care va trebui să dați socoteală, lucrarea misionară a fost stingherită și ținută pe loc din lipsă de mijloace și de lucrători care să înfigă stindardul adevărului în locuri pe unde oamenii nu au auzit încă solia de avertizare. Oare le va spune Dumnezeu celor care în chip egoist caută să facă pe placul propriei lor închipuiri și să-și satisfacă propriile lor dorințe: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”? (Matei 25, 23.)

Frații mei și surorile mele din Battle Creek, ce fel de mărturie dați voi unei lumi necredincioase? Mi s-a arătat că Domnul nu privește favorabil la purtarea voastră, căci umblarea voastră contrazice mărturisirea voastră de credință. Voi nu sunteți împlinitori ai cuvintelor lui Hristos.

Călăuza, Ghidul meu, mi-a spus: „Priviți și vedeți idolatria poporului Meu, căruia i-am vorbit, sculându-Mă de dimineața și arătându-i primejdiile. Am așteptat ca el să aducă roade”. Erau unii care luptau pentru întâietate, fiecare străduindu-se să-l întrecă pe celălalt în grăbita pedalare pe bicicletă. Era un spirit de ceartă și de luptă între ei cu privire la cine să fie cel mai mare. Spiritul era la fel cu acela care se dă pe față la jocurile de baseball, pe terenul colegiului. Călăuzitorul meu a zis: „Lucrurile acestea sunt o ofensă pentru Dumnezeu. Atât în apropiere, cât și în depărtare, pier suflete din lipsă de pâinea vieții și de apa mântuirii”. Când e înfrânt într-o direcție, Satana va fi gata cu alte uneltiri și planuri care vor apărea atrăgătoare și necesare și care vor absorbi bani și gândire și vor încuraja egoismul, așa ca el să-i poată birui pe aceia care atât de lesne sunt mânați la împlinirea unei satisfacții personale, înșelătoare și egoiste.

Se ridică întrebarea: Ce povară poartă acești oameni pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu? În ce fel arată ei că își dau seama de importanța lucrării pentru acest timp? Domnul Hristos le spunea ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii... Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. (Matei 5, 14-16.) Oare această investire de mijloace și această pedalare pe biciclete, pe străzile din Battle Creek, dă dovadă despre sinceritatea credinței voastre în ultima și solemnă solie de avertizare ce trebuie să fie dată ființelor omenești, ce stau chiar pe pragul lumii veșnice?

Frații mei și surorile mele din America, vă adresez un apel: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6, 7.) Viața multora e prea delicată și pretențioasă. Ei nu știu nimic despre suportarea de greutate, ca buni soldați ai lui Hristos. Ei sunt piedici în lucrarea de salvare de suflete. Ei au multe pretenții; totul trebuie să fie plăcut și ușor și să se acomodeze cu gustul lor. Ei nu sunt dispuși să facă nimic, iar pe aceia care vor să facă, îi împiedică, prin presupunerile și nevoile lor imaginare și prin iubirea lor de idoli. Ei își închipuie că sunt creștini, dar nu știu ce înseamnă viața creștină practică. Ce înseamnă a fi creștin? Înseamnă a fi asemenea lui Hristos.

Când Dumnezeu vede că poporul Său își restrânge nevoile închipuite și practică lepădarea de sine, nu într-un spirit morocănos și plin de regrete, așa cum a făcut soția lui Lot când a părăsit Sodoma, ci cu voie bună, de dragul lui Hristos și pentru că acesta e lucrul cel mai bun de făcut, lucrarea va merge înainte cu putere. Nimic, oricât de scump,

oricât de drag, să nu vă absoarbă mintea și inima, abătându-vă de la studierea Cuvântului lui Dumnezeu sau de la rugăciune sârguincioasă. Vegheați în vederea rugăciunii. Trăiți propriile voastre cereri. Conlucrați cu Dumnezeu, lucrând în armonie cu El. Alungați din templul sufletului tot ce ia chipul unui idol. Acum e timpul lui Dumnezeu, iar timpul Lui e timpul vostru. Luptați lupta cea bună a credinței, refuzând să gândiți la necredință sau să exprimați necredință. Lumea trebuie să audă ultima solie de avertizare.

Capitolul 9

Datoria noastră față de lume

Granville, N.S.W., 1894. Trebuie să aibă loc o schimbare hotărâtă în spiritul și în caracterul lucrării, în locurile unde bărbații și femeile au primit lumină mai multă. Ce fac ei pentru a-i avertiza pe aceia care nu înțeleg că Domnul vine în curând? „Iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirea locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față, și nu va mai acoperi uciderile.” (Isaia 26, 21.) Cine, întreb eu, poartă o povară pentru sufletele care pier fără Hristos? Cine va merge afară din tabără, purtând ocară? Cine își va părăsi căminul plăcut și scumpele legături de rudenie, ca să ducă prețioasa lumină a adevărului în țări îndepărtate? Fiecare zi, fiecare clipă, vine la aceia cărora li s-a încredințat lumina adevărului, încărcată cu teribila semnificație că, în fiecare țară, bărbați și femei se pregătesc fie spre fericire, fie spre nenorocire, hotărându-și soarta pentru veșnicie.

Dumnezeu a făcut sacrificii uimitoare pentru ființele omenești. El a cheltuit o energie uriașă pentru a-l readuce pe om de la neascultare și păcat la loialitate și ascultare, dar mi s-a arătat că El nu face nimic fără conlucrarea instrumentelor omenești. A fost asigurată din belșug orice înzestrare cu har, putere și destoinicie. Au fost prezentate cele mai puternice motive pentru a trezi și a păstra viu în inima omenească spiritul misionar, pentru ca să se poată uni eforturile instrumentelor divine cu ale celor omenești. Dar ce au făcut ai noștri în ce privește plecarea din Battle Creek, pentru a duce lumina în regiuni unde stindardul adevărului încă nu a fost înfipt? N-a deschis Domnul ferestrele cerului la recenta Conferință, revărsând asupra voastră o binecuvântare? Cum ați folosit voi darul lui Dumnezeu? El v-a pus la îndemână motivul-forță, necesar pentru acțiune, pentru ca, prin răbdare, nădejde și veghere neobosită, voi să-L puteți înfățișa pe Hristos, și pe El răstignit, îndemnându-i pe oameni să se pocăiască de păcatele lor, făcând să răsunе avertizarea că Hristos urmează să vină în curând, cu putere și cu multă slavă.

Dacă membrii comunității din Battle Creek nu se trezesc acum și nu pornesc să lucreze în câmpurile misionare, ei vor cădea din nou într-un somn de moarte. Cum a lucrat Duhul Sfânt asupra inimii voastre? N-ați fost voi inspirați să folosiți talanții pe care vi i-a dat Dumnezeu; ca fiecare bărbat, femeie și tânăr să-i folosească pentru

vestirea adevărului prezent, făcând eforturi personale, mergând în orașele unde adevărul n-a fost încă proclamat și înălțând stindardul?

N-au fost înviorate energiile voastre prin binecuvântarea pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra voastră? N-a fost imprimat adevărul mai adânc în sufletul vostru? N-ați văzut voi mult mai lămurit importanța lui cu privire la cei care pier fără Hristos? De când cu descoperirea vădită a binecuvântării lui Dumnezeu, mărturisiți voi mai distinct și mai hotărât ca oricând mai înainte pentru Hristos?

Duhul Sfânt a adus în chip hotărât în mintea voastră adevărurile importante și vitale pentru timpul de față. Se cuvine oare ca această cunoștință să fie legată într-un șervet și să fie ascunsă în pământ? Nu, nu. Ea trebuie să fie pusă la schimbător. Atunci când omul își folosește talanții, oricât de mici, cu credincioșie, Duhul Sfânt ia lucrurile lui Dumnezeu și le prezintă din nou minții. Prin Duhul Său, Dumnezeu face din Cuvântul Său o putere vindecătoare. El este viu și puternic, exercitând o puternică influență asupra minții, nu din cauza științei și inteligenței agentului omenesc, ci din cauză că puterea divină lucrează împreună cu puterea omenească. Și toată lauda trebuie să fie dată puterii divine.

Se cuvine ca egoismul și viața comodă a acelor care au confort pământesc și locuințe atrăgătoare să ne ia mințile? Să încetăm noi, ca ființe morale, să ne folosim puterile pentru a mântui suflete? Să fie glasurile noastre neclare? Atunci Dumnezeu va lăsa blestemul Său asupra noastră, a acelor care am avut atât de multă lumină, și va înscrie pe zidurile caselor noastre: „Iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” (2 Timotei 3, 4.) El va da glas pietrelor, și ele vor vorbi; dar Dumnezeu vă poruncește vouă, celor din Battle Creek, să porniți la lucru.

Cum să avem succes

Hotărâți-vă, nu în propria voastră putere, ci în tăria și harul date vouă de Dumnezeu, să-I consacrați Lui, acum, chiar acum, orice putere, orice capacitate. Atunci Îi veți urma lui Isus, pentru că El vă îndeamnă, și nu veți întreba unde urmează să mergeți sau ce răsplată vi se va da. Va fi bine pentru voi când veți asculta cuvântul: „Urmați-mă”. Partea voastră este de a-i călăuzi pe alții la lumină, prin eforturi credincioase și judicioase. Sub călăuzirea Conducătorului divin, să voiți să faceți, hotărâți-vă să acționați, fără nici o clipă de zăbovire.

Când muriți față de eu, când vă predați lui Dumnezeu, pentru a face lucrarea Lui, pentru a lăsa ca lumina pe care El v-a dat-o să strălucească în fapte bune, nu veți lucra singuri. Harul lui Dumnezeu se prezintă să conlucreze cu fiecare efort de a-i lumina pe cei neștiutori și pe cei care nu știu că sfârșitul e aproape. Dar Dumnezeu nu va face lucrarea voastră. Lumina poate să strălucească din abundență, dar harul dat va converti sufletul vostru numai când vă trezește, pentru a conlucra cu agenții divini. Voi sunteți chemați să îmbrăcați armura creștină și să intrați în serviciul Domnului ca soldați activi. Puterea dumnezeiască trebuie să conlucreze cu străduințele omenești pentru a sfârâma vraja farmecelor lumești, pe care vrăjmașul a aruncat-o peste suflete.

Din nou caut ajutorul pe care ar fi trebuit să-l fi avut, mijloacele pe care trebuie să le avem, dacă se realizează ceva în țara aceasta. Lăsați ca inima voastră să fie atrasă în iubire spre sufletele ce pier. Nu întristați Duhul Sfânt prin întârziere. Nu stați împotriva metodelor lui Dumnezeu de a scăpa suflete din robia păcatului. Fiecărui om îi este dat să lucreze potrivit cu diferitele lui capacități. Faceți tot ce puteți mai bine, și Dumnezeu va primi străduințele voastre.

Capitolul 10

Lucrarea misionară în țară și în străinătate

Granville, N.S.W., 24 iulie 1895. Câmpul lui Dumnezeu este lumea. Domnul Isus le spunea ucenicilor Săi: „Ci voi veți primi o putere, când se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului”. „Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.” (Faptele Apostolilor 1, 8; Luca 24, 47.) Petru le spunea credincioșilor: „Făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.” (Faptele Apostolilor 2, 39.)

Dumnezeu declară: „Îmi voi sădi pe Lo-Ruhama în țară, și voi da îndurare; voi zice lui Lo-Ami: «Tu ești poporul Meu!» Și el va răspunde: «Dumnezeul meu».” (Osea 2, 23.)

„El zice: «Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea Mea până la marginile pământului.»” (Isaia 49, 6.)

Dumnezeu a revărsat cu bogăție Spiritul Său Sfânt asupra credincioșilor din Battle Creek. Cum ați folosit binecuvântările acestea? Ați făcut așa cum au făcut oamenii asupra cărora a venit Duhul Sfânt în Ziua Cincizecimii? Atunci, „cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul.” (Faptele Apostolilor 8, 4.) S-a văzut rodul acesta în Battle Creek? A fost învățată biserica lui Dumnezeu să-și cunoască datoria și să reflecte lumina pe care a primit-o?

O ilustrare a lucrării pe care o avem de făcut

„Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan.” (Faptele Apostolilor 8, 14.) Spiritul lui Dumnezeu aștepta să lumineze suflete și să le aducă la adevăr.

Observați ce eforturi s-au depus pentru un singur om, un etiopian. „Un înger al

Domnului a vorbit lui Filip și i-a zis: «Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu». Filip s-a sculat și a plecat. Și iată că un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor, și îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo, și ședea în carul lui și citea pe proorocul Isaia.

Duhul a zis lui Filip: «Du-te și ajunge carul acesta!» Filip a alergat și a auzit pe etiopian citind pe proorocul Isaia. El i-a zis: «Înțelegi tu ce citești?» Famenul a răspuns: «Cum aș putea să înțeleg dacă nu mă va călăuzi cineva?» Și a rugat pe Filip să se suie în car și să șadă împreună cu el.

Atunci Filip a început de la Scriptura aceasta și i-a propovăduit pe Isus. Pe când își urmau ei drumul, au dat peste o apă. Și famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?» Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate». Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu».

A poruncit să stea carul, s-au pogorât amândoi în apă și Filip a botezat pe famen.

Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de unde s-a dus până la Cezarea. Și propovăduia Evanghelia în toate cetățile prin care trecea.” (Faptele Apostolilor 8, 26-40.)

În experiența lui Filip și a etiopianului, este prezentată lucrarea la care Domnul îl cheamă pe poporul Său. Etiopianul reprezintă o mare categorie de oameni care au nevoie de misionari ca Filip, misionari care vor auzi glasul lui Dumnezeu și vor merge acolo unde îi trimite El. Sunt în lume oameni care citesc Scripturile, dar care nu pot înțelege însemnătatea lor. Este nevoie de bărbați și femei care Îl cunosc pe Dumnezeu, pentru a le explica acestor suflete Cuvântul.

O lucrare neglijată

În parabola samariteanului milos, preotul și levitul priveau la omul nenorocit, care fusese jefuit și rănit, dar nu li se părea ceva de dorit să-l ajute pe acela care, deoarece era neajutorat și părăsit, avea cea mai mare nevoie de ajutor. Preotul și levitul îi reprezintă pe mulți, foarte mulți din Battle Creek.

Multe suflete pot fi salvate, dacă Câmpurile Sudice pot avea măcar o mică parte din mijloacele cheltuite atât de risipitor în Battle Creek pentru a face lucrurile mai comode.

Moștenirea Domnului a fost în mod straniu neglijată, iar Dumnezeu va judeca pe poporul Său pentru lucrul acesta. Mândria și dorința de etalare sunt satisfăcute prin acumularea de avantaje, în timp ce câmpurile noi rămân neatinse. Muștrarea lui Dumnezeu este asupra administratorilor, pentru părtinirea lor și pentru egoista însușire a bunurilor Sale.

Ceva s-a făcut în câmpurile străine, și ceva s-a făcut în misiunile din patrie; dar mult prea mult teritoriu a rămas nelucrat. Lucrarea e prea mult centralizată. Interesele din Battle Creek au crescut peste măsură de mult și aceasta înseamnă că alte porțiuni ale câmpului sunt jefuite de înlesnirile pe care ar fi trebuit să le aibă. Pregătirile mereu tot mai mari în înălțarea și dezvoltarea clădirilor, care au chemat și au reținut la un loc atât de mulți în Battle Creek, nu sunt în acord cu planul lui Dumnezeu, ci în directă contradicție cu planul Lui.

S-a susținut că erau mari avantaje în a avea atât de multe instituții într-o strânsă legătură unele cu altele; că ele vor fi o putere unele pentru altele și că se putea veni în ajutorul acelor care căutau educație și ocupație. Aceasta e după judecata omenească; se va admite că, din punct de vedere omenesc, se pot obține multe avantaje prin îngrămădirea atât de multor bunuri la Battle Creek; dar e nevoie ca viziunea să fie extinsă.

Acestea ar trebui fărâmițate în multe părți, cu scopul ca lucrarea să poată începe în orașe care va fi nevoie să devină centre de interes. Ar trebui să se înalțe clădiri și să se concentreze răspunderi în multe localități, care acum sunt jefuite de un bine vital și spiritual, pentru ca să se sporească ceea ce deja este un surplus în Battle Creek. Domnul nu e proslăvit prin această administrare din partea acelor care sunt în locuri de răspundere. „Pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Habacuc 2, 14; Ioan 17, 3.)

Mântuirea păgânilor a fost de multă vreme considerată o problemă care să angajeze interesul creștinilor și nu e decât drept a li se aduce lumină în limitele lor întunecate. Dar lucrarea misionară internă e tot atât de mult necesară. Păgânii sunt aduși chiar la ușile noastre. Ignoranța idolatră este chiar în cuprinsul umbrei căminelor noastre. Se face ceva pentru negri, dar e aproape nimic în comparație cu ceea ce primesc alții, care deja cunosc adevărul, care au avut nenumărate ocazii, dar care nu și-au apreciat nici pe jumătate avantajele. Să le fie prezentată iubirea lui Isus aceluia care nu cunosc adevărul, și ea va lucra la transformarea caracterului, asemenea aluatului.

Ce facem noi pentru Câmpul Sudic? Am așteptat cu multă nerăbdare să văd dacă se pune în aplicare vreun plan pentru răscumpărarea păcătoasei neglijări a acestui câmp, dar nu văd nici o propunere și nici o hotărâre de a se face ceva. Poate s-a plănuit ceva ce eu nu am văzut. Nădăjduiesc că e așa și-L laud pe Domnul dacă e așa. Dar, cu toate că de ani de zile ne-a fost înfățișată datoria în mod cât se poate de hotărât, totuși Câmpul Sudic a fost atins de-abia cu vârful degetelor. Acum mă simt adânc stăpânită de gândul ca din nou să aduc în fața voastră această parte neglijată a viei Domnului. Problema aceasta mi-a fost adusă în față de repetate ori. Am fost trezită în timpul nopții și mi s-a poruncit: Scrie cele ce ți-au fost descoperite, fie că oamenii vor asculta, fie că se vor reține.

Capitolul 11

Duhul Sfânt în școlile noastre

Cooranbong, N. S. W., 10 mai, 1896. Vă invit pe voi, care trăiți chiar în inima lucrării, să revizuiți experiențele anilor și să vedeți dacă vi se poate spune pe bună dreptate cuvântul „bine”. Îi invit pe profesorii din școlile noastre să se cerceteze cu grijă și cu rugăciune: Am vegheat eu personal pentru propriul meu suflet, ca unul care conlucrează cu Dumnezeu pentru curățirea lui de orice păcat și pentru deplina lui sfințire? Puteți voi ca, prin cuvânt și exemplu, să-i învățați pe tineri sfințirea prin adevăr, în vederea sfințeniei?

Nu v-ați înfricoșat voi de Duhul Sfânt? Uneori, Duhul a venit cu autoritate, pătrunzând pretutindeni în școala de la Battle Creek, precum și în școlile din alte locuri. I-ați recunoscut voi prezența? I-ați acordat voi onoarea datorată unui Sol Ceresc? Când se părea că Duhul Se lupta cu tineretul, ați zis voi: „Să lăsăm studiul, căci se simte că avem printre noi un Oaspete Ceresc. Să-L proslăvim și să-L onorăm pe Dumnezeu!”? V-ați plecat voi cu inima smerită la rugăciune cu elevii voștri, rugându-vă călduros să puteți primi binecuvântarea pe care vi-o prezintă Domnul?

Marele Învățător era printre voi. L-ați onorat? A fost El un străin pentru unii educatori? A fost nevoie să fie chemat cineva cu presupusă autoritate ca să-I ureze bun venit sau să-L respingă pe acel Sol venit din cer? Deși nevăzut, prezența Lui era simțită printre voi. Dar nu s-a exprimat gândul că în școală timpul trebuie consacrat studiului și că este un timp pentru orice lucru, ca și cum orele devotate studiilor obișnuite erau prea prețioase pentru a fi lăsate la o parte în vederea lucrării Solului Ceresc?

Dacă în vreun fel oarecare ați pus piedici Duhului Sfânt sau L-ați respins, vă rog să vă pocăiți cât mai repede cu putință. Dacă vreunii dintre profesorii noștri n-au deschis ușa Duhului lui Dumnezeu, ci au închis-o și au încuiat-o, îi îndemn călduros să descuie ușa și să se roage stăruitor: „Rămâi cu mine!” Atunci când Duhul Sfânt Își descoperă prezența în sălile voastre de clasă, spuneți-le elevilor voștri: „Domnul ne atrage atenția că El are astăzi pentru noi o lecție de însemnătate cerească, mult mai importantă decât lecțiile noastre obișnuite. Să ascultăm și să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu și să-L căutăm cu toată inima.”

Dați-mi voie să spun ceea ce știu despre Oaspetele Ceresc. Duhul Sfânt Se purta pe deasupra tinerilor în timpul orelor de clasă; dar unele inimi erau atât de reci și de întunecate, încât nu aveau dorința după prezența Duhului, și lumina lui Dumnezeu s-a retras. Vizitatorul acela ceresc ar fi deschis mintea tuturor, ar fi dat înțelepciune și știință în toate ramurile de studiu care puteau fi folosite spre slava lui Dumnezeu. Solul Domnului venise pentru a convinge de păcat și pentru a înmuia inimile asprite de îndelunga înstrăinare de Dumnezeu. El venise pentru a descoperi marea iubire cu care Dumnezeu i-a iubit pe acei tineri. Ei sunt moștenirea lui Dumnezeu, și educatorii au nevoie de o „educație superioară” înainte de a fi calificați ca profesori și călăuză a tineretului.

S-ar putea ca profesorul să știe multe cu privire la universul fizic; s-ar putea să știe totul cu privire la structura viețuitoarelor, toate invențiile în arta mecanică, toate descoperirile științei naturale; dar nu poate fi considerat un om educat decât dacă are cunoștința singurului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Un principiu de origine divină trebuie să stăpânească purtarea noastră și să ne lege de Dumnezeu. Aceasta nu va fi în nici un caz o piedică pentru studierea adevăratei științe. Teama de Domnul este începutul înțelepciunii, iar omul care consimte să fie modelat și fasonat după asemănarea divină este cel mai nobil specimen al lucrării lui Dumnezeu. Toți cei care trăiesc în comuniune cu Creatorul nostru vor avea o înțelegere a planului Său în crearea lor și își vor da seama că Dumnezeu îi consideră răspunzători de folosirea puterilor lor în scopul cel mai bun. Ei nu vor căuta nici să se glorifice, nici să se subaprecieze pe sine.

Voia lui Dumnezeu cu privire la noi

Cunoașterea de Dumnezeu se obține din Cuvântul Său. Cunoașterea experimentală a adevăratei evlavii, găsite în consacrarea și slujirea zilnică, asigură cea mai înaltă cultură a corpului, a minții și a sufletului. Această consacrare a tuturor puterilor noastre lui Dumnezeu previne înălțarea de sine. Dăruirea puterii divine onorează sincera noastră alergare după înțelepciune, care ne va face în stare să folosim cele mai alese facultăți ale noastre într-un chip care Îl va onora pe Dumnezeu și va aduce binecuvântare semenilor noștri. Întrucât aceste facultăți vin de la Dumnezeu și nu sunt create de la sine, ele ar trebui să fie apreciate ca talanți de la Dumnezeu pentru a fi folosiți în slujba Lui.

Înșușirile minții, încredințate nouă de Cer, trebuie să fie tratate ca puteri superioare, care să cârmuiască împărăția corpului. Poftele firești și patimile trebuie să fie aduse sub controlul conștiinței și al puterilor spirituale....

Religia lui Hristos nu-l degradează niciodată pe primitor; ea nu-l face aspru sau brutal, lipsit de politețe sau îngâmfat, pătimaș sau neîndurător. Dimpotrivă, ea îi înnobilează gustul, îi sfințește judecata și-i curăță și-i înnobilează gândurile, aducându-le în robia lui Isus Hristos. Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Lui este mai înalt decât poate ajunge cel mai înalt gând omenească. El a dat în sfânta Lui Lege o copie a caracterului Său.

Hristos este cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut vreodată lumea. Și care este standardul pe care El îl pune înaintea tuturor celor care cred în El? „Fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5, 48.) După cum Dumnezeu e desăvârșit în sfera Lui, așa și omul poate fi desăvârșit în sfera sa.

Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos. În fața noastră stă liberă o cărare de continuă înaintare. Avem o țintă de atins, un standard de realizat, care cuprinde în sine tot ce e bun, curat, nobil și înălțat. Trebuie să se dea pe față o continuă năzuință și un continuu progres înainte și în sus către desăvârșirea de caracter.

Pavel zice: „Eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru; uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3, 13.14.)

Aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la ființele omenești, și anume sfințirea lor. Zorindu-ne pe calea noastră în sus, spre cer, fiecare însușire trebuie să fie păstrată în cea mai deplină sănătate, pregătită pentru a face un serviciu credincios. Puterile cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om trebuie să fie folosite la maximum. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Luca 10, 27.) Nu este posibil ca omul să facă lucrul acesta de la sine; el trebuie să aibă ajutor divin. Ce parte are de făcut ființa omenească? „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur.... Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea.” (Filipeni 2, 12.13.)

Fără acțiunea divină, omul n-ar putea face nimic bun. Dumnezeu îl cheamă pe fiecare om la pocăință, dar omul nu e în stare nici măcar să se pocăiască, afară de cazul că Duhul Sfânt lucrează asupra inimii sale. Dar Domnul dorește ca nimeni să nu aștepte până când crede că s-a pocăit și de-abia atunci să pornească spre Isus. Mântuitorul atrage continuu oamenii la pocăință; ei n-au altceva de făcut decât să se supună spre a fi atrași și inima lor se va zdrobi în pocăință.

Omului i s-a hărăzit o parte în această mare luptă pentru viața veșnică; el trebuie să răspundă la lucrarea Duhului Sfânt. Se va cere o luptă pentru a răzbi prin puterile întunericului și Duhul Sfânt acționează în el realizarea acestui lucru. Dar omul nu este o ființă pasivă, pentru a fi salvat în indolență. El este chemat să-și pună la lucru fiecare mușchi și să-și exercite fiecare facultate în lupta pentru nemurire; dar Cel care asigură reușita este Dumnezeu. Nici o ființă omenească nu poate fi mântuită în lenevie. Domnul ne invită: „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea.” „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.” (Luca 13, 24; Matei 7, 13.14.)

Lucrând împotriva Duhului Sfânt

Îi îndemn pe elevii din școlile noastre să fie cumpătați. Frivolitatea tineretului nu e plăcută lui Dumnezeu. Sporturile și jocurile lor deschid ușa pentru un potop de ispite. Capacitățile voastre intelectuale, sunt o înzestrare de la Dumnezeu și n-ar trebui să îngăduiți ca gândurile voastre să fie ieftine și de rând. Un caracter format în armonie cu preceptele Cuvântului lui Dumnezeu va da pe față principii statornice și aspirații curate și nobile. Când Duhul Sfânt conlucrează cu puterile minții omenești, rezultatele sigure sunt imbolduri înalte și sfinte.

Dumnezeu vede ceea ce ochii orbi ai educatorilor nu pot să discearnă, și anume că imoralitatea de orice fel și de orice treaptă caută să predomină, lucrând împotriva manifestărilor puterii Duhului Sfânt. Un limbaj vulgar și idei ieftine, stricate, sunt țesute în structura caracterului.

Întâlniri, urmărind plăceri frivole și lumești, adunări pentru mâncat, băut și cântat

sunt însuflețite de un duh care e de jos. Ele sunt o închinare adusă Satanei. Manifestările în întrecerile cicliste sunt o ofensă pentru Dumnezeu. Mânia Lui este aprinsă împotriva celor care fac astfel de lucruri. În astfel de plăceri, mintea este îndobitocită, chiar ca prin folosirea de băuturi alcoolice. Se deschide ușa pentru asocieri vulgare. Gândurile, lăsate să alerge pe căi joase, pervertesc în curând toate puterile ființei. Ca și Israelul de pe vremuri, iubitorii de plăceri mănâncă și beau și se scoală să joace. Se văd aici veselie și chef, râsete și voie bună. În toate acestea, tineretul urmează exemplul autorilor cărților puse în mâna lor pentru studiu. Răul cel mai mare dintre toate este efectul permanent pe care aceste lucruri îl au asupra caracterului.

Cei care conduc aceste lucruri aduc asupra lucrării o pată ce nu se poate șterge ușor. Ei își rănesc propriile lor suflete și vor purta toată viața cicatricele. Săvârșitorul de rele poate că își vede păcatele și se pocăiește; poate că Dumnezeu îl va ierta pe vinovat, dar puterile de discernământ, care ar fi trebuit păstrate pururea agere și sensibile, pentru a putea face deosebire între cele sacre și cele de rând, sunt în mare parte distruse. Prea adesea, planuri și imaginații omenești sunt primite ca fiind divine. Unele suflete vor lucra în orbie și nesimțire, gata de a cultiva sentimente ieftine, de rând și chiar infidele, în timp ce se ridică împotriva demonstrațiilor Duhului Sfânt.

Capitolul 12

Îndepărtarea de calea cea dreaptă

Cooranbong, N. S. W., 12 ianuarie 1898. Mă bucur că Domnul, în îndurarea Lui, cercetează din nou biserica. Inima mea tremură când mă gândesc la multele dăți când a venit înăuntru, iar Duhul Său Sfânt a lucrat în biserică; dar, după ce efectul imediat a trecut, îndurătoarele lucrări ale lui Dumnezeu au fost date uitării. Mândrie și nepăsare spirituală e ceea ce s-a scris în cărțile din ceruri. Aceia care au fost cercetați de bogăția milei și îndurării a lui Dumnezeu L-au dezonorat pe Răscumpărătorul prin necredința lor....

Mântuitorul v-a vizitat adesea în Battle Creek. Tot atât de adevărat cum a mers pe ulițele Ierusalimului, dorind să sufle suflul vieții spirituale în inima celor descurajați și gata să moară, a venit și la voi. Orașele care au fost atât de mult binecuvântate prin prezența, iertarea și darurile Lui de vindecare, L-au lepădat; și o dovadă tot atât de mare, ba încă și mai mare, de iubire neprețuită, a fost dată în Battle Creek. N-a încărcat Hristos biserica Lui cu beneficii și binecuvântări? Nu i-a trimis El pe solii Săi cu solii de iertare și de neprihănire, pentru a fi date în dar celor care le primesc?

Ierusalimul este o preînchipuire a ceea ce va fi biserica, dacă refuză să primească și să umble în lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu. Ierusalimul a fost favorizat de Dumnezeu ca depozitar al adevărilor sfinte. Dar locuitorii lui au sucit adevărul și au disprețuit toate stăruințele și avertizările. Ei n-au vrut să respecte sfaturile Lui. Curțile Templului au fost mânjite de mărfuri și jaf. Erau cultivate egoismul și iubirea de Mamona, invidia și cearta. Fiecare umbla după câștig din bănuțul său. Domnul Hristos S-a depărtat de ei, zicând: „Ierusalime, Ierusalime, cum să te părăsesc? De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Matei 23, 37.)

De aceea Hristos e întristat și plânge din cauza comunităților noastre, din cauza instituțiilor noastre de învățământ, care nu au ajuns să corespundă cerințelor lui Dumnezeu. El vine să facă cercetări în Battle Creek, care a pornit pe același drum ca Ierusalimul. Casa de editură a ajuns ca un altar spurcat, un loc de negoț și de trafic profan. A ajuns un loc unde se practică nedreptatea și fraudă, unde au ajuns să domine

egoismul, răutatea, invidia și supărarea. Cu toate acestea, oamenii care au fost mânați la lucrarea aceasta, pe bază de principii greșite, sunt în aparență inconștienți de felul lor rău de purtare. Când li se adresează avertizări și îndemnuri, ei zic: „Nu vorbește ea în pilde?” Cuvintele de avertizare și reproș au fost tratate ca povești imaginare.

Când a privit de pe culmea Muntelui Măslinilor, Domnul Hristos a văzut că starea aceasta de lucruri exista în fiecare biserică. Avertizările se revarsă către toți cei care umblă pe calea locuitorilor Ierusalimului, care avusese atâta lumină. Oamenii aceștia ne stau înaintea ca avertizare. Lepădând avertismentele lui Dumnezeu în aceste timpuri ale noastre, oamenii repetă păcatul Ierusalimului. Domnul vede ceea ce omul nu vede și nu va vedea -- rezultatul tuturor planurilor omenești la Battle Creek. El a făcut tot ce putea face Dumnezeu. El a făcut să fulgere lumina pe dinaintea ochilor poporului, pentru ca păcatele lui să nu ajungă la hotarul de unde nu se mai poate simți căința. Dar, printr-un lung șir de abateri de la dreptate și de la principiile neprihănirii, oamenii s-au așezat într-o situație de unde lumina și adevărul, dreptatea și îndurarea nu mai pot fi văzute. Purtarea aceasta a ajuns să devină o parte din însăși natura lor.

Îi invit pe toți aceia care s-au unit într-un fel de purtare care este greșită ca principii, să facă o reformă hotărâtă și după aceea să umble smeriți cu Dumnezeu....

Acestea nu sunt povești închipuite, ci adevăr curat. Întreb din nou: De care parte stați? „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Împărați 18, 21.)

Capitolul 13

Căutați ajutor la Dumnezeu

Cooranbong, N. S. W., 8 iunie 1898. Sunt împrejurări când adevărul trebuie spus fie că oamenii îl vor asculta, fie că îl vor respinge. Domnul este foarte mult dezonorat când aceia care pretind a crede adevărul nu se înțeleg între ei și apelează la avocați. N-ar fi bine să studiați Cuvântul lui Dumnezeu și să luați seama la învățătura dată în privința aceasta? Interesele lucrării lui Dumnezeu nu trebuie să fie lăsate pe seama unor oameni care n-au legătură cu cerul.

Mi-au fost înfățișate lucruri care mi-au umplut sufletul de o durere de moarte. Am văzut bărbați ținându-se braț la braț cu avocații; dar Dumnezeu nu era în mijlocul lor. Având multe idei cu privire la lucrare, ei merg la avocați pentru a-i ajuta să-și realizeze planurile. Sunt însărcinată să le spun unora ca aceștia că nu umblă sub inspirația Duhului lui Dumnezeu.

„Oare nu este Dumnezeu în Israel, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?” (2 Împărați 1, 3.) Bărbați din locuri de răspundere se unesc cu aceia din biserică și din afara ei, al căror sfat e corupător. E nevoie ca Domnul să vină la voi cu o nuiă, ca să vă arate că aveți nevoie de o experiență mai înaltă înainte de a fi pregătiți pentru legătura cu familia de sus? Vă veți lega voi cu oameni care sunt înclinați să acuze, să gândească și să vorbească de rău lucrurile pe care le aprobă Dumnezeu? În Numele Domnului vă spun că voi aveți nevoie de un discernământ mai clar și o vedere spirituală mai clară.

Dacă ar fi fost urmată lumina pe care Dumnezeu a dat-o în repetate rânduri, ca să se înființeze centre misionare în multe orașe și ca lucrarea și mijloacele concentrate în Battle Creek să fie distribuite și folosite în multe locuri, starea de confuzie și lipsa de mijloace actuale n-ar fi existat niciodată.

Oameni care își au locuința în Battle Creek au trecut cu vederea sfaturile Domnului, deoarece era mai convenabil pentru ei ca lucrarea să se concentreze acolo. Dumnezeu i-a lăsat în seama rezultatelor înțelepciunii omenești și roada ei se vede în încurcăturile actuale.

„Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte de glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeu lui! Iar voi toți, care aprindeți focul și puneți tăciune pe el, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă aceste lucruri, ca să zăceți în dureri.” (Isaia 50, 10.11.)

„De aceea, vorbește acum oamenilor lui Iuda și locuitorilor Ierusalimului, și zi: «Așa vorbește Domnul: Iată, pregătesc o nenorocire împotriva voastră și fac un plan împotriva voastră. De aceea, întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă umbletele și faptele!» Dar ei zic: «Degeaba! Căci noi ne vom urma gândurile noastre și vom lucra fiecare după pornirile inimii noastre rele!» De aceea, așa vorbește Domnul: «Întrebați pe neamuri! Cine a auzit vreodată asemenea lucruri? Fecioara lui Israel a făcut grozave blestemății. Părăsește zăpada Libanului, stânca ogoarelor? Sau se văd secând apele care vin de departe, proaspete și curgătoare? Totuși, poporul Meu M-a uitat și aduce tămâie idolilor; s-a abătut din căile lui, a părăsit vechile cărări și a apucat pe cărări și drumuri neabătute.»” (Ieremia 18, 11-15.)

Lucrarea medicală misionară

De repetate ori, Domnul a arătat lucrarea pe care comunitatea din Battle Creek și cele din întreaga Americă o au de făcut. Ele trebuie să atingă un nivel mult mai înalt de înaintare spirituală. Ele trebuie să se trezească din somn și să iasă afară din tabără, lucrând pentru sufletele care sunt gata să piară.

Lucrătorii misionari medicali fac lucrarea care a fost atât de mult neglijată, lucrare pe care Dumnezeu a dat-o bisericii din Battle Creek -- de a prezenta cea din urmă invitație la cina pe care El a pregătit-o.

Frații mei, pentru ce țineți voi atât de multe lucruri legate în Battle Creek? Pentru ce nu faceți lucrare misionară și cu publicații în alte orașe, unde e de făcut atât de multă lucrare misionară?

Multe interese concentrate în Battle Creek ar trebui să fie împărțite și subîmpărțite și așezate în alte orașe. Voi, care vă socotiți oameni înțelepți poate că spuneți: „Va costa prea mult. Putem face lucrarea aici, în Battle Creek, cu o mai mică

cheltuială.” Ei bine, nu știe Domnul toate acestea? Nu e El un Dumnezeu care înțelege toate raționamentele necredinței care rețin atât de multe interese în Battle Creek? El v-a făcut cunoscut că trebuie să se formeze centre în toate orașele. Lucrul acesta i-ar atrage pe mulți afară din Battle Creek, ca să lucreze în alte locuri.

Pentru a fi săvârșită așa cum trebuie, lucrarea medicală are nevoie de talente. Ea cere mâini puternice și binevoitoare și o conducere înțeleaptă și bine chibzuită. Dar se poate lucrul acesta atâta vreme cât aceia din locurile de răspundere -- președinți de conferințe și pastori -- barează calea?

Domnul le spune președinților de conferințe și altor frați cu influență: „Îndepărtați pietrele de poticnire, care au fost puse în calea poporului”.

Membrii noștri din Battle Creek nu și-au folosit talentele pentru a plănuși și a socoti cum să înfigă stindardul adevărului în regiuni unde solia adevărului n-a fost încă proclamată și unde ar trebui să fie făcute eforturi hotărâte; și Domnul i-a influențat pe dr. Kellogg și pe asociații lui să facă lucrarea ce aparține bisericii și care i s-a oferit, dar pe care ei n-au ales să o accepte. Unele persoane din Battle Creek, în loc de a se apuca de lucrarea dată lor de Dumnezeu, urmându-și propriile lor căi egoiste, și-au orbit propria lor vedere spirituală, ca și vederea spirituală a altora; și Dumnezeu a pus scumpa Sa lucrare în mâinile acelor care se vor apuca de ea și o vor duce mai departe.

Dumnezeu este în sfântul Său locaș, dar locuiește și cu cel smerit și zdrobit cu inima, pentru a reînsufleți duhul celui umilit și reînviara inima celui zdrobit. Cei care fac lucrare misionară medicală ar trebui să aibă deplina aprobare și conlucrare a comunității. Dacă ea nu face lucrul acesta, ei sunt stânjeniți. Cu toate acestea, ei vor înainta. Nu este planul lui Dumnezeu să fie două comunități în Battle Creek, pentru faptul că nu e conlucrare. Este cu mult mai bine a umbla după unitate de acțiune. Dacă lucrătorii misionari medicali vor face acest fel de lucrare în comunitățile de pretutindeni, dacă vor lucra în temere de Dumnezeu, vor găsi multe uși deschise în fața lor, și îngerii vor lucra împreună cu ei.

Vă rog, citiți invitația la cină și ultima invitație care trebuie să fie făcută. Cercetați ce se face pentru a împlini porunca lui Isus. Nu pot să înțeleg de ce se dă pe față o astfel de nepăsare, pentru ce ar trebui ca voi să vă separați, să criticați și să vă dați la o parte. Plasa Evangheliei trebuie să fie aruncată în mare, și ea prinde și bun și rău.

Dar, pentru că lucrurile stau astfel, se cuvine ca bărbați și femei să treacă cu vederea eforturile făcute pentru a-i salva pe cei care vor crede și care se vor uni pentru a câștiga clasa aceea de oameni, despre care a vorbit Hristos când a spus în mustrea adresată fariseilor: „Păcătoșii și desfrâmatele”, spunea El, „merg în Împărăția lui Dumnezeu înaintea voastră”. Nu vedeți voi că până și în comunitate sunt persoane care nu au legătură cu Dumnezeu? Dar Hristos spune: „Lăsați neghina și grâul să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: «Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul Meu.»” (Matei 13, 30.)

Când Domnul lucrează asupra comunităților, îndemnându-le să facă o anumită lucrare, iar ele refuză să facă această lucrare, și când unii își unesc eforturile lor cu cele divine, străduindu-se să ajungă până în însăși profunzimea durerii și mizeriei omenești, binecuvântarea lui Dumnezeu va odihni din belșug asupra lor. Chiar dacă numai câțiva primesc harul Domnului nostru Isus Hristos, lucrul lor nu va fi în zadar; căci chiar și un singur suflet este prețios, chiar foarte prețios, înaintea lui Dumnezeu. Hristos ar fi murit chiar și pentru un singur suflet, pentru ca acel unul singur să poată trăi în veșnicie.

Să studiem capitolul optsprezece din Matei. Capitolul acesta ar trebui să ne lumineze ochii. „Feriți-vă”, zice Domnul Hristos, „să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu care este în ceruri. Fiindcă Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut. Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi, și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită? Și, dacă i se întâmplă s-o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci și nouă, care nu se rătăciseră. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.” (Matei 18, 10-14.)

Multe suflete sunt salvate, smulse din mâna lui Satana, de către lucrătorii credincioși. Cineva trebuie să aibă o povară pentru suflete pentru a-i găsi pe aceia care s-au pierdut de Hristos. Salvarea unui singur suflet asupra căruia Satana a triumfat pricinuieste bucurie în rândul îngerilor cerești. Sunt unii care au nimicit în ei chipul moral al lui Dumnezeu. Plasa Evangheliei trebuie să-i strângă pe acești nenorociți proscriși. Îngerii lui Dumnezeu vor conlucra cu cei care sunt angajați în lucrarea aceasta, care fac orice efort pentru a salva sufletele care pier, pentru a le da ocazii pe care mulți nu le-au avut niciodată. Nu este altă cale de a-i ajuta decât calea lui Hristos.

El a lucrat totdeauna pentru a alina suferința și a-i învăța pe oameni neprihănirea. Numai în felul acesta pot fi ridicați păcătoșii din adâncurile stricăciunii.

Lucrătorii trebuie să lucreze în iubire, hrănindu-i, curățindu-i și îmbrăcându-i pe aceia care au nevoie de ajutorul lor. În felul acesta, acești proscriși sunt pregătiți să afle că cineva se îngrijește de sufletul lor. Domnul mi-a arătat că mulți din acești bieți proscriși din societate, prin serviciul ființelor omenești, vor conlucra cu puterea divină și vor căuta să refacă chipul moral al lui Dumnezeu în alte persoane pentru care Hristos a dat ca preț propriul Său sânge. Ei vor fi numiți aleșii lui Dumnezeu, scumpi, și vor sta lângă tronul lui Dumnezeu.

Un cuvânt de avertizare

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă....

Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei în ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!» Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 24, 30.31.42-57.)

Fraților, fiți atenți, foarte atenți. E o lucrare pe care o fac misionarii medicali și care corespunde cu descrierea dată în Matei 24, 48-51. Domnul lucrează la ajutorarea celor mai stricați. Mulți vor ști ce înseamnă să fie atrași la Hristos, dar nu vor avea puterea morală de a se lupta împotriva apetitului și a pasiunii. Dar lucrătorii nu trebuie să fie descurajați de lucrul acesta, deoarece este scris: „În vremile din urmă, unii se vor depărta de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.”

(1 Timotei 4, 1.) Oare numai aceia care au fost salvați din adâncurile cele mai de jos decad? Sunt și pastori care au avut lumină și o cunoaștere a adevărului și nu vor fi biruitori. Ei nu-și înfrânează apetitul și pasiunile și nu se tăgăduiesc pe sine pentru Hristos. Mulți bieți proscriși, chiar vameși și păcătoși, vor apuca nădejdea pusă în fața lor, în Evanghelie, și vor merge în Împărăția cerului înaintea acelor care au avut ocazii mari și lumină multă, dar care au umblat în întuneric. În ziua cea mare, mulți vor zice: „Doamne, Doamne, deschide-ne”. Dar ușa va fi închisă și ei vor bate în zadar.

Noi ar trebui să ne gândim profund la aceste lucruri, pentru că sunt adevărate. Ar trebui să acordăm o înaltă apreciere adevărului și o mare valoare sufletelor. Timpul este scurt și este o mare lucrare de făcut. Dacă nu ai nici un interes pentru lucrarea care merge înainte, dacă nu încurajezi lucrarea misionară medicală în comunități, ea va fi făcută și fără consimțământul tău; căci este lucrarea lui Dumnezeu și trebuie făcută. Frații mei și surorile mele, luați poziție alături de Domnul și fiți zeloși, activi, conlucrând curajos cu Hristos, lucrând cu El pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți.

Capitolul 14

Un apel către frații din Battle Creek

Cooranbong, N. S. W., 1898. Pentru ce, fraților, continuați voi să țineți atât de multe interese concentrate în Battle Creek? Pentru ce nu ascultați de sfaturile și avertismentele ce v-au fost date cu privire la lucrul acesta? Pentru ce nu luați măsuri decisive pentru a înființa centre de influență în multe din orașele mari? Pentru ce nu încurajați Societatea de Tractate din Michigan și Societatea Internațională de Tractate să-și așeze birourile în orașele unde e multă lucrare misionară de făcut și unde secretarii lor și alți lucrători s-ar putea angaja personal în lucrare misionară, conducând acțiuni importante? Mutați-vă, fraților, mutați-vă, și educați-i pe lucrătorii voștri să activeze pentru cei din afară de tabără. Pentru ce ascundeți lumina continuând a rămâne în Battle Creek? Mergeți afară, fraților, mergeți în regiunile îndepărtate!

E mult lucru de făcut, iar lucrătorii noștri cu experiență ar trebui să se străduiască să se așeze acolo unde vor veni în contact direct cu aceia care au nevoie de ajutor. Ei pot face prea puțin lucru în Battle Creek. E drept fraților, ca voi să țineți lumina ascunsă sub obroc sau sub pat? Nu e mai bine să faceți ceea ce Domnul v-a arătat lămurit că trebuie să faceți? Hotărâți-vă acum să părăsiți preferințele voastre, căile voastre și să ascultați de glasul Lui. Căutați-L pe Domnul cu cea mai mare râvnă, cu rugăciune smerită și călduroasă pentru înțelepciune și succes în efortul acesta. Apoi scoateți lumina de sub obroc, ducând-o departe de locul ce pare cel mai favorabil pentru interesele voastre financiare, și de sub pat, ducând-o departe de locul cel mai convenabil pentru confortul vostru, și puneți-o în sfeșnic, astfel ca să poată lumina tuturor celor care sunt în casă.

Trecem printr-o criză în ce privește efortul misionar. E o mare lucrare de făcut și dacă lucrarea este făcută cu râvnă în Battle Creek, dacă este făcută credincios prin comunitățile din Michigan, dacă este săvârșită cu vigoare în vechile noastre comunități - - cetăți de influență -- putem spera ca influența ei să cuprindă toate comunitățile tuturor conferințelor, dintre care multe stau acum ca paralizate.

Instituțiile pe care Dumnezeu le-a înființat ca centre de influență pentru răspândirea luminii nu-și contopesc interesele și nu lucrează împreună, așa cum ar vrea Dumnezeu să facă. Directorii acestor instituții ar trebui să știe că cea dintâi lucrare a lor

este de a se armoniza cu conlucrătorii lor. Predicatorii noștri ar trebui să se trezească și să înțeleagă situația. Evanghelia este puterea sfințitoare în lumea noastră. Influența ei asupra inimilor va aduce armonie. Stindardul adevărului trebuie să fie înălțat, iar ispășirea lui Hristos să fie prezentată ca marea temă centrală, care să fie cercetată.

Lucrarea misionară medicală trebuie să fie pentru lucrarea comunității cum este brațul drept pentru trup. Îngerul al treilea merge înainte, proclamând poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Lucrarea misionară medicală este Evanghelia în practică. Toate ramurile de lucrare trebuie să se contopească în chip armonios pentru a da invitația: „Veniți, căci toate lucrurile sunt gata.”

Celor din Battle Creek li s-a dat solia că mulți ar trebui să se mute în locuri unde ar putea să se angajeze chiar în lucrarea aceasta, în legătură cu ocupațiile lor trecătoare. Dacă s-ar fi mutat prin credință, dispuși să suporte o muncă obositoare și lipsuri de dragul lucrării, ar fi obținut o experiență bogată în cele ale lui Dumnezeu. Dar și-au închipuit că lucrurile vor fi ceva mai convenabile în Battle Creek, că munca va fi ceva mai puțin obositoare ca în altă parte, așa că au rămas pe loc. Mulți dintre cei care se îngrămădesc în Battle Creek nu obțin nici un folos acolo, deoarece nu folosesc cunoștințele pe care le primesc. Ei nu fac nimic bun în Battle Creek, dar sporesc numărul celor care au nevoie de pocăință. Ei n-au spiritul sacrificiului. Ei au mult din eul lor și puțin din Hristos; credință puțină și puține fapte bune. Ei își închipuie că au religie, dar religia lor ajunge să fie egală cu nimic.

Dumnezeu vă vorbește în Cuvântul Său, zicând: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească. De aceea voi lovi iarăși pe poporul acesta cu semne și minuni din ce în ce mai minunate, așa că înțelepciunea înțelepților lui va pieri, și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută.”

„În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții, și ochii orbilor, izbăviți de negură și întuneric, vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul, și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel.” (Isaia 29, 13.14.18.19.)

Frații mei, Domnul v-a invitat să faceți o anumită lucrare, dar voi nu ați făcut-o; și în locul unde sunteți e neînțelegere, ceartă și luptă. Dar nu trebuie să fie așa ceva.

Dumnezeu nu dorește ca lucrătorii Lui să se țină departe unii de alții, ca niște atomi separați. Toți au o mare și solemnă lucrare de făcut și ea trebuie să fie făcută sub supravegherea lui Dumnezeu.

Dumnezeu va face lucruri mari pentru poporul Său, dacă ei vor conlucra cu El. El va lucra asupra minții oamenilor, așa că se va vedea în viața lor, chiar în lumea aceasta, o împlinire a făgăduinței stării viitoare:

„Pustia și țara fără apă se vor bucura; Pustietatea se va veseli, și va înflori ca trandafirul. Se va acoperi cu flori, și va sări de bucurie, Cu cântece de veselie și strigăte de biruință, Căci i se va da slava Libanului, Strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava Domnului Măreția Dumnezeului nostru. Întăriți mâinile slăbănogite, și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, Răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni, și vă va mântui. Atunci se vor deschide ochii orbilor, Se vor deschide urechile surzilor; Atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; Căci în pustie vor țâșni ape, și în pustietate pâraie; Marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape. În vizuina care slujea de culcuș șacalilor, Vor crește trestii și papură. Acolo se va croi o cale, un drum Care se va numi Calea cea sfântă: Nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; Cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să rătăcească. Pe calea aceasta nu va fi nici un leu și nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea. Nici nu va fi întâlnită pe ea, Ci cei răscumpărați vor umbla pe ea. Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, Veselia și bucuria îi vor apuca, Iar durerea și gemetele vor fugi.” (Isaia 35.)

Pustietatea n-are nici slavă, nici strălucire, și toată onoarea pentru transformarea săvârșită trebuie să fie adusă Domnului. Această mare lucrare este de la Dumnezeu. De aceea nu-i proslăviți pe oamenii care sunt sub influența specială a puterii Lui. Proslăviți-l pe Dumnezeu și El va continua lucrarea.

Domnul are o lucrare specială, pe care poporul Său să o facă în vremea aceasta. El zice: „Întăriți mâinile slăbănogite și genunchii care se clatină”. Aceasta este însăși lucrarea la care apostolul Pavel îndeamnă comunitățile. „Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți”; El zice: „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai de grabă să fie vindecat. Urmăriți

pacea cu toții și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.” (Evrei 12, 12-15.)

Mă rog acum, ca niciodată mai înainte, ca atât pastorii, cât și membrii comunității să vină în ajutorul Domnului împotriva puternicelor forțe ale întunericului. Studiați cu rugăciune capitolul al șaptesprezecelea din Ioan. Capitolul acesta nu trebuie să fie doar citit iarăși și iarăși; adevărurile lui trebuie să fie mâncate și asimilate. Pentru ei se ruga Hristos: „Eu Însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, -- Eu în ei, și Tu în Mine; -- pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17, 19-23.)

Să rămână oare totdeauna neglijate cuvintele acestea care au o atât de minunată importanță pentru noi? Dumnezeu îi cheamă pe toți aceia care mărturisesc a fi copiii Lui să studieze aceste cuvinte, să le mănânce și să le trăiască. El îi invită să caute unirea și iubirea, căci altfel sfeșnicul va fi mutat din locul lui.

Capitolul 15

O avertizare neglijată

St. Helena, California, noiembrie, 1901. „Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta.” (Deuteronom 11, 26-28.)

„Dacă veți asculta de poruncile Mele, pe care vi le dau astăzi, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, și dacă-L veți sluji din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, El va da țării voastre ploaie la vreme, ploaie timpurie și ploaie târzie, și-ți vei strânge grâul, mustul și untdelemnul; de asemenea, va da iarbă în câmpiile tale pentru vite, și vei mânca și te vei sătura. Vedeți să nu vi se amăgească inima și să vă abateți, ca să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor. Căci atunci Domnul S-ar aprinde de mânie înaintea voastră; ar închide cerurile, și n-ar mai fi ploaie; pământul nu și-ar mai da roadele, și ați pieri curând din țara aceea bună pe care v-o dă Domnul.” (Deuteronom 11, 13-17.)

„Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să învățați pe copiii voștri în ele, și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe, cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului.” (Deuteronom 11, 18-21.)

Dacă adventiștii de ziua a șaptea ar fi umblat pe calea Domnului, refuzând să îngăduie intereselor egoiste să-i stăpânească, Domnul i-ar fi binecuvântat foarte mult. Aceia care au rămas în Battle Creek, contrar voinței Domnului, au pierdut experiența valoroasă și cunoștința spirituală pe care ar fi putut să o câștige prin ascultare. Mulți dintre ei au pierdut dreptul la favoarea lui Dumnezeu. Inima lucrării a ajuns să fie suprapopulată. De multă vreme s-a dat avertizarea, dar n-a fost ascultată. Motivul acestei neascultări e faptul că inima și mintea multora din Battle Creek nu se află sub influența Duhului Sfânt. Ei nu-și dau seama cât de mult lucru e de făcut. Ei dorm.

Atunci când adventiștii de ziua a șaptea se mută în orașe unde se găsește o comunitate mare de credincioși, ei nu sunt la locul lor, iar spiritualitatea lor devine mai slabă și tot mai slabă. Copiii lor sunt expuși la multe ispite. Fratele meu și sora mea, în afară de cazul că sunteți absolut necesari pentru executarea lucrării într-un astfel de loc, ar fi mai înțelept pentru voi să mergeți undeva, unde adevărul nu a fost proclamat, și acolo să vă străduiți să dați dovadă de capacitatea voastră de a lucra pentru Domnul. Faceți eforturi serioase ca să treziți interesul pentru adevărul prezent. Lucrarea din casă în casă este plină de efect atunci când e condusă în mod creștinesc. Țineți adunări și căutați să le faceți interesante. Aduceți-vă aminte că aceasta cere ceva mai mult decât simpla predicare.

Mulți dintre cei care au trăit atât de mult timp în același loc își cheltuiesc timpul criticându-i pe aceia care lucrează după pilda lui Hristos pentru a-i convinge și converti pe păcătoși. Ei critică motivele și intențiile altora, ca și cum n-ar fi cu putință ca altcineva să facă în chip neegoist lucrarea pe care ei înșiși nu o fac. Ei sunt pietre de poticnire. Dacă ar merge acolo unde nu există credincioși și ar lucra la câștigarea de suflete pentru Hristos, ar fi în curând atât de ocupați cu proclamarea adevărului și ajutorarea celor suferinzi, încât n-ar avea timp să disece caracterul altora, n-ar avea timp pentru bănuieli rele și pentru a face cunoscute apoi rezultatele presupusei lor istețimi de a vedea dincolo de suprafață.

Aceia care au trăit atât de mult timp în locuri unde sunt comunități mari de credincioși trebuie să meargă în câmp pentru a semăna și a recolta pentru Domnul. Ei vor uita de sine în dorința de a salva suflete. Ei vor vedea că este atât de mult lucru de făcut, atât de mulți semeni de ajutat, încât nu vor avea timp să caute greșeli la alții. Ei nu vor avea timp să lucreze pe partea negativă.

Aducerea atât de multor credincioși într-un singur loc, tinde să încurajeze bănuielile și vorbirile de rău. Mulți ajung să fie absorbiți de căutarea și ascultarea de rele. Ei uită cât de mare e păcatul pe care-l săvârșesc. Ei uită că vorbele pe care le rostesc nu mai pot fi retrase și că, prin bănuielile lor, seamănă semințe care vor răsări și vor aduce o recoltă de rele. Cât de mare e recolta aceasta nimeni nu va ști până în ziua cea mare de pe urmă, când fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă vor fi aduse la judecată.

Cuvintele necugetate și lipsite de amabilitate, care sunt rostite, cresc de fiecare dată când sunt repetate. Unul și altul adaugă un cuvânt, până când zvonul mincinos ia proporții mari. Se face o mare nedreptate. Prin bănuielile și judecățile lor nedrepte, purtătorii de zvonuri dăunează propriei lor vieți și seamănă în comunitate semințele discordiei. Dacă ar putea să vadă lucrurile așa cum le vede Dumnezeu, ei și-ar schimba atitudinea. Și-ar da seama cât au neglijat lucrarea pe care El le-o dăduse să o facă, atunci când au găsit greșeli la frații și surorile lor.

Timpu cheltuit în criticarea motivelor și faptelor servilor lui Hristos s-ar folosi mai bine în rugăciune. Adesea, dacă aceia care găsesc greșeli ar ști adevărul cu privire la cei cărora le găsesc greșeli, ar avea o părere cu totul deosebită despre ei. Mult mai bine ar fi dacă, în loc de a-i critica și condamna pe alții, fiecare ar zice: „Trebuie să mă ocup de propria mea mântuire. Dacă conlucrez cu Acela care dorește să-mi salveze sufletul, trebuie să mă supraveghez cu multă băgare de seamă. Trebuie să smulg orice rău din propria mea viață. Trebuie să devin o făptură nouă în Isus Hristos. Trebuie să biruiesc orice greșală. Atunci, în loc de a-i slăbi pe cei care se luptă împotriva răului, pot să-i întăresc prin cuvinte de încurajare.”

Aceia care au folosit talantul vorbirii pentru a-i descuraja și amărî pe servii lui Dumnezeu, care se străduiesc să facă să înainteze lucrarea Lui, plănuiind și lucrând ca să facă față împotrivilor, să-L roage pe Dumnezeu să-i ierte pentru pagubele pe care le-au pricinuit lucrării Lui, prin prejudecățile lor nelegiuite și prin cuvintele lor lipsite de amabilitate. Să se gândească la răul pe care l-au făcut prin răspândirea de zvonuri mincinoase, prin judecarea acelor pe care n-au dreptul să-i judece.

În Cuvântul lui Dumnezeu ni se dau îndrumări lămurite cu privire la calea pe care ar trebui s-o urmăm când gândim că un frate este greșit. Hristos zice: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș”. Și iarăși Mântuitorul spune: „Dacă îți aduci darul tău la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău, apoi vino de adu-ți darul.” (Matei 18, 15-17; 5, 23.24.)

„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevetește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui. El nu-și dă banii cu dobândă, și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată.” (Psalmii 15.)

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău», și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Matei 7, 1-5.)

Procesul judecății este cuprinzător. Aduceți-vă aminte că în curând raportul vieții voastre va fi analizat înaintea lui Dumnezeu. Aduceți-vă la fel aminte că El a spus: „Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri. Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri este potrivită cu adevărul. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?” (Romani 2, 1-3.)

Aceia care au venit la Battle Creek când aveau de lucru în comunitatea pe care au părăsit-o, venind la Battle Creek, și-au pierdut spiritul misionar și discernământul spiritual. Acolo au venit în contact cu un fariseism, o îndreptățire de sine, care este totdeauna o cursă. Aceasta este o înfățișare a evlaviei lipsite de puterea ei.

Când puterea adevărului va fi simțită în inimă, când principiile adevărului vor fi aduse în viața de toate zilele, va avea loc o mare lucrare de reformă în comunitatea din Battle Creek. În curând, se vor împlini cuvintele: „Voi întoarce pe dos și voi răsturna”. Nu știu exact acum când se va realiza lucrul acesta; dar va veni timpul când va avea loc o împrăștiere din Battle Creek. Aceia care se mută la Battle Creek, fără să aibă o chemare de la Domnul, se vor muta de acolo.

Lucrătorii sârguincioși n-au timp să se ocupe de defectele altora. Ei privesc la Mântuitorul și, privind, ajung să fie schimbați după chipul Lui. El este Acela al cărui exemplu trebuie să-l urmăm în formarea caracterului nostru. În viața Lui pe pământ, El a dat pe față lămurit natura dumnezeiască. Noi ar trebui să ne străduim să fim desăvârșiți în sfera noastră, după cum El era desăvârșit în sfera Lui. Membrii comunității nu trebuie să rămână mai departe neinteresați de formarea unor caractere bune. Așezându-se sub influența modelatoare a Duhului Sfânt, ei trebuie să-și formeze caractere care sunt o reflectare a caracterului dumnezeiesc.

Capitolul 16

Rezultatul reformațiunii

St. Helena, California, 26 septembrie 1901. Iubite frate Daniells, Ieri dimineața am citit scrisoarea dumneavoastră, în care vă exprimați dorința arzătoare de a vedea că un puternic corp de lucrători e trimis în India și China, cum și în alte țări orientale. Noaptea trecută, mi-au fost date instrucțiuni cu privire la faptul că acum efortul nostru principal nu trebuie să fie făcut anume pentru China și alte țări asemănătoare cu China. Avem mai întâi de făcut o lucrare în patrie. Toate instituțiile noastre -- sanatoriile, editurile și școlile noastre -- trebuie să ajungă la un nivel mai înalt. Atunci, lucrătorii trimiși în câmpurile străine vor atinge un standard mai înalt. Ei vor fi mai sânguincioși, mai spirituali, și ostenele lor vor fi mai rodnice.

Cu ani de zile mai înainte, Domnul mi-a dat îndrumări ca să se construiască clădiri în diferite locuri în America, Europa și în alte țări, pentru publicarea de literatură, care să cuprindă lumina adevărului prezent. El a dat îndrumarea ca să se facă orice efort pentru a se trimite lumii, prin presă, soliile de invitație și avertizare. La unii la care nu s-ar putea ajunge pe nici o altă cale, se va putea ajunge prin literatura noastră. Din cărțile și revistele noastre trebuie să țâșnească raze puternice de lumină pentru luminarea lumii cu privire la adevărul prezent.

Lucrătorii care nu folosesc avantajele pe care le primesc prin relația cu cauza lui Dumnezeu n-ar trebui să fie aduși în instituțiile noastre de publicații. Și, de asemenea, n-ar trebui să se introducă în aceste instituții materiale cu un caracter față de care se pot ridica obiecțiuni, căci, făcând așa, adevărul sacru al lui Dumnezeu este așezat pe aceeași treaptă cu lucrurile de rând. Și apoi, când se primește lucru din afară, este nevoie de un număr mai mare de lucrători. Aceasta aduce după sine griji și încurcături.

Mi-a fost arătat că se fac greșeli în casele noastre de editură. Mereu se sporește numărul mașinilor costisitoare pentru executarea de comenzi comerciale. A fost introdusă o mare cantitate de comenzi care nu au nici o legătură cu lucrarea care trebuie să se facă în credință și iubire pentru mântuirea ființelor omenești. S-a folosit timp și talent pentru o categorie de lucrări care n-au adus nici o glorie lui Dumnezeu. Mult efort s-a cheltuit pentru lucruri care nu făceau nimic pentru a răspândi cunoașterea

adevărului.

E timpul cel mai potrivit să se dea atenție acestei situații. Greșeala aceasta trebuie să fie corectată. Nu e înțelept să fie folosiți bani pentru a înființa întreprinderi care consumă, dar nu produc. Se spune că e nevoie de mai mult spațiu în casele de editură. Dar e suficient spațiu în ele și, când se va face lucrul cuvenit, se va vedea că e loc suficient.

În casele noastre de publicație, ar trebui să fie primit mult mai puțin lucru comercial și n-ar trebui să fie primit nici un rând din vreo lucrare ce conține sentimentele lui Satana. Introducerea unor astfel de lucruri distruge orice simț al sfințeniei instituției. Întreaga instituție e degradată. Atunci când lucrurile de rând sunt amestecate cu cele sfinte, există totdeauna primejdia ca să le fie îngăduit lucrurilor de rând să ia locul celor sacre.

Cum privește Domnul folosirea mașinilor de tipărit din instituțiile Sale pentru a tipări erorile vrăjmașului? Când se amestecă lucruri față de care se pot ridica obiecțiuni cu lucrurile sacre, ce vin de la mașinile de tipărit, binecuvântarea Lui nu se poate revărsa asupra lucrării săvârșite. Învățătorul divin a spus: „Ce ați câștigat prin introducerea acestui lucru din afară? V-a adus multă tulburare a spiritului; și a trebuit ca lucrătorii să se zorească și să se grăbească pentru a termina lucrarea la termenul fixat. Aceasta a pricinuit neînțelegere și ceartă. S-au spus cuvinte aspre, iar în instituție s-a adus un spirit neplăcut.

Câștigul financiar nici nu se compară cu paguba care a venit pe urma grabei și zorului, certei și iritației.” Domnul să-l ajute pe poporul Său să vadă că aceasta nu e înțelepciune și că mai mult se pierde decât se câștigă. Dacă s-ar fi adunat într-un singur loc mai puține mașini și mai puțini lucrători, în timp ce alte părți ale viei erau lipsite de înlesniri, dacă s-ar fi cheltuit mai mulți bani pentru a întemeia ateliere în diferite locuri, Dumnezeu ar fi fost mult mai mulțumit. N-a fost o ambiție sfântă aceea care a mânat la investirea de sume de bani atât de mari într-un singur loc. E o greșeală ca frații noștri să folosească atât de multe mașini de tipărit numai pentru a tipări material lumesc. Ne apropiem cu grabă de sfârșit. Lucrarea noastră trebuie să fie aceea de a tipări și a difuza cărți și reviste care conțin adevărul pentru timpul prezent.

Se dă pe față o izbitoare neglijare a îndemnurilor și avertizărilor ce au fost date

din timp în timp. Când are loc o căutare a Domnului și mărturisirea păcatelor, când are loc reforma necesară, se vor da pe față zel și stăruință pentru a da înapoi ce s-a reținut. Domnul Își va manifesta iubirea iertătoare și vor veni mijloace pentru a șterge datoriile care zac asupra instituțiilor noastre.

Capitolul 17

O avertizare solemnă

[Citită cu ocazia întrunirii personalului de la Review and Herald, în noiembrie 1901] Către administratorii de la Review and Herald. Iubiți frați, Intenția lui Dumnezeu, la înființarea Casei de editură din Battle Creek, a fost ca de la ea să pornească lumină, ca de la o lampă aprinsă. Lucrul acesta le-a fost înfățișat administratorilor. De repetate ori, li s-a vorbit despre sfințenia casei de editură a lui Dumnezeu și despre importanța menținerii curăției ei. Dar ei au pierdut adevărata înțelegere și s-au unit cu puterea vrăjmașului prin faptul că au consimțit să tipărească reviste și cărți, conținând cele mai primejdioase erori ce pot fi aduse la existență. Ei n-au putut să vadă influențele rele ale unor astfel de sentimente greșite asupra culegătorilor, corectorilor și tuturor acelor care sunt angajați la tipărirea unor astfel de lucruri. Ei au fost adormiți spiritual.

Prin lucrări aduse din afară în această instituție, a fost prezentată minții lucrătorilor știința lui Satana. Tipărirea unor astfel de lucrări este o dezonoare pentru Dumnezeu. Ea și-a făcut partea ei în stricarea minții lucrătorilor. Administratorii au căzut de acord să le tipărească la prețuri foarte scăzute. Câștigul ar fi fost o pagubă chiar și dacă s-ar fi cerut prețurile cele mai mari pentru lucru.

Am primit o scrisoare de la fratele Daniells cu privire la adăugarea unei noi clădiri la edificiul de la Review and Herald. Răspunsul meu la aceasta este: Nu, nu, nu! În loc de a face orice adăugire la clădirile deja existente, curățiți mai bine tipografia de gunoiul venit de la Satana și veți obține spațiu în toate privințele.

Dumnezeu e nemulțumit de aglomerația lucrurilor din Battle Creek. Dacă lucrătorii ar fi împărțiți și s-ar înființa ateliere în alte locuri, Dumnezeu ar fi mai mulțumit și stindardul adevărului ar fi înfipt în locuri unde solia n-a fost auzită până acum. Înainte de a adăuga o altă construcție la casa de editură din Battle Creek, îndreptați lucrurile perfect în Câmpul sudic. Lucrurile acestea încă nu s-au făcut așa cum ar fi trebuit. Fiecare pas a fost forțat.

Cei cinci mii de dolari care ar urma să fie folosiți la adăugarea de clădiri la Review and Herald ar trebui să fie investiți acum în lucrarea din alte locuri, unde

Evanghelia adevărului n-a fost încă predicată.

Simt o teroare apăsându-mi sufletul, când văd la ce stare de lucruri a ajuns casa noastră de editură. Mașinile de tipărit din instituția Domnului tipăresc teoriile distrugătoare de suflet ale catolicismului și alte taine ale fărâdelegii. Instituția trebuie să fie purificată de aceste lucruri dăunătoare. Am o mărturie de la Domnul pentru aceia care au pus astfel de lucruri în mâinile lucrătorilor. Dumnezeu vă consideră răspunzători pentru faptul că le-ați prezentat tinerilor și tinerelor roadele pomului oprit al cunoștinței. Se poate ca voi să nu aveți cunoștință de avertismentele date Editurii Pacific Press în privința aceasta? Se poate ca, având cunoștință de avertismentele acestea, să mergeți pe aceeași cale, cu singura deosebire că procedați mult mai rău? Vi s-a repetat deseori că îngerii lui Dumnezeu trec prin fiecare sală a tipografiei. Ce impresie au făcut acestea asupra minții voastre?

Voi ați pus în mâinile lucrătorilor materiale care conțin sentimentele lui Satana, aducând înaintea minții lor principiile lui înșelătoare și întinătoare. Domnul privește la această acțiune din partea voastră ca la un ajutor dat lui Satana să-și pregătească cursa pentru a prinde suflete. Dumnezeu nu-i va considera nevinovați pe aceia care au făcut lucrurile acestea. El are o ceartă cu administratorii casei de editură. Aproape că mi-a fost frică să deschid revista Review, de teamă că voi vedea că Dumnezeu a curățit casa de editură prin foc.

Domnul m-a învățat că cei care nu pot vedea răul conlucrării cu Satana prin publicarea falsităților lui, mai bine și-ar căuta o lucrare în care să nu ruineze la trup și la suflet tineretul nostru. E primejdia ca standardul adevărului și dreptății să fie atât de coborât, încât Dumnezeu să aducă judecățile Lui asupra vinovaților.

A venit timpul ca noi să înțelegem ce spirit a stăpânit de mulți ani lucrurile la Editura Review and Herald. Sunt înspăimântată la gândul că cea mai subtilă formă a spiritismului e pusă în fața lucrătorilor, și aceasta într-un chip plănuit pentru a produce confuzie și a zăpăci mintea. Fiți siguri că Satana va exploata avantajul dat lui în felul acesta.

Editura Review and Herald a fost spurcată, așa cum fusese spurcat templul, numai că rezultatul a fost de zece ori mai dezastruos. Răsturnând mesele schimbătorilor de bani, Hristos a alungat oile și vitele din curțile templului, zicând: „Este scris: «Casa

Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” (Matei 21, 13.) Mai rău ca spurcarea templului a fost spurcarea casei de editură prin tipărirea unor materiale care niciodată n-ar fi trebuit să fie puse în mâna lucrătorilor din instituția lui Dumnezeu.

Legea lui Dumnezeu a fost călcată, cauza Lui trădată, iar din instituția Lui s-a făcut o peșteră de tâlhari. Lucrarea de tipărire și răspândire a unor apeluri mișcătoare pentru adevăr, care ar fi trebuit să fie puse în primul rând, cărora ar fi trebuit să le fie devotate timpul și talentele lucrătorilor, au primit o slabă atenție sau nici o atenție. Comenzile comerciale, dintre care o parte aveau caracterul cel mai dăunător, au ajuns cu timpul să aibă supremația. Lucrul acesta a absorbit energiile care ar fi trebuit să fie folosite pentru publicarea unei literaturi cu cel mai curat și mai înălțător caracter. A fost irosit timp, au fost rău întrebuințate talente, au fost greșit cheltuiți banii. Lucrul care ar fi trebuit să fie făcut a rămas nefăcut. Sentimentele lui Satana au fost proslăvite. Teoriile lui au fost tipărite de mașini care ar fi trebuit să fie folosite pentru a pregăti adevărul lui Dumnezeu pentru a fi răspândit. Oamenii s-au lăcomit la promovare, când de fapt principiile lor se aflau sub blestemul neplăcerii lui Dumnezeu. Paguba bănească este nemărginit mai bună decât un câștig dezonorant.

Ah, ce va face Dumnezeu cu oportuniștii? Credeți voi că Isus va sta în tipografie, pentru a lucra prin mintea oamenilor cu ajutorul îngerilor Lui slujitori, pentru a face ca adevărul ce vine de la tipar să fie o putere care să avertizeze lumea că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat, în timp ce lui Satana i se îngăduie să pervertească mintea lucrătorilor chiar în instituție? Lumina pe care o am este: Refuzați să mai tipăriți un singur rând din acest material dăunător. Aceia care au avut de-a face cu introducerea acestui material în casa de editură au nevoie să se pocăiască înaintea lui Dumnezeu cu un suflet smerit, deoarece mânia Lui este aprinsă împotriva lor. Categoria aceasta de lucru să fie pentru totdeauna exclusă din casele noastre de editură. Folosiți mai mult timp pentru publicarea și difuzarea cărților conținând adevărul prezent. Străduiți-vă ca lucrarea voastră în direcția aceasta să atingă perfecțiunea. Faceți tot ce puteți pentru a difuza lumina cerească în toată lumea.

Ucenicii și ceilalți lucrători nu trebuie să fie atât de zoriți și presați, încât să nu mai aibă timp nici să se roage. Tinerii din casele noastre de editură ar trebui să fie educați, așa cum erau educați tinerii în școlile profeților. Ei ar trebui să fie pregătiți să preia lucrarea în locuri noi.

Dacă oamenii care au auzit solia dată cu prilejul Conferinței -- cea mai solemnă ce s-ar fi putut da -- n-ar fi fost atât de neimpresionabili, dacă s-ar fi întrebat în sinceritate: „Doamne, ce vrei să fac?“, experiența anului trecut ar fi fost cu totul alta decât ceea ce este. Dar ei n-au curățit drumul înapoia lor. Ei nu și-au mărturisit greșelile și merg în multe privințe pe același drum, urmând aceeași cale greșită, deoarece și-au distrus vederea spirituală.

Solia îngerului al treilea trebuie să pregătească un popor care să poată rezista în aceste zile primejdioase. Ea trebuie să fie vestită cu glas tare și să realizeze o lucrare de care puțini își dau seama. Ioan scrie: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!» Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!»” (Apocalipsa 14, 6-8.) Cum se face aceasta? Forțându-i pe oameni să primească un sabbat mincinos. În capitolul 31 din Exod, ni se spune lămurit care zi este Sabbatul Domnului. Ținerea Sabbatului se declară a fi un semn al loialității poporului lui Dumnezeu.

Dumnezeu știe ce spune. Omul s-a așezat la mijloc, între Dumnezeu și popor, iar Domnul a trimis îngerul al treilea cu solia: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” (Apocalipsa 14, 9.10.) Poporul lui Dumnezeu trebuie să țină poruncile Lui, ferindu-se de orice plan lumesc. Întrucât a adoptat principiile cele bune de a acționa, trebuie să respecte aceste principii, deoarece sunt de obârșie cerească. Ascultarea de Dumnezeu este de o mai mare valoare pentru voi, decât aurul sau argintul. Înjugându-vă împreună cu Hristos, învățând blândețea și smerenia Lui, veți reduce multe conflicte; căci, atunci când vrăjmașul vine ca un potop, Duhul Domnului înalță un steag împotriva lui.

Mă adresez acelor care, acceptând poziții de încredere în casa de editură, au luat asupra lor răspunderea de a vedea că lucrătorii primesc educația cea dreaptă. Căutați să vă dați seama de importanța lucrării voastre. Aceia care arată prin acțiunile lor că nu fac

nici un efort pentru a deosebi cele sfinte de cele de rând pot ști că, dacă nu se pocăiesc, judecățile lui Dumnezeu vor veni asupra lor. Aceste judecăți pot fi amânate, dar ele vor veni. Dacă, pentru faptul că mintea voastră nu este clară și înălțată, dați o îndrumare greșită altor minți, Dumnezeu vă va cere socoteală. El va întreba: „Pentru ce ați făcut lucrarea lui Satana când se aștepta ca voi să faceți o lucrare bună pentru Domnul?” În ziua cea mare a socotelilor de pe urmă, servul necredincios se va întâlni cu rezultatele necredincioșiei lui.

Vă scriu aceasta pentru faptul că sunt îngrijorată pentru voi. Numărul mereu în creștere al lucrătorilor voștri ar fi mai bine să fie trimis să lucreze în alte locuri. Seara vă vorbeam serios în adunări, prezentându-vă adevărul așa cum este el în Isus. Dar unii îl lepădau. Ei trecuseră pe lângă convingere. Ei au păcătuit împotriva unei mari lumini și cunoașteri, înăbușindu-și conștiința până când convingerea nu mai putea să pătrundă în inima împietrită.

Unii au sacrificat principiile atât de mult timp, încât nu mai pot să facă deosebirea între ce este sfânt și ce este profan. Aceia care refuză să ia aminte la învățătura Domnului vor merge tot mai jos pe calea ruinei. Ziua încercării și necazului ne stă chiar în față. Fiecare om să-și arate adevărata față. Alegeți ascultarea sau rebeliunea? Arătați-vă adevărata față înaintea oamenilor și înaintea îngerilor! Suntem în siguranță numai atunci când suntem devotați adevărului. Atunci lumea știe unde vom fi găsiți în ziua cercării și a necazului.

Dacă lucrarea începută la Conferința Generală ar fi fost dusă mai departe la desăvârșire, n-aș mai fi fost chemată să scriu aceste cuvinte. Atunci a fost un prilej de a mărturisi sau de a tăgădui răul și, în multe cazuri, a avut loc tăgăduirea, pentru a evita urmările mărturisirii.

Dacă nu are loc o reformă, se vor abate nenorociri peste casa de editură, iar lumea va cunoaște motivele. Mi s-a arătat că n-a avut loc o întoarcere din toată inima către Dumnezeu. Domnul este dezonorat în instituțiile construite spre onoarea Lui. Grava trecere cu vederea a poruncilor lui Dumnezeu în casa de editură și-a pus amprenta asupra lucrătorilor. Dumnezeu întreabă: „Să nu pedepsesc Eu pentru astfel de lucruri?” Am văzut îngerii întorcându-se cu fețele întristate. Dumnezeu a fost batjocorit prin împietrirea inimii voastre, care sporește continuu. Pedepsirea acelor care cunosc adevărul, și totuși trec cu vederea poruncile lui Dumnezeu, va fi după măsura

răspunderilor.

Capitolul 18

Focul de la Review and Herald

St. Helena, California, 5 ianuarie 1903. Către frații din Battle Creek, Astăzi am primit o scrisoare de la fratele Daniells cu privire la distrugerea sediului Editurii Review prin foc. Sunt cuprinsă de întristare când mă gândesc la paguba cea mare pentru lucrare. Știu că acesta trebuie să fie un timp de grea încercare pentru frații care poartă grija lucrării și pentru slujbașii editurii. Sufăr cu cei ce suferă. Dar n-am fost surprinsă de aceste vești triste, deoarece, în vedeniile de noapte, am văzut un înger cu o sabie ca de foc întinsă peste Battle Creek. Odată, în timpul zilei, pe când eram cu condeii în mână, mi-am pierdut cunoștința și părea că această sabie de foc se îndrepta întâi într-o direcție și apoi în alta. Dezastru părea că vine după dezastru, deoarece Dumnezeu era dezonorat de născocirile la care se dedau oamenii pentru a se înălța și a se glorifica pe ei înșiși.

În dimineața aceasta, am fost condusă în rugăciune arzătoare, ca Domnul să-i îndrume pe cei care sunt în legătură cu Review and Herald, ca ei să facă cercetări sânguincioase, pentru a vedea în ce au desconsiderat multele solii pe care le-a dat Dumnezeu.

Acum câțva timp, frații de la Review mi-au cerut sfatul cu privire la construirea unei noi clădiri. Am spus atunci că, dacă aceia care erau în favoarea adăugării unei noi clădiri la Review and Herald ar avea viitorul zugrăvit înaintea lor și ar putea să vadă ce va fi în Battle Creek, nici n-ar mai fi vorba de a adăuga vreo clădire acolo. Dumnezeu a spus: „Cuvântul Meu a fost disprețuit, Eu voi întoarce și voi răsturna.”

La Conferința Generală, ținută la Battle Creek, în 1901, Domnul i-a dat poporului Său dovada că El cerea o reformă. Mințile au fost convinse și inimile atinse; dar nu s-a făcut o lucrare profundă. Dacă inimile încăpățânate s-ar fi zdrobit atunci în pocăință înaintea lui Dumnezeu, ar fi avut loc una dintre cele mai mari manifestări ale puterii lui Dumnezeu, ce s-a văzut vreodată. Dar Dumnezeu n-a fost onorat. Nu au fost luate în seamă mărturiile Spiritului Său. Oamenii nu s-au lăsat de practicile care erau în opoziție categorică cu principiile adevărului și ale neprihăririi, care ar trebui să fie totdeauna menținute în lucrarea Domnului.

Soliile pentru biserica din Efes și biserica din Sardes mi-au fost deseori repetate de Acela care-mi dă învățătură pentru poporul Său. „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: «Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui Meu, și că n-ai obosit. Dar, ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.» (Apocalipsa 2, 1-5.) „Îngerului Bisericii din Sardes, scrie-i: «Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.» (Apocalipsa 3, 1-3.) Vedem împlinirea acestor avertismente. Niciodată Scripturile nu s-au împlinit mai exact de cum s-au împlinit acestea.

Oamenii pot să înalțe clădiri, construite cu cea mai mare grijă, garantate contra focului, dar o singură atingere a mâinii lui Dumnezeu, o singură scânteie din cer, va face să piară orice adăpost.

Am fost întrebată dacă am vreun sfat de dat. Eu dădusem deja sfatul pe care mi-l dăduse Dumnezeu, nădăjduind să previn căderea săbiei de foc ce atârna peste Battle Creek. Acum a venit ceea ce mă temeam că va veni -- vestea arderii clădirii Editurii Review and Herald. Când a sosit, n-am avut nici o surpriză și n-am avut nici un cuvânt de spus. Ceea ce am avut de spus din când în când, ca avertismente, n-a avut efect decât să-i împietrească pe aceia care auzeau; și acum nu pot să spun decât că îmi pare rău, îmi pare foarte rău, că a fost necesar să vină lovitura aceasta. Se dăduse lumină destulă. Dacă s-ar fi lucrat potrivit cu ea, s-ar fi dat și mai multă lumină.

Mi s-a dat sarcina să spun poporului nostru, predicatorilor și membrilor laici: „Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul”, deoarece mulți predicatori și membri umblă pe căi străine, „care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55, 6.7.)

Fiecare suflet să aibă grijă. Vrăjmașul e pe urmele voastre. Fiți vigilenți, veghind sânguincios ca nu cumva vreo cursă ascunsă cu grijă și meșteșugită să vă ia pe neașteptate. Cei fără grijă și nepăsători să fie atenți ca nu cumva ziua Domnului să vină asupra lor ca un hoț, noaptea. Mulți se vor abate de la cărarea smereniei și, lepădând jugul lui Hristos, vor umbla pe cărări străine. Orbiți și zăpăciți, ei vor părăsi calea strâmtă, care duce la cetatea lui Dumnezeu.

Nimeni nu poate fi un creștin fericit, dacă nu e un creștin care veghează. Cel care biruie trebuie să vegheze; deoarece, prin legături, rătăcirii și superstiții lumești, Satana se străduiește să-i smulgă de la Hristos pe urmașii Lui. Nu e de ajuns să evităm primejdiile grozave și mișcările periculoase și nedemne. Trebuie să ne ținem și strâns lângă Hristos, umblând pe cărarea lepădării de sine și a sacrificiului. Ne găsim în țara vrăjmașului. Acela care a fost aruncat din cer s-a coborât cu o mare putere. El caută să folosească orice șiretlic și născocire care se poate închipui pentru a robi suflete. Dacă nu veghem fără încetare, vom cădea ca o pradă ieftină la nenumăratele lui înșelăciuni.

Experiența ucenicilor din grădina Ghetsemani cuprinde o învățătură pentru poporul Domnului de azi. Luându-i cu El pe Petru, Iacov și Ioan, Hristos a mers în Ghetsemani pentru a Se ruga. „El le-a zis: «Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aci și vegheați!» Apoi a mers puțin mai înainte, S-a aruncat la pământ și Se ruga ca, dacă este cu putință, să treacă de la El ceasul acela. El zicea: «Ava, adică: Tată, Ție toate lucrurile Îți sunt cu putință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, făcă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu». Și a venit la ucenici, pe care i-a găsit dormind. Și a zis lui Petru: «Simone tu dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi? Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.»” (Marcu 14, 34-38.) Citiți cuvintele acestea cu luare aminte. Mulți dorm astăzi ca și ucenicii pe vremuri. Ei nu priveghează și nu se roagă pentru a nu cădea în ispită. Să citim și să studiem acele cuvinte care se referă îndeosebi la zilele de pe urmă, arătând primejdiile care îl amenință pe poporul lui Dumnezeu.

Avem nevoie de o putere de pricepere ageră și sfințită. Puterea aceasta de pricepere nu trebuie să fie folosită în a ne critica și condamna unii pe alții, ci pentru a deosebi semnele timpului. Trebuie să ne strunim inima cu toată sânguința, pentru ca să nu suferim cumva spargerea de vas a credinței. Mulți dintre cei care pe vremuri erau credincioși tari ai adevărului au ajuns nepăsători cu privire la bunul lor mers spiritual și cedează, fără cea mai slabă împotrivire, la uneltirile dibace ale lui Satana. E timpul ca

poporul nostru să-și scoată familiile de prin orașele mari și să le ducă în localități mai retrase, căci altminteri mulți dintre cei tineri și mulți dintre cei mai vârstnici vor fi prinși în cursă și luați de vrăjmașul.

7 ianuarie 1903

Noi toți am fost foarte mult întristați de vestea teribilei pierderi care a venit asupra lucrării, în urma arderii sediului Review and Herald. Într-un singur an au fost distruse prin foc două dintre cele mai mari instituții ale noastre. Vestea recentei nenorociri ne-a făcut să ne îndurerăm adânc, dar a fost îngăduit de Domnul ca ea să vină asupra noastră și noi n-ar trebui să ne plângem, ci să învățăm lecția pe care Domnul vrea să ne-o dea.

Distrugerea clădirii Editurii Review and Herald n-ar trebui să fie trecută cu vederea, ca fiind ceva ce n-are nici o însemnătate. Toți aceia care sunt în legătură cu instituția ar trebui să se întrebe: „Din cauza cărui lucru merit lecția aceasta? În ce privință am umblat contrariu unui «Așa zice Domnul», încât a trebuit ca El să-mi dea această lecție? Am luat eu seama la avertismentele și la muștrările pe care le-a trimis? Sau am urmat propria mea cale?”

Cel rătăcit să se lase muștrat de Dumnezeu, care cercetează inimile, și fiecare să se plece înaintea Lui cu smerenie și zdrobire de inimă, lepădând îndreptățirea de sine și vanitatea, mărturisind și părăsind fiecare păcat și cerându-I lui Dumnezeu, în Numele Mântuitorului, iertare de păcate. Dumnezeu spune: „Pe cel ce vine la Mine, cu nici un chip nu-l voi da afară” (Ioan 6, 37); iar aceia care se prezintă înaintea Lui în sinceritate vor fi iertați și îndreptățiți și vor primi putere să se facă copii ai lui Dumnezeu.

Mă rog ca aceia care s-au împotrivit, refuzând să asculte de avertizările lui Dumnezeu, să vadă în distrugerea sediului Review and Herald un apel ca ei să se întoarcă la Dumnezeu cu toată inima. Nu-și vor da ei seama că Dumnezeu le vorbește serios? El nu caută să distrugă viața, ci să o salveze. În distrugerea recentă, viața lucrătorilor a fost cruțată în chip milostiv, pentru ca toți să poată avea prilejul să vadă că Dumnezeu îi muștra printr-o solie, venind nu dintr-un izvor omenesc, ci de sus. Poporul lui Dumnezeu s-a depărtat de El; ei n-au urmat învățătura Lui, iar El S-a apropiat de ei cu o corecție; dar nu a adus pierderea vieții. Nici un singur suflet nu a murit. Toți au fost lăsați să trăiască, pentru ca să recunoască Puterea pe care nimeni nu o poate contrazice.

Să-L lăudăm pe Domnul pentru faptul că viața copiilor Săi a fost atât de scumpă înaintea Lui. El i-ar fi putut nimici pe lucrători în nesocotința și îngâmfarea lor. Dar nu! El zice: „Să li se mai dea o ocazie. Voi lăsa focul să le vorbească și voi vedea dacă ei se împotrivesc lucrării providenței Mele. Îi voi încerca prin foc, să văd dacă vor învăța lecția pe care vreau să le-o dau.”

Când a fost distrus Sanatoriul Battle Creek, Hristos S-a dat pe Sine pentru a apăra viața bărbaților și a femeilor. În nimicirea aceasta, Dumnezeu apela la poporul Său să se întoarcă la El. Iar prin nimicirea sediului Review and Herald și prin salvarea vieților, El face un al doilea apel la ei. El dorește ca ei să vadă că puterea lucrătoare de minuni a Celui Veșnic a fost exercitată pentru a salva viața, pentru ca fiecare lucrător să poată avea prilej să se pocăiască și să se îndrepte. Dumnezeu zice: „Dacă se întorc la Mine, le voi reda bucuria mântuirii Mele. Dar, dacă vor umbla mai departe pe căile lor, Mă voi purta și mai aspru; și vor veni suferințe peste familiile care pretind a crede adevărul, dar care nu practică adevărul, care nu fac din Domnul Dumnezeuul lui Israel teama și groaza lor.”

Fiecare să se cerceteze pe sine, spre a vedea dacă este în credință. Poporul lui Dumnezeu să se pocăiască și să se convertească, pentru ca păcatele sale să poată fi șterse când vor veni vremile de înviore de la fața Domnului. Fiecare să caute să-și dea seama în ce privință nu a ajuns să umble pe calea pe care a trasat-o Dumnezeu, în ce privință nu a ajuns să-și curețe sufletul, luând seama la sfaturile Lui.

Capitolul 19

Ce ar fi putut să fie

St. Helena, California, 5 ianuarie 1903. Către Comunitatea din Battle Creek, Într-o zi, la amiază, scriam cu privire la lucrarea ce s-ar fi putut face la ultima Conferință Generală, dacă oamenii din locuri de răspundere ar fi urmat voia și calea lui Dumnezeu. Aceia care au avut o mare lumină n-au mers în lumină. Adunarea s-a încheiat și ruptura nu s-a făcut. Oamenii nu s-au smerit înaintea Domnului, așa cum ar fi trebuit să o facă, și Duhul Sfânt nu a fost revărsat.

Scrisesem până aici când mi-am pierdut cunoștința și se făcea ca și cum aș fi fost martoră la o scenă ce se petrecea în Battle Creek.

Eram adunați în auditoriul Tabernacolului. S-a înălțat o rugăciune, s-a cântat un imn, și din nou s-a înălțat o rugăciune. Se adresa lui Dumnezeu cea mai călduroasă cerere. Adunarea se caracteriza prin prezența Duhului Sfânt. Lucrul se adâncea tot mai mult și unii dintre cei prezenți plângeau în hohote.

Cineva s-a ridicat din locul unde era plecat și a spus că înainte avusese neînțelegeri cu anumite persoane și că nu simțise iubire pentru ele, dar că acum se vedea așa cum era. Cu multă solemnitate, el a repetat solia către biserica din Laodicea: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.» În îngâmfarea mea mă simțeam chiar așa, a spus el. «Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac orb și gol.» Acum văd că aceasta este starea mea. Ochii mei sunt deschiși. Duhul meu a fost aspru și nedrept. M-am socotit neprihănit, dar inima mea este zdrobită și simt nevoia sfatului prețios al Aceluia care m-a cercetat până în străfundurile inimii mele. O, cât de îndurătoare, miloase și iubitoare sunt cuvintele acestea: «Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu îți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.» (Apocalipsa 3, 17.18.) Vorbitorul s-a întors către cei care se rugaseră și a spus: „Avem ceva de făcut. Trebuie să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inima înaintea lui Dumnezeu.” El a făcut mărturisiri dintr-o inimă zdrobită și apoi a pășit spre diferiți frați, unul după altul, și le-a întins mâna, cerându-le iertare. Aceia cărora li se adresa se ridicau repede în picioare, mărturisindu-și greșelile și cerând iertare, și cădeau unul pe

gâtul celuilalt, plângând. Spiritul mărturisirii se întindea prin toată adunarea. Era ca în Ziua Cincizecimii. Se cântau laude lui Dumnezeu și lucrarea aceasta s-a făcut până târziu în noapte, până spre dimineață.

Cuvintele următoare erau deseori repetate, cu claritate: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3, 19.20.) Nimeni nu părea că e prea mândru pentru a face mărturisiri cu o inimă zdrobită, iar cei care stăteau în fruntea acestei lucrări erau cei cu influență, dar care mai înainte nu avuseseră curaj să-și mărturisească păcatele.

Era o bucurie ce nu se mai simțise niciodată în Tabernacol. Apoi, m-am trezit din starea mea de inconștientă și, pentru un timp, nu am putut să-mi dau seama unde mă aflam. Încă aveam tocul în mână. Mi se spuneau cuvintele: „Așa ar fi putut să fie. Domnul aștepta să facă toate acestea pentru poporul Său. Tot cerul aștepta să-și reverse îndurarea”. M-am gândit ce ar fi putut să fie, dacă la ultima adunare a Conferinței Generale s-ar fi făcut o lucrare deplină; și asupra mea s-a abătut o agonie a dezamăgirii când mi-am dat seama că scena la care fusesem martoră nu era reală.

Calea lui Dumnezeu este totdeauna calea cea dreaptă și înțeleaptă. Ea aduce totdeauna onoare Numelui Lui. Unica siguranță a omului împotriva unor procedee aspre și ambițioase este de a-și păstra inima în armonie cu Isus Hristos. Înțelepciunea omului nu e vrednică de a i se acorda încredere. Omul este capricios, plin de apreciere de sine, de mândrie și de egoism. Lucrătorii care fac slujba lui Dumnezeu trebuie să se încredă cu totul în Domnul. Atunci conducătorii vor arăta că sunt dispuși să fie conduși nu de înțelepciunea omenească, care este tot atât de nevrednică de a te încrede în ea cum e o trestie frântă, ci de înțelepciunea Domnului, care a zis: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc.” (Iacov 1, 5.6.)

Capitolul 20

Uitarea

Pe toți aceia care spun că sunt copii ai lui Dumnezeu, i-aș invita să cerceteze istoria izraeliților, așa cum este raportată în Psalmii 105, 106 și 107. Studiind cu grijă pasajele acestea, vom putea să apreciem mai deplin bunătatea, mila și iubirea lui Dumnezeu.

Psalmii 105 -- Un imn despre țara Făgăduită

Lăudați pe Domnul, chemați Numele Lui! Faceți cunoscut printre popoare isprăvile Lui! Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui! Făliți-vă cu Numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul! Alergați la Domnul și la sprijinul Lui. Căutați necurmat Fața Lui!

Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, De minunile și de judecățile rostite de gura Lui, Sămânță a robului Său Avraam, Copii ai lui Iacov, aleșii Săi! Domnul este Dumnezeul nostru: Judecățile Lui se aduc la îndeplinire pe tot pământul. El Își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, De făgăduințele Lui făcute pentru o mie de neamuri de om, De legământul pe care l-a încheiat cu Avraam, și de jurământul pe care l-a făcut lui Isaac; El l-a făcut lege pentru Iacov, Legământ veșnic pentru Israel, Zicând: „Ție îți voi da țara Canaanului ca moștenire,” Care v-a căzut la sorț. Pe atunci ei erau puțini la număr, Foarte puțini la număr, și străini în țară; Mergeau de la un neam la altul, și de la o împărăție la un alt popor; Dar n-a dat voie nimănui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor. „Nu vă atingeți de unșii Mei -- a zis El și nu faceți rău proorocilor Mei!” A chemat foametea asupra țării, și a tăiat orice mijloc de trai. Le-a trimes înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob. I-au strâns picioarele în lanțuri, L-au pus în fiare, Până la vremea când s-a întâmplat ce vestise el, și până l-a încercat Cuvântul Domnului. Atunci împăratul a trimes să-i scoată lanțurile, și stăpânitorul popoarelor l-a izbăvit. L-a pus domn peste casa lui, și dregătorul tuturor averilor lui, Ca să lege după plac pe domnitorii lui și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea. Atunci Israel a venit în Egipt, și Iacov a locuit în țara lui Ham. Domnul a înmulțit poporul Său foarte mult, și l-a făcut mai puternic decât protivnicii lui.

Acestora le-a schimbat inima până acolo că au urât pe poporul Lui, și s-au purtat mișelește cu robii Săi. A trimis pe robul Său Moise, și pe Aaron pe care-l alesese. Prin puterea Lui, ei au făcut semne minunate în mijlocul lor. Au făcut minuni în țara lui Ham. A trimis întuneric și a adus negura. Ca să nu fie neascultători la Cuvântul Lui. Le-a prefăcut apele în sânge, și a făcut să le piară toți peștii. Țara lor a forfotit de broaște Până în odăile împăraților lor. El a zis, și au venit muște otrăvitoare, Păduchi pe tot ținutul lor. În loc de ploaie le-a dat grindină și flăcări de foc în țara lor. Le-a bătut viile și smochinii, și a sfărâmat copacii din ținutul lor. El a zis, și au venit lăcuste, Lăcuste fără număr, Care au mâncat toată iarba din țară și au mistuit roadele de pe câmpiile lor. A lovit pe toți întâii născuți din țara lor, Toată pârga puterii lor.

A scos pe poporul Său cu argint și cu aur, și nici unul n-a șovăit dintre semințiile Lui. Egiptenii s-au bucurat de plecarea lor, Căci îi apucase groaza de ei. A întins un nor, ca să-i acopere. și focul ca să lumineze noaptea. La cererea lor, a trimis prepelițe, și i-a săturat cu pâine din cer. A deschis stânca, și au curs ape, Care s-au vărsat ca un râu în locurile uscate.

Căci și-a adus aminte de Cuvântul Lui cel sfânt, și de robul Său Avraam. A scos pe poporul Său cu veselie, Pe aleșii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie. Le-a dat pământurile neamurilor, și au pus stăpânire pe rodul muncii popoarelor, Ca să păzească poruncile Lui, și să țină legile Lui. Lăudați pe Domnul.

Psalmii 106 -- Un imn al captivității

Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul, căci este bun Căci îndurarea Lui ține în veci! Cine va putea spune isprăvile mărețe ale Domnului? Cine va putea vesti toată lauda Lui? Ferice de cei ce păzesc Legea. De cei ce înfăptuiesc dreptatea în orice vreme! Adu-ți aminte de mine, Doamne, în bunăvoința Ta pentru poporul Tău. Adu-ți aminte de mine, și dă-i ajutorul Tău, Ca să văd fericirea aleșilor Tăi, Să mă bucur de bucuria poporului Tău, și să mă laud cu moștenirea Ta!

I

Noi am păcătuit ca și părinții noștri, Am săvârșit nelegiuire, am făcut rău. Părinții noștri în Egipt n-au luat aminte la minunile Tale, Nu și-au adus aminte de mulțimea îndurărilor Tale și au fost neascultători la mare, la Marea Roșie. Dar El i-a scăpat din

pricina Numelui Lui, Ca să-și arate puterea. A muștrat Marea Roșie, și ea s-a uscat; și i-a trecut prin adâncuri ca printr-un pustiu. I-a scăpat din mâna celui ce-i ura, și i-a izbăvit din mâna vrăjmașului. Apele au acoperit pe protivnicii lor. N-a rămas unul măcar din ei. Atunci ei au crezut în cuvintele Lui și au cântat laudele Lui.

II

Dar au uitat curând lucrările Lui, și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui. Ci i-a apucat pofta în pustie, și au ispitit pe Dumnezeu în pustietate. El le-a dat ce cereau; Dar a trimes o molimă printre ei. În tabără au fost geloși pe Moise, și pe Aaron, sfântul Domnului. Atunci s-a deschis pământul și a înghițit pe Datan, și s-a închis deasupra cetei lui Abiram. Focul le-a aprins ceata, și flacăra a mistuit pe cei răi. Au făcut un vițel în Horeb. S-au închinat înaintea unui chip turnat, și au schimbat slava lor Pe chipul unui bou, care mănâncă iarbă.

Au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, Care făcuse lucruri mari în Egipt, Minuni în țara lui Ham, Semne minunate la marea Roșie. și El a vorbit să-i nimicească; Dar Moise, alesul Său, a stătut la mijloc înaintea Lui, Ca să-L abată de la mânia Lui și să-L oprească să-i nimicească.

III

Ei au nesocotit țara desfătărilor; N-au crezut în Cuvântul Domnului. Ci au cârtit în corturile lor, și n-au ascultat de glasul Lui. Atunci El a ridicat mâna și a jurat Că-i va face să cadă în pustie, Că le va doborî sămânța printre neamuri, și-i va împrăștia în mijlocul țărilor. Ei s-au alipit de Baal-Peor, și au mâncat vite jertfite morților. Au mâniat astfel pe Domnul prin faptele lor, și o urgie a izbucnit între ei.

Dar Fineas s-a sculat și a făcut judecată, și astfel urgia s-a oprit. Lucrul acesta i-a fost socotit ca o stare de neprihănire, Din neam în neam, pe vecie.

IV

Ei au mâniat pe Domnul la apele Meriba; și Moise a fost pedepsit din pricina lor. Căci s-au răzvrătit împotriva Duhului Lui, și Moise a vorbit în chip ușuratic cu buzele. Ei n-au nimic popoarele Pe care le poruncise Domnul să le nimicească. Ci s-au

amestecat cu neamurile, și au învățat faptele lor, Au slujit idolilor lor, Care au fost o cursă pentru ei. și-au jertfit fiii și fiicele la idoli, Au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, Pe care i-au jertfit idolilor din Canaan, și țara a fost spurcată astfel prin omoruri. S-au spurcat prin faptele lor, Au desfrânat prin faptele lor.

Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului Său, și a urât moștenirea Lui. I-a dat în mâinile neamurilor, Cei ce îi urau au stăpânit peste ei, Vrăjmașii lor i-au asuprit, și au fost smeriți sub puterea lor. El de mai multe ori i-a izbăvit, Dar ei s-au arătat neascultători în planurile lor, și au ajuns nenorociți prin nelegiuirea lor. Dar El le-a văzut strâmtorarea, Când le-a auzit strigătele. și-a adus aminte de Legământul Său, și a avut milă de ei, după bunătatea Lui cea mare: A stârnit pentru ei mila Tuturor celor ce-i țineau prinși de război.

Scapă-ne, Doamne, Dumnezeul nostru, și strânge-ne din mijlocul neamurilor Ca să laudăm Numele Tău cel sfânt, și să ne fălim cu lauda Ta!

Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, Din veșnicie în veșnicie! Și tot poporul să zică: „Amin! Lăudați pe Domnul!”

Psalmii 107 -- Cântarea celor răscumparați

„Lăudați pe Domnul, căci este bun; Căci în veac ține îndurarea Lui!†Așa să zică cei răscumparați de Domnul, Pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului, și pe care i-a strâns din toate țările: De la răsărit și de la apus, De la miazănoapte și de la mare.

I

Ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi neumbrate, și nu găseau nici o cetate unde să poată locui. Sufereau de foame și de sete; Le tânjea sufletul în ei. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor; I-a călăuzit pe drumul cel drept, Ca să ajungă într-o cetate de locuit. O, de ar lauda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor! Căci El a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătați sufletul flămând.

Cei ce ședeau în întuneric și umbra morții, Trăiau legați în ticăloșie și în fiare, Pentru că se răzvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu. Pentru că nesocotiseră

sfatul Celui Prea Înalt. El le-a smerit inima prin suferință; Au căzut, și nimeni nu i-a ajutat. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții, și le-a rupt legăturile. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor! Căci El a sfărâmat porți de aramă, și a rupt zăvoare de fier.

II

El preface râurile în pustiu, și izvoarele de apă în pământ uscat, țara roditoare în țară sărată, Din pricina răutății locuitorilor ei. Tot El preface pustiul în iaz, și pământul uscat în izvoare de ape. Așează acolo pe cei flămânzi, și ei întemeiază o cetate ca să locuiască în ea; Însămânțează ogoare, sădesc vii și-i culeg roadele El îi binecuvântează și se înmulțesc nespuse și nu le împuținează vitele.

Dacă sunt împuținați și apăsați prin asuprire, Nenorocire și suferință, El varsă disprețul peste cei mari, și-i face să pribegescă prin pustiuri fără drum, Dar ridică pe cel lipsit, izbăvește pe cel nevoiaș și înmulțește familiile ca pe niște turme. Oamenii fără prihană văd lucrul acesta și se bucură. și orice nelegiuire își închide gura!

„Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri, și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului.”

„Adu-ți aminte de zilele de mai înainte”

Pentru ce uita așa de repede vechiul Israel felul de purtare al lui Dumnezeu? Poporul nu păstra în minte faptele Lui pline de măreție și de putere, și nici cuvintele Lui de avertizare. Dacă și-ar fi adus aminte de minunatele Lui purtări față de ei, nu li s-ar fi făcut mustrarea:

„Cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul care te-a făcut, Care a întins cerurile și a întemeiat pământul? De ce să tremuri necontenit toată ziua, Înaintea mâniei asupritorului, Când umblă să te nimicească? Unde este mânia asupritorului?” (Isaia 51, 12.13.)

Dar copiii lui Israel L-au uitat pe Dumnezeu, căruia Îi aparțineau prin creațiune și prin mântuire. După ce au văzut toate lucrările Lui minunate, L-au ispitit.

Izraeliților le-au fost încredințate cuvintele sfinte. Dar Cuvântul revelat al lui Dumnezeu a fost interpretat și aplicat greșit. Poporul a disprețuit Cuvântul Sfântului lui Israel.

„Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El se aștepta la judecată și, când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate și, când colo, iată strigăte de apăsare!

Vai de cei Ce nu iau seama la lucrarea Domnului, și nu văd lucrul mâinilor Lui!
De aceea poporul Meu va fi dus pe neașteptate în robie

Vai de cei Ce numesc răul bine, și binele rău, Care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, Care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceață în loc de amărăciune!

Vai de cei Ce se socot înțelepți, și se cred pricepuți! De aceea, cum mistuie o limbă de foc miriștea, și cum arde flacăra iarba uscată, Tot așa: ca putregaiul le va fi rădăcina lor, și floarea li se va risipi în vânt ca țărâna. Căci au nesocotit Legea Domnului oștirilor, și au disprețuit Cuvântul Sfântului lui Israel.” Isaia 5, 7.11-13.20.21.24.

„Scrise pentru învățătura noastră”

„Acele lucruri au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10, 11.) Avertizarea ni se transmite din generație în generație și a ajuns în zilele noastre:

„Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: Astăzi, dacă auziți glasul Lui, Nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.

Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce auziseră? N-au fost toți aceia care ieșiseră din Egipt prin Moise?” (Evrei 3, 12-16.)

Nu putem noi, cei care trăim în timpul sfârșitului, să ne dăm seama de importanța cuvintelor apostolului: „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu”? (Evrei 3, 12.)

Asupra noastră strălucește lumina acumulată a vremurilor trecute. Raportul despre uitarea neglijentă a lui Israel a fost păstrat pentru luminarea noastră. În zilele noastre, Dumnezeu și-a întins mâna pentru a aduna la Sine un popor din fiecare neam, seminție și limbă. În mișcarea adventă, El a lucrat pentru moștenirea Sa, așa cum a lucrat pentru izraeliți atunci când i-a scos din Egipt. În marea dezamăgire de la 1844, credința poporului Său a fost pusă la încercare, așa cum a fost pusă la încercare credința evreilor la Marea Roșie. Dacă ar fi continuat să se încreadă în Mâna călăuzitoare, care îi însoțise în experiența lor trecută, adventiștii din primele zile ar fi putut să vadă mântuirea lui Dumnezeu. Dacă toți aceia care activau uniți în lucrarea de la 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi proclamat-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor. Un potop de lumină s-ar fi revărsat asupra lumii. Cu ani de zile mai înainte, locuitorii pământului ar fi fost avertizați, lucrarea de încheiere ar fi fost dusă la capăt și Hristos ar fi venit pentru a-și răscumpăra poporul.

Solia pentru zilele noastre

Am fost instruită să adresez cuvinte de avertizare pentru frații și surorile noastre care sunt în primejdia de a pierde din vedere lucrarea specială pentru timpul prezent. Domnul ne-a făcut depozitari ai adevărului sacru. Noi trebuie să ne ridicăm și să luminăm. În fiecare țară, trebuie să vestim a doua venire a lui Hristos, în graiul descoperitorului care proclamă: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui!” (Apocalipsa 1, 7.)

Ce facem noi? Vestim noi solia îngerului al treilea? „Apoi (după primul înger și al doilea), a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus».” (Apocalipsa 14, 9-12.) Poruncile lui Dumnezeu și

mărturia lui Isus sunt unite. Ele trebuie să fie arătate clar lumii.

Împotrivirea vrăjmașului

În Cuvântul lui Dumnezeu, ne sunt arătate consecințele proclamării soliei îngerului al treilea. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12, 17.) Refuzul de a asculta de poruncile lui Dumnezeu și hotărârea de a cultiva ura împotriva celor care proclamă poruncile conduc la cel mai îndârjit război din partea balaurului, ale cărui puteri sunt îndreptate împotriva poporului lui Dumnezeu, păstrător al poruncilor. „A făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.” (Apocalipsa 13, 16.17.) Semnul sau sigiliul lui Dumnezeu este descoperit în ținerea Sabatului zilei a șaptea, monumentul Domnului în amintirea creațiunii. „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: «Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.»” (Exod 31, 12.13.) Aici, Sabatul este prezentat clar ca un semn între Dumnezeu și poporul Său.

Semnul fiarei este opusul acestuia -- ținerea zilei întâi a săptămânii. Semnul acesta îi deosebește pe aceia care recunosc supremația autorității papale, de aceia care recunosc doar autoritatea lui Dumnezeu.

Marea strigare

Așa după cum e profetizat în capitolul optsprezece din Apocalips, solia îngerului al treilea trebuie să fie proclamată cu mare putere de aceia care dau avertizarea finală cu privire la fiară și la chipul ei: „Am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.» Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer; și

Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!»” Aceasta e solia dată de Dumnezeu pentru a fi vestită în strigarea cea tare a îngerului al treilea.

Aceia, a căror credință și al căror zel sunt proporționale cu cunoașterea adevărului pe care o au, își vor da pe față loialitatea față de Dumnezeu, făcându-le cunoscut celor dimprejurul lor adevărul, în toată puterea lui salvatoare și sfințitoare. Viața lor, de slujire sfântă și neegoistă, va fi în conformitate cu principiile vitale ale Împărăției cerului.

„Și ai uitat”

E un adevăr solemn și teribil că mulți dintre cei care au fost zeloși în proclamarea soliei îngerului al treilea devin acum neatenți și nepăsători! Aproape că nu se mai distinge linia de demarcație dintre oamenii din lume și așa-zișii creștini. Mulți dintre cei care pe vremuri erau adventiști zeloși se conformează acum lumii -- felului ei de purtare, obiceiurilor și egoismului ei. În loc să călăuzească lumea, ca să asculte de Legea lui Dumnezeu, biserica se unește tot mai mult cu lumea în neascultare. În fiecare zi, biserica se îndreaptă spre lume. Cât de mulți așa-ziși creștini sunt sclavi ai lui Mamona! Lăsarea în voia apetitului, cheltuirea extravagantă a banilor pentru satisfacții egoiste Îl dezonorează foarte mult pe Dumnezeu.

Iar prin lipsa de zel în vestirea soliei îngerului al treilea, mulți alții, deși în aparență nu trăiesc în neascultare, își pun influența de partea lui Satana, cum fac și aceia care păcătuiesc pe față împotriva lui Dumnezeu. Mulțime de oameni pier; dar cât de puțini simt povara pentru aceste suflete! Asupra multora din poporul lui Dumnezeu zace o încremenire, o paralizie, care-i împiedică să înțeleagă datoria ceasului de față.

Când au intrat în Canaan, izraeliții n-au realizat planul lui Dumnezeu de a lua în stăpânire întreaga țară. După o cucerire parțială, ei s-au așezat locului pentru a se bucura de rodul victoriilor lor. În necredința și iubirea lor de tihnă, s-au îngrămadit în părțile cucerite până atunci, în loc să înainteze și să ocupe teritorii noi. În felul acesta, au început să se îndepărteze de Dumnezeu. Prin faptul că nu au ajuns să realizeze scopul Lui, ei au făcut să fie cu neputință pentru Dumnezeu să împlinească față de ei făgăduința Lui de binecuvântare.

Nu face biserica de astăzi același lucru? Având în față întreaga lume care duce lipsă de Evanghelie, așa-zișii creștini se îngrămădesc acolo unde pot să se bucure de privilegiile Evangheliei. Ei nu simt nevoia de a ocupa teritorii noi, ducând solia mântuirii în regiunile îndepărtate. Ei refuză să împlinească însărcinarea lui Hristos: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură”. Sunt ei mai puțin vinovați decât era biserica iudeilor?

„Alegeți astăzi cui vreți să slujiți”

Va fi un conflict aspru între aceia care sunt credincioși lui Dumnezeu și aceia care aruncă ocară asupra Legii Sale. Respectul pentru Legea lui Dumnezeu a fost dărâmat. Conducătorii religioși propovăduiesc drept doctrină poruncile oamenilor. Cum era în zilele vechiului Israel, așa este și în veacul acesta lumesc. Dar, pentru că necredincioșia și nelegiuirea domină, vor oare aceia care au respectat Legea lui Dumnezeu să cultive acum mai puțin respect pentru ea? Se vor uni ei cu puterile pământului pentru a o face fără valoare? Cei loiali nu vor fi luați și abătuți de curentul răului. Ei nu vor arunca dispreț asupra lucrurilor pe care Dumnezeu le-a pus deoparte ca sfinte. Ei nu vor urma exemplul de uitare neglijentă al lui Israel; ei își vor aduce aminte de felul de purtare al lui Dumnezeu cu poporul Său în toate timpurile și vor merge pe calea poruncilor Lui.

Fiecare este pus la probă. Nu sunt decât două părți. De care parte ești tu?

Scutul Atotputerniciei

Poporul lui Dumnezeu care ține poruncile stă sub scutul cuprinzător al Celui Atotputernic.

„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt Și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, Zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!» Da, El te scapă de lațul vânătorului, De ciumă și de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui, Și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credincioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, Nici de săgeata care zboară ziua Nici de ciuma, care umblă în întuneric, Nici de molima, care bântuie ziua namiaza mare. O mie să cadă alături de tine Și zece mii la dreapta ta, Dar

de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii Și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: «Domnul este locul meu de adăpost!» Și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, De aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, Nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi Să te păzească în toate căile tale; Și ei te vor duce pe mâini Ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Vei păși peste lei și peste năpârci Și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. «Fiindcă Mă iubește -- zice Domnul -- de aceea îl voi izbăvi; Îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde Voi fi cu el în strâmtorare Îl voi izbăvi și-l voi proslăvi Îl voi sătura cu viață lungă, Și-i voi arăta mântuirea Mea.»” Psalmii 91.

Iehova Domnește Veniți să cântăm cu veselie Domnului, Și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, Să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!

Căci Domnul este un Dumnezeu mare Este un Împărat mare, mai presus de toți dumnezeii. El ține în mână adâncimile pământului. Și vârfurile munților sunt ale Lui. A Lui este marea, El a făcut-o, Și mâinile Lui au întocmit uscatul; Veniți să ne închinăm și să ne smerim, Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!

Căci El este Dumnezeul nostru, Și noi suntem poporul pășunii Lui, Turma, pe care o povățuiește mâna Lui O, de ați asculta azi glasul Lui! „Nu vă împietriți inima, ca la Meriba, Ca în ziua de la Masa, în pustie, Unde părinții voștri M-au ispitit Și M-au încercat, măcar că văzuseră lucrările Mele. Patruzeci de ani M-am scârbit de neamul acesta, Și am zis: «Este un popor cu inima rătăcită; Ei nu cunosc căile Mele. De aceea am jurat în mânia Mea: „Nu vor intra în odihna Mea!”»

Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, toți locuitorii pământului! Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui, Vestiți din zi în zi mântuirea Lui! Povestiți printre neamuri slava Lui, Printre toate popoarele minunile Lui!

Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decât toți dumnezeii. Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, Dar Domnul a făcut cerurile. Strălucirea și măreția sunt înaintea Feței Lui, Slava și podoaba sunt în locașul Lui cel sfânt.

Famiile popoarelor, dați Domnului, Dați Domnului slavă și cinste! Dați

Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Aduceți daruri de mâncare și intrați în curțile Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte, Tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului!

Spuneți printre neamuri: «Domnul împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină. Domnul judecă popoarele cu dreptate.

Să se bucure cerurile și să se vesească pământul; Să mugească marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia, cu tot ce e pe ea, Toți copacii pădurii să strige de bucurie Înaintea Domnului!

Căci El vine, Vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate, Și popoarele după credințioșia Lui.»” Psalmii 95.

Capitolul 21

Valoarea încercărilor

În drum spre Copenhaga, 16 Iulie 1886, Către Directorul medical al Sanatoriului Battle Creek, Iubitul meu frate,

Am cea mai duiosă iubire pentru tine și aș dori ca aceia care se țin de tine cu ocări să te lase în pace. Dar, iubitul meu frate, trebuie să-ți aduci aminte că aceste frământări și neazuri sunt cuprinse în acele „toate lucrurile” care lucrează împreună spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu. Ochiul Domnului este îndreptat spre tine și îi urmărește pe aceia care te prezintă sub o falsă înfățișare și te sfășie în bucați. Dar, dacă vei fi plin de curaj, dacă-ți vei sprijini sufletul pe Dumnezeu, dacă te vei încrede în Părintele tău ceresc, așa cum se încrede un copil în tatăl său, dacă vei lucra cu dreptate și vei iubi îndurarea, Dumnezeu poate și va lucra prin tine. Făgăduința Lui e sigură: „Voi cinsti pe cine Mă cinstește”. (1 Samuel 2, 30.) Adu-ți aminte că experiența ta nu este prima de felul acesta. Cunoști istoria lui Iosif și a lui Daniel. Domnul nu a oprit comploturile oamenilor nelegiuți; dar a făcut ca uneltirile lor să lucreze spre binele celor care, în mijlocul încercărilor și luptei, și-au păstrat credința și supunerea.

Flăcările cuptorului n-au rostul să distrugă, ci să curețe, să înobileze, să sfințească. Dacă n-ar veni neazuri, n-am simți atât de mult nevoia de Dumnezeu și de ajutorul Lui și am ajunge mândri și încrezuți. În neazurile ce se abat peste tine, văd dovada că ochiul lui Dumnezeu este îndreptat spre tine și că El vrea să Te atragă la Sine. Nu cei sănătoși, ci cei răniți, au nevoie de medic; aceia care sunt apăsați până la limita puterii lor de a suporta au nevoie de ajutor. Întoarce-te la cetățuie. Învăță lecția prețioasă: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11, 28-30.) Isus te iubește, și-mi pare bine când citesc experiența prin care treci, nu pentru că suferi, ci pentru că aceasta e o dovadă pentru mine că Domnul Isus te pune la probă și te încercă, să vadă dacă vei veni la El, să vadă dacă îți vei pune încrederea în El, ca să găsești pace și odihnă în iubirea Lui. Mă rog pentru tine, ca să vii la El, la Fântâna apelor vii. Aceasta este experiența prin care trebuie să treacă fiecare dintre noi, dacă e să ajungem vreodată să locuim cu Hristos, în locașurile pe care El a

mers să le pregătească. Ai de învățat lecții de cea mai mare valoare în școala lui Hristos, lecții care te vor mîna să-ți lucrezi propria ta mîntuire cu frică și cutremur.

Cînd totul îți merge bine, cînd toți te vorbesc de bine, atunci ești în primejdie. Fii atent, căci vei fi pus la probă. Cea mai mare temere pe care am avut-o cu privire la tine a fost că vei avea o prea mare prosperitate și că nu vei izbuti să înveți că trebuie să depinzi numai de Dumnezeu. Ai fost așezat într-o poziție de mare răspundere și onoare, și a fost primejdia să fii apucat de amețală și să-ți pierzi dependența de Dumnezeu. Ai fost pus într-un loc de unde poți exercita o întinsă influență spre bine, dacă țintești numai la gloria lui Dumnezeu. Tatăl tău ceresc te iubește și te va atrage la Sine prin încercările acelea care ți se par prea severe.

Am cea mai mare dorință ca tu să intri în cetatea lui Dumnezeu, nu ca un vinovat cu greu iertat, ci ca un biruitor. Iubitul meu frate, te vei gândi la aceasta? Dacă ești sincer, smerit și credincios în viața aceasta, ți se va da o intrare îmbelșugată în Împărăția lui Dumnezeu. Atunci vei avea parte la pomul vieții; deoarece vei fi un biruitor asupra păcatului; și cetatea al cărei meșter ziditor este Dumnezeu va fi a ta. Lasă imaginația să vadă lucrurile nevăzute. Lasă ca gândurile tale să fie purtate la dovezile mării iubiri a lui Dumnezeu pentru tine. Contemplînd obiectul pe care-l urmărești, vei pierde senzația durerii adusă de ușoarele suferințe care durează numai o clipă.

Experiența lui Pavel Copenhaga, 17 iulie 1886. Pavel era un om care știa ce înseamnă a fi părtaș la suferințele lui Hristos. N-ai nevoie să repet istoria încercărilor lui. Viața lui a fost o viață de muncă neîntreruptă, cu toate că era lovit de multe slăbiciuni. El era fără încetare urmărit de ura și răutatea iudeilor. Ei erau peste măsură de înfuriați pe el și făceau tot ce puteau ca să-l împiedice în lucrarea lui. Și, cu toate acestea, auzim glasul lui răsunînd de-a lungul veacurilor, pînă în zilele noastre: „Căci întristările noastre ușoare, de o clipă, lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd; ... căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe cînd cele ce nu se văd sunt veșnice.” „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (2 Corinteni 4, 17.18; Romani 8, 18.) Pavel nu exagerează în aprecierea pe care o face cu privire la privilegiile și avantajele vieții creștine. Nu vorbesc cu ezitare despre lucrurile acestea; deoarece știu din propria mea experiență că ceea ce spune el e adevărat.

Rămânând în dragostea lui Dumnezeu

Pavel spune mai departe: „Toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava, adică: Tată!»” (Romani 8, 14.15.) Una dintre lecțiile pe care urmează să le învățăm în școala lui Hristos este că iubirea Domnului pentru noi este mult mai mare decât aceea a părinților noștri pământești. Trebuie să avem o credință neclintită și o încredere deplină în El. „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” (Romani 8, 16.17.) Domnul să te ajute, ca pe un elev sânguincios în școala lui Hristos, să înveți să lași poverile tale asupra lui Isus. Și, dacă ești liber în iubirea Lui, vei privi pe deasupra, dincolo de aceste încercări săcâitoare. Gândește-te la tot ce a suferit Isus pentru tine și nu uita că a fi părtași cu El la suferințele Lui, pentru ca să putem fi părtași și la slava Lui, e o parte din moștenirea pe care am primit-o, fiind creștini.

Primejdia încrederii în sine

Studiază visul lui Nebucadnețar, așa cum e redat în capitolul patru din Daniel. Împăratul a văzut un copac înalt, înrădăcinat în pământ. Turme și cirezi de pe munți și de pe dealuri se bucurau la adăpostul lui, iar păsările cerului își făceau cuiburile în ramurile lui. În felul acesta erau reprezentate mărirea și prosperitatea lui Nebucadnețar. Neamuri erau adunate sub suveranitatea lui. Împărăția lui era adânc înfiptă în inima supușilor lui loiali.

Împăratul și-a văzut prosperitatea și, din cauza aceasta, s-a îngâmfat. Fără a ține seama de avertismentele pe care i le dăduse Dumnezeu, el a făcut chiar lucrurile acelea pe care Domnul i-a spus să nu le facă. El a privit la împărăția sa cu mândrie și a exclamat: „Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4, 30.) În clipa când cuvintele au fost rostite, s-a pronunțat sentința judecării. Împăratului i s-au luat mințile. Puterea de judecată pe care el o socotise atât de desăvârșită și înțelepciunea cu care se mândrise i-au fost luate. Comoara inteligenței, care îl înalță pe om deasupra animalelor, dispăruse.

Sceptrul nu mai e în mâna mândrului și puternicului monarh. Marele cârmuitor este un nebun. Stă în cireadă cu vitele, păscând ca ele. E în tovărășia fiarelor câmpului. Fruntea care mai înainte purtase o coroană e desfigurată de lipsa rațiunii și a inteligenței. Se dăduse sentința: „Tăiați copacul, și rupeți ramurile; scuturați-i frunza și risipiți roadele.” (Daniel 4, 14.) Așa Se preamărește Dumnezeu ca viul și adevăratul Dumnezeu. Pe bună dreptate, David putea să exclame: „Am văzut pe cel rău în toată puterea lui; se întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo; l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi.” (Psalmii 37, 35.36.) Să se îngâmfe și să se mândrească oamenii, și Domnul nu-i va mai susține și nu-i va feri de cădere. Să se mândrească și să se fălească o biserică, nemaidepinzând de Dumnezeu, și nemaiproslăvind puterea Lui, și biserica aceea, fără îndoială, va fi părăsită de Domnul, lăsată să cadă la pământ. Să se laude un popor cu bogăție, inteligență, știință și orice altceva în afară de Hristos, și curând va ajunge la confuzie.

Purtătorul nostru de poveri

Iubitul meu frate, adu-ți aminte că pământul acesta nu este cerul. Hristos spunea: „În lume, veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea”. „Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe proorocii care au fost înainte de voi.” (Ioan 16, 33; Matei 5, 10-12.)

Isus nu te-a lăsat să fii surprins de încercările și greutățile pe care le întâmpini. El ți-a spus totul cu privire la ele și ți-a mai spus să nu te lași înfrânt și apăsător când vin încercările. Privește la Isus, Răscumpărătorul tău, fii vesel și bucură-te. Necazurile cele mai greu de suportat sunt acelea care vin de la frații noștri de credință și de la prietenii noștri cei mai intimi; dar chiar și aceste necazuri pot fi suportate cu răbdare. Isus nu zace în mormântul cel nou al lui Iosif. El a înviat și S-a înălțat la cer pentru a mijloci în favoarea noastră. Avem un Mântuitor care ne-a iubit atât de mult, încât a murit pentru noi, pentru ca prin El să putem avea nădejde, putere, curaj și un loc cu El pe tronul Lui. El poate și vrea să te ajute ori de câte ori Îl rogi.

Dacă încerci să-ți porți singur poverile, vei fi zdrobit sub ele. Ai răspunderi grele.

Isus le cunoaște și nu te va părăsi, dacă tu nu-L părăsești. El este onorat când Îi încredințezi Lui paza sufletului tău, ca unui Creator credincios. El te îndeamnă să nădăjduiești în harul Lui, crezând că El nu dorește să porți aceste grele răspunderi în propria ta putere. Crede numai și vei vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Te simți necorespunzător pentru poziția de încredere pe care o ocupi? Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru aceasta. Cu cât îți simți mai mult slăbiciunea, cu atât vei fi mai mult înclinat să cauți un sprijinitor. „Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” (Iacov 4, 8.) Isus dorește să fii fericit și să fii vesel. El dorește să faci tot ce poți mai bine, cu puterea pe care ți-a dat-o Dumnezeu, și apoi să te încrezi în Domnul, pentru a te ajuta și pentru a ridica persoane care să-ți fie sprijin la purtarea poverilor.

Vorbirile lipsite de amabilitate ale oamenilor să nu te jignească. N-au spus oamenii lucruri lipsite de amabilitate despre Isus? Tu greșești și s-ar putea ca uneori să dai ocazie pentru observații lipsite de amabilitate, dar Isus n-a greșit niciodată. El a fost curat, nepătat și neîntinat. Nu aștepta în viața aceasta o soartă mai bună de cum a avut Prințul slavei. Când văd că pot face să te simți rănit, vrăjmașii tăi se vor bucura, iar Satana se va bucura și el. Privește la Isus și lucrează cu gândul numai la gloria lui Dumnezeu. Păstrează-ți inima în iubirea lui Dumnezeu.

Privind dincolo de oameni

Se poate ca tocmai membrii bisericii de care aparții să spună și să facă lucruri care te mâhnesc. Dar mergi înainte, calm și pașnic, încrezându-te pururea în Isus, amintindu-ți că nu ești al tău, că ești proprietatea lui Hristos, răscumpărat cu sângele Fiului iubit al lui Dumnezeu și că ești angajat în lucrarea Lui, căutând să aduci fericire omenirii. Aceasta este o mare lucrare. Nu îngădui ca perversitatea oamenilor să te abată de la încrederea fermă și dăinuitoare a credinței în făgăduințele lui Dumnezeu.

Te rănește când cineva pentru care ai făcut multe lucruri devine vrăjmașul tău, pentru că a fost adus sub o influență care îți este potrivnică. Dar nu faci și tu aproape același lucru față de Isus când te abați de la El? El a fost cel mai bun prieten al tău. El a făcut totul cu puțință pentru a-ți câștiga iubirea. El a făcut apel la încrederea ta. El te-a invitat să vii la El cu toate poverile și toate necazurile tale și și-a dat cuvântul că-ți va da odihnă și pace, dacă vei purta jugul Lui și vei duce poverile Lui. El declară că jugul Lui

este bun și povara Lui este ușoară. Dovedește că ai încredere în El. Crede-L pe Dumnezeu pe cuvânt. N-ai fi putut sta acolo unde stai acum, purtând răspunderile pe care le-ai purtat, dacă Isus nu ți-ar fi dat un ajutor special. Recunoaște lucrul acesta. Laudă-L pe Dumnezeu pentru că ți-a fost ajutor și încrede-te mai departe în El.

Adu-L pe Hristos în viața ta. Să nu consideri că trebuie să dai socoteală pentru purtarea rea a altora, chiar dacă sunt în biserică. Sunt în biserică persoane necredincioase care Îl tratează pe Isus mult mai rău de cum te tratează pe tine. Dacă El ar fi pe pământ oamenii aceștia L-ar insulta, L-ar batjocori și L-ar ocări. „Nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!” „Ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării!” (Matei 18, 7.6.) Tu porți o povară grea. Doresc ca fiecare să poată simți aceasta așa cum o simt eu. Doresc ca toți frații tăi de credință să fie sinceri și credincioși față de tine, neîmpiedecându-te, dar nici înălțându-te și nici proslăvindu-te, ci privind la tine ca la o persoană pe care Dumnezeu o folosește ca pe un instrument al Lui, pentru a face o anumită lucrare, și amintindu-și că nu trebuie să pună frâne la roți, ci să ajute, nu să împiedice.

O Povară veșnică de slavă

Iarăși zic: Bucură-te în Domnul. Odihnește-te în El. Ai nevoie de puterea Lui și poți avea puterea aceasta. Mergi înainte hotărât, vitejește, curajos. Poate că vei greși în judecată, dar nu-ți pierde legătura cu Isus. El este înțelepciune, El este lumină, El este putere. El este pentru tine ca o Stâncă într-un ținut obositor. Odihnește-te la umbra Lui. Ai nevoie de înțelepciune, iar Isus ți-o va da. Nu fi necredincios. Cu cât ești mai mult îmbrâncit, greșit înțeles, rău interpretat și fals prezentat, cu atât mai mult ai dovada că faci o lucrare pentru Domnul și cu atât trebuie să te agăți mai tare de Mântuitorul tău. În toate dificultățile tale, fii calm și netulburat, răbdător și îngăduitor, nefăcând rău pentru rău, ci făcând bine pentru rău. Privește la vârful scării. Dumnezeu este deasupra ei. Slava Lui strălucește asupra fiecărui suflet care se înalță spre cer. Isus este scara aceasta. Urcă. Agață-te de El și nu peste multă vreme vei pași de pe scară în veșnica Lui împărăție.

Doresc să ai parte de cer. Nu cunosc pe altcineva care ar aprecia cerul mai mult ca tine, care ai lucrat atât de fără odihnă pentru a alina suferința oamenilor, lipsindu-te de somn, neglijând mâncarea și aducându-ți prea puțină bucurie în viață. Uneori pare să

nu fie prea multă lumină pe cărarea ta, ci numai o umbră continuă și îndelungată. Suferințele pe care le vezi, nenorociții muribunzi căutând și dorind ajutor, contactul tău cu ființele omenești corupte și degradate -- experiența aceasta nu face decât să-ți submineze credința în oameni.

Tu trebuie într-adevăr să privești la Isus, păstrându-ți ochii fixați la slava din vârful scării. Numai prin Hristos poți să-ți asiguri cerul, unde totul e curăție, sfințenie, pace și binecuvântare, unde sunt măriri pe care buzele omenești nu le pot descrie. Treapta cea mai apropiată, la care putem ajunge în descrierea răsplătirii care îl așteaptă pe biruitor, este de a spune că ea este o povară mult mai copleșitoare și veșnică de slavă. Va fi o veșnicie de fericire, o fericită veșnicie, dezvăluind noi glorii în decursul veacurilor fără sfârșit.

Tu trebuie să fii acolo. Indiferent ce ai pierde aci, hotărăște-te să-ți asiguri viața veșnică. Nu te lăsa niciodată descurajat. De multe ori am văzut brațele veșnice în jurul tău, atunci când părea că nu înțelegi sau apreciezi marea bunăvoință a cerului. Trăiește pentru Isus. Tu poți lucra mai bine ca medic în sanatoriu, dacă faci din Hristos medicul tău șef. Umblă sârguincios după coroana vieții. Fă-ți din servirea lui Dumnezeu ocupația ta. Vei avea răsplătire nu numai în viața aceasta, dar și în viața viitoare. Am un profund interes atât pentru tine, cât și pentru soția ta, pe care o iubesc în Domnul, așa cum îi iubesc pe propriii mei copii și pe soțiile lor. Doresc ca tu și soția ta să fiți printre cei mântuiți, ca să luați parte la încoronarea lui Hristos. Doresc foarte mult ca tu să ieși mai mult decât biruitor prin Acela care și-a dat viața pentru tine. Din cauza aceasta, scumpul meu frate, ți-am vorbit deslușit. Doresc ca tu să ai o veșnicie de fericire. Poziția ta a fost una dintre cele mai grele. M-am temut că ai să-ți pierzi credința și curajul. Tu trebuie să crești în har și în cunoașterea adevărului. Trebuie să te apropii de frații tăi. Orice ar veni, nu-ți pierde încrederea în ei și în Hristos; și ține-te bine de adevăr.

Extras dintr-o scrisoare scrisă din Adelaide, Australia de Sud, în 1892.

Iubitul meu frate, vei avea să dai piept cu multe neazuri, dar ține cu tărie la integritatea ta. Nu da pe față niciodată altceva decât un spirit nobil. Universul ceresc supraveghează lupta. Satana pândește, doritor să te surprindă când nu ești atent, doritor să te vadă acționând în mod nechibzuit, ca să poată obține un avantaj asupra ta. Luptă bărbătește lupta Domnului. Procedează exact așa cum ar proceda Hristos, dacă ar fi în locul tău. Să nu fie nici o inconsecvență în credința și trăirea ta. Nu te lăsa ațâțat de

necazurile supărătoare, care se ivesc fără încetare. Rămâi calm, gândește-te la Isus, și fă tot ce poți pentru a-I fi pe plac. Harul lui Hristos și Duhul Sfânt sunt darurile lui Dumnezeu pentru tine, pentru ca tu să poți fi întărit cu toată puterea în omul dinlăuntru.

Capitolul 22

Prea mare concentrare în Battle Creek

South Lancaster, Mass., 18 octombrie 1890, Către Administratorii Sanatoriului din Battle Creek. Iubiți frați, Pe când eram la Petoskey, am avut o convorbire cu medicul vostru șef cu privire la înființarea unui cămin pentru copiii orfani, la Battle Creek. Am spus că aceasta era exact ceea ce era necesar în mijlocul poporului nostru și că, în privința instituțiilor de felul acesta, noi eram mult înapoia altor denominațiuni.

În discuție, mi-am exprimat temerea că la Battle Creek se concentrează prea multe atribuții și sunt încă de aceeași părere. E primejdios să se concentreze atât de multe lucruri într-o singură localitate. Se cheltuiește o prea mare cantitate de mijloace în această unică localitate, în timp ce se neglijează orașe în care va fi din ce în ce mai greu de lucrat.

Am cercetat unele dintre scrierile mele și am găsit că în privința aceasta s-au dat avertizări cu ani de zile mai înainte. E arătat clar că la Battle Creek imobilele nu trebuie să fie mărite, că nu trebuie să se adauge clădire la clădire pentru a spori înlesnirile de acolo. Am fost instruiți să nu îngrămădim interese în acel unic loc, ci să ne lărgim sfera de activitate. A fost primejdia ca Battle Creek să devină ca Ierusalimul din vechime -- un centru puternic. Dacă nu luăm seama la avertizările acestea, relele care au dus la ruina Ierusalimului vor veni asupra noastră. Mândria, înălțarea de sine, neglijarea celor săraci și părtinirea celor bogați, au fost păcatele Ierusalimului. Astăzi, când interese puternice sunt concentrate într-un singur loc, lucrătorii sunt ispitiți să devină înfumurați datorită egoismului și mândriei. Atunci când cedează la ispitele acestea, ei nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu. În loc de a căuta să sporim răspunderile noastre în Battle Creek, ar trebui ca, plini de curaj și de bunăvoință, să împărțim răspunderile care sunt deja acolo, distribuindu-le în multe locuri.

Noi suntem „o priveliște pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni”. (1 Corinteni 4, 9.) Misiunea noastră este aceeași cu aceea pe care a anunțat-o Hristos la începutul lucrării Sale. „Duhul Domnului este peste Mine”, spunea El, „pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau

drumul celor apăsăți, să vestesc anul de îndurare al Domnului.” (Luca 4, 18.19.)

Noi trebuie să ducem mai departe lucrarea ce ne-a fost încredințată de Domnul. El zice: „Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua, namiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă”. „Totdeauna vor fi săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta.»” „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.” (Isaia 58, 10.11; Deuteronom 15, 11; Matei 7, 12.)

Vom fi ispitiți să fim lacomi, să fim avari, să cultivăm o dorință nepotolită după mai mult. Dacă cedăm, ispita aceasta va aduce asupra noastră aceleași primejdii care s-au abătut asupra Ierusalimului. Nu vom fi în stare să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să-L reprezentăm în caracter. Avem nevoie să veghem de aproape asupra noastră înșine, ca nu cumva să cădem din cauza necredinței, cum au făcut iudeii. Trebuie să lucrăm fără egoism. Trebuie să simțim un interes profund față de înființarea și dezvoltarea altor instituții, în afară de acelea pe care le administrăm. Doresc în mod sincer ca sanatoriul să fie la multe mile depărtare de Battle Creek. Din lumina dată mie de Dumnezeu, știu că așa ar fi mai bine pentru spiritualitatea și eficacitatea lui. Colegiul din apropiere de Lincoln, Nebraska, îi va primi pe mulți din Battle Creek, iar aceasta e așa cum ar trebui să fie. Lumina ar trebui să strălucească și din alte locuri, ca și din Battle Creek. Dumnezeu vrea ca lumina să strălucească din diferite orașe și din diverse localități.

E o greșală să concentrăm atât de multe într-un singur loc -- miroase a egoism. Battle Creek primește mai multe avantaje decât i se cuvin. Dacă interesele importante, concentrate acolo, ar fi împărțite și subîmpărțite, s-ar da tărie altor comunități. Noi trebuie să lucrăm neegoist în marea vie a Domnului, împărțind timpul, banii, interesele educaționale și instituțiile pastorale în așa fel, încât un număr cât mai mare să poată culege foloasele. Ambiția care îi determină pe oameni să concentreze atât de multe înlesniri în Battle Creek ar trebui să fie restrânsă, așa încât alte locuri să poată fi binecuvântate cu foloasele pe care unii au plănuț să le concentreze aici. Concentrând atât de multe într-un singur loc, i se dă poporului o rea educație.

A plănuț mai mult pentru Battle Creek nu e un lucru înțelept. Lumea este câmpul

nostru de lucru, iar banii cheltuiți în acest unic loc ar contribui mult mai bine la executarea cu succes a unei lucrări active în alte locuri. Sunt multe orașe în care poporul are nevoie de solia Evangheliei. În loc să fie concentrați în Battle Creek atât de mulți lucrători talentați, ar trebui ca oamenii cu daruri sfințite să fie puși să lucreze în diferite localități. Bărbații aceștia ar trebui să aibă un viu interes față de multe locuri, căutând căi și mijloace prin care să facă să înainteze lucrarea. Ei nu trebuie să acționeze după propria lor judecată, ci trebuie să se contopească în marea lucrare. An după an, în timp ce lucrarea se întărește acolo unde lucrează, ei trebuie să crească și să formeze lucrători și să-i trimită în alte locuri.

O slujire neegoistă

Trebuie să se pună capăt dezvoltării instituțiilor noastre din Battle Creek. Câmpul este lumea, iar Dumnezeu are un interes față de alte părți ale viei Sale celei mari. Sunt comunități și instituții care întind de fiecare nerv, ca să se poată ține pe picioare și să poată ființa. Instituțiile noastre mai prospere trebuie să caute să întărească lucrurile care mai rămân, dar care sunt gata să piară. Cât de ușor ar putea marea noastră comunitate din Battle Creek să acorde parte din mijloacele ei pentru ajutorarea comunităților mai sărace, care sunt aproape zdrobite sub povara datoriilor! Pentru ce aceste comunități surori să fie lăsate an după an să se lupte cu sărăcia și datoriile? Egoismul aduce moarte spirituală. Ce mare bine ar putea să realizeze comunitățile noastre mai puternice, dacă și-ar ajuta comunitățile surori, aducându-le la o stare de prosperitate!

Ajutorarea celor care au nevoie de ajutor

Ca instrumente ale lui Dumnezeu, noi trebuie să avem inimi de carne, pline de iubirea care ne îndeamnă să le fim de ajutor celor care sunt în mai mare nevoie ca noi. Dacă îi vedem pe frații și pe surorile noastre că se luptă sub povara sărăciei și a datoriilor, dacă vedem comunități care au nevoie de ajutor spiritual, ar trebui să manifestăm un interes neegoist față de ele și să le ajutăm în măsura în care Dumnezeu ne-a dat prosperitate. Dacă voi, care aveți răspunderea unei instituții, vedeți alte instituții luptându-se cu curaj pentru a se ține pe picioare, așa ca să poată face o lucrare asemănătoare cu lucrarea instituțiilor în care lucrați, nu fiți geloși.

Nu căutați să duceți la desființare o forță lucrătoare și să vă înălțați pe voi în conștientă superioritate. Mai bine reduceți unele dintre planurile voastre mari și ajutați-i

pe cei care se luptă cu greutățile. Ajutați-le în realizarea unora dintre planurile lor de dezvoltare a facilităților. Nu folosiți fiecare ban pentru a vă dezvolta înlesnirile și a vă spori răspunderile. Rezervați parte din mijloacele voastre pentru înființarea, în alte locuri, atât a instituțiilor sanitare, cât și a școlilor. Veți avea nevoie de multă înțelepciune pentru a ști exact unde să plasați aceste instituții, în așa fel încât oamenii să poată avea folosul cel mai mare. Toate lucrurile acestea trebuie să fie cercetate cu imparțialitate.

Cei care sunt în poziții de răspundere vor avea nevoie de înțelepciune de sus pentru a proceda drept, a iubi mila și a da pe față milă, nu numai față de câțiva, ci față de toți cei cu care vin în contact. Hristos Își identifică interesele cu cele ale poporului Său, indiferent cât de săraci și nevoiași ar fi oamenii. Trebuie să se înființeze misiuni pentru oamenii de culoare și fiecare trebuie să caute să facă ceva și să facă acum.

E nevoie să se înființeze instituții în diferite locuri, pentru ca bărbați și femei să poată fi puși să lucreze cu cele mai bune puteri în temere de Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să-și piardă din vedere misiunea și lucrarea. Fiecare ar trebui să țintească să ducă lucrarea încredințată în mâinile lui spre un rezultat plin de succes. Toate instituțiile noastre ar trebui să păstreze lucrul acesta în minte și să se străduiască să ajungă la succes; dar, în același timp, să-și aducă aminte că succesul va spori în măsura în care dau pe față o dărnicie dezinteresată, împărțindu-și belșugul cu instituțiile care se luptă să-și păstreze poziția. Instituțiile noastre prospere ar trebui să ajute acele instituții despre care Dumnezeu a spus că ar trebui să trăiască și să prospere, dar care încă mai au de dus lupte ca să poată exista. Printre noi se dă pe față prea puțină iubire adevărată și neegoistă. Domnul spune: „Oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.” „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.” (1 Ioan 4, 7.8.12.) Nu-I este plăcut lui Dumnezeu să vadă că omul se uită numai la ale sale, închizându-și ochii față de interesele altora.

Ce poate face o instituție pentru alta

În providența lui Dumnezeu, Sanatoriul din Battle Creek a prosperat foarte mult, iar în cursul anului ce vine, cei care poartă răspunderea ar trebui să-și restrângă nevoile. În loc de a face tot ce doresc pentru dezvoltarea facilităților lor, ei ar trebui să facă o lucrare neegoistă pentru Dumnezeu, întinzând mâna iubirii către interesele concentrate

în alte locuri. Ce ajutor ar putea ei să dea pentru Rural Health Retreat, din St. Helena, dând câteva mii de dolari acestei instituții! O astfel de donație le-ar da curaj celor de la conducere, inspirându-i să meargă înainte și în sus.

Sanatoriului din Battle Creek i-au fost făcute donații la începuturile istoriei lui și nu s-ar cuveni oare ca acest sanatoriu să gândească cu grijă ce poate face pentru instituția soră de pe coasta Pacificului? Frații mei din Battle Creek, nu vi se pare că e în armonie cu rânduiala lui Dumnezeu ca voi să vă restrângeți nevoile, să reduceți lucrările de construire și să nu mai extindeți instituțiile noastre din centrul acesta? Pentru ce nu considerați că este privilegiul și datoria voastră de a-i ajuta pe aceia care au nevoie de ajutor?

O reformă necesară

Am fost instruită că e necesară o reformă în direcția aceasta, pentru ca să domnească printre noi o mai mare dărnicie. E o primejdie neîncetată ca până și adventiștii de ziua a șaptea să fie biruiți de ambiție egoistă și să concentreze toate mijloacele și toată puterea în interesele pe care le administrează în mod direct. Există primejdia ca oamenii să permită ca un sentiment de gelozie să se trezească în inima lor și să devină invidioși față de interese care sunt tot atât de importante ca și acelea pe care le mânuiesc ei. Aceia care cultivă harul creștinismului curat nu pot privi cu nepăsare asupra vreunei părți a lucrării din marea vie a Domnului. Aceia care sunt într-adevăr convertiți vor avea un interes egal față de lucrarea din toate părțile viei și vor fi gata să ajute oriunde este necesar ajutorul.

Egoismul este cel care îi împiedică pe oameni să trimită ajutor locurilor acelorora unde lucrarea lui Dumnezeu nu e atât de prosperă cum este în instituția peste care ei au supravegherea. Aceia care poartă răspunderea ar trebui să urmărească binele fiecărei ramuri a cauzei și a lucrării lui Dumnezeu. Ei ar trebui să încurajeze și să susțină interesele din alte câmpuri la fel ca interesele din propriul lor câmp. În felul acesta, legăturile frățietății vor fi întărite printre membrii familiei lui Dumnezeu de pe pământ și se va închide poarta în fața meschinilor gelozii și invidii pe care poziția și prosperitatea le trezesc cu siguranță, dacă inima nu e stăpânită de harul lui Dumnezeu.

„Să știți”, scria Pavel, „cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău

sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu». Și Dumnezeu poate să vă umple de orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisoșiți în orice faptă bună.” „În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta, îi face să slăvească pe Dumnezeu, pentru ascultarea pe care mărturisiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos, și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți; și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9, 6-8.11-15.)

Principiile vii ale frățietății

Legea lui Dumnezeu este împlinită numai atunci când oamenii Îl iubesc cu inima, mintea, sufletul și cu puterea lor, iar pe semenii lor ca pe ei înșiși. Manifestarea acestei iubiri e ceea ce aduce slavă lui Dumnezeu în locurile înalte, iar pe pământ pace și bună învoire între oameni. Domnul este proslăvit când se atinge marele scop al Legii Sale. Lucrarea Duhului Sfânt a fost ca, veac după veac, să transmită iubire inimii omului, deoarece iubirea este principiul viu al frățietății.

Nici un colțișor și nici o ascunzătoare a sufletului nu trebuie să fie o tainiță a egoismului. Dumnezeu dorește ca planul cerului să fie realizat și, în fiecare familie, în fiecare comunitate, în fiecare instituție, să domnească ordinea și armonia cerească. Dacă iubirea aceasta ar fi modelat societatea, am fi putut vedea realizarea principiilor nobile într-o purtare plină de amabilitate și politețe creștină și în bunătate creștină față de cei răscumpărați prin sângele lui Hristos. S-ar putea vedea o transformare spirituală în toate familiile, în instituțiile și în comunitățile noastre. Când are loc transformarea aceasta, aceste entități vor deveni instrumente prin care Dumnezeu va da lumii lumină și, în felul acesta, prin disciplină și educație creștină, va pregăti bărbați și femei pentru societatea cerească.

Isus S-a dus să pregătească locuințe pentru aceia care se pregătesc, prin iubirea și harul Lui, pentru sălașurile fericirii. În familia lui Dumnezeu din cer nu se va găsi nici o persoană egoistă. Pacea și armonia curților cerești nu vor fi întinate de prezența cuiva care e aspru și lipsit de amabilitate. Acela care se laudă cu lucrarea ce i-a fost dat să o

facă nu va vedea nicidecum Împărăția lui Dumnezeu, afară de cazul că e schimbat în spirit, afară de cazul că devine blând și smerit, descoperind simplitatea unui copilăș.

Singura cale sigură

Cei care poartă răspunderi în instituțiile noastre ar trebui să caute zilnic calea Domnului. Ei n-ar trebui să se considere în stare să-și aleagă propria lor cale; deoarece, făcând așa, vor umbla în lumina scânteilor propriului lor foc. Numai Dumnezeu trebuie să fie călăuză lor. Aceia care caută o sferă mai largă, aceia care doresc să aibă o libertate mai mare decât cea rânduită de Dumnezeu, aceia care nu fac din El sfetnicul lor, înțelepciunea, sfințirea și neprihănirea lor, nu vor câștiga niciodată coroana vieții. Zi după zi, sufletul are nevoie de religia lui Hristos. Aceia care sorb adânc din Duhul Lui nu vor fi plini de ambiție egoistă. Ei își vor da seama că nu pot trece dincolo de domeniul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu domnește pretutindeni.

Cel care este pe deplin mulțumit să-și primească însărcinările de sus va fi înviorat de făgăduințele lui Dumnezeu atunci când caută să săvârșească dreptate și judecată. A avea o încredere nezguduită în Dumnezeu, a fi un împlinitor al cuvântului Său, înseamnă a umbla pe o cale sigură. Sfatul lui Dumnezeu simplifică încurcăturile în tranzacțiile de afaceri ca și în obligațiile familiale. Urmașii lui Hristos care lucrează numai cu gândul la slava lui Dumnezeu vor avea înțelepciune cerească. Dar este o realitate dureroasă faptul că în comunitățile și instituțiile noastre este o mare lipsă de creștinism adevărat. Domnul să-i ajute pe aceia care poartă răspunderi să se unească unul cu altul în lucrarea lor și să devină împreună lucrători cu Dumnezeu.

Hristos le-a spus ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii”. (Matei 5, 14.) Atunci, cât de însemnat lucru este ca fiecare suflet să-și țină lampa îngrijită și arzând, ca să poată da lumină tuturor celor cu care vine în contact. Dumnezeu a făcut din poporul Său depozitarul adevărului sfânt. I-au fost încredințați talanți cu scopul de a fi sporțiți înțelepțește, deoarece Dumnezeu intenționează ca, prin folosire continuă, talanții să fie înmulțiți.

Primejdie prin extindere

Frații mei, extinderea dotărilor și sporirea numărului vostru nu sunt după rânduiala Domnului. Clădirile mari cer o clientelă numeroasă, și clientela numeroasă

pretinde oameni educați, talentați și de adâncă viață religioasă, pentru a conduce instituția pe căile Domnului; iar pentru a o administra cu tact și îndemânare se cere să aibă loc o creștere generală a experienței spirituale, pentru ca temerea de Dumnezeu să se răspândească prin sanatoriu, astfel încât clientela aceasta să nu o influențeze, încetând să mai fie ceea ce Dumnezeu intenționa să fie: un refugiu pentru cei săraci și smeriți. Cei credincioși față de adevăr nu ar trebui să fie dați la o parte, de dragul celor lumești. Prețurile nu ar trebui să fie fixate atât de sus pentru a face față cheltuielilor curente, încât cei săraci, în mare parte, să fie excluși de la binefacerile sanatoriului.

Cu talentele și dotările actuale, este cu neputință pentru medicul șef să facă tot ce e necesar în diferitele secții și departamente, oricât de mult ar dori el să o facă. Nu e cu putință pentru el să supravegheze personal toate părțile lucrării.

De repetate ori mi-a fost arătat lucrul acesta. În timp ce are loc o continuă creștere a instituției, în timp ce clădirile sunt extinse și răspunderile sporite, nu are loc o creștere corespunzătoare în talentele și capacitățile necesare pentru administrarea unei întreprinderi atât de mari. Vor lua lucrul acesta în considerare medicul șef și membrii consiliului? Iubitul meu frate, tu nu ești nemuritor. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești atât de înțelept cu privire la sănătatea ta. Dar nu vei putea lucra totdeauna așa cum faci acum. Sănătatea ta ar putea slăbi. Viața ta e nesigură și mi-a fost arătat că ar trebui să fie în sanatoriu un număr de trei ori mai mare de lucrători față de cât este acum. Chiar și atunci lucrătorii ar avea toți din belșug de lucru dacă și-ar face bine lucrarea.

Problema salariilor

Instituția este acum într-o stare de prosperitate, iar administratorii ei nu ar trebui să insiste asupra unor salarii reduse, cum era necesar în anii de început. Lucrătorii valoroși și capabili ar trebui să primească salarii rezonabile pentru munca lor și ar trebui să fie lăsați să-și exercite propria lor judecată cu privire la felul cum își folosesc salariile. În nici un caz n-ar trebui să fie peste măsură de munciți. Însuși medicul șef ar trebui să aibă un salariu mai mare.

Medicului șef vreau să-i spun: Deși problema salariilor nu este sub supravegherea ta personală, e totuși bine să cercetezi temeinic problema aceasta; deoarece porți răspunderea, în calitate de conducător al instituției. Nu cere de la lucrători să facă atât de mult sacrificiu. Restrângeți-vă ambiția de a dezvolta instituția și de a acumula

răspunderi. Faceți ca o parte din mijloacele ce intră la sanatoriu să fie date instituțiilor care au nevoie. Lucrul acesta este fără îndoială drept. Este în acord cu voia și calea lui Dumnezeu și va aduce binecuvântarea lui Dumnezeu asupra sanatoriului.

Vreau să spun îndeosebi consiliului de administrație: „Aduceți-vă aminte că lucrătorii ar trebui să fie plătiți după măsura credincioșiei lor. Dumnezeu ne cere să ne purtăm unii față de alții cu cea mai strictă credincioșie. Unii dintre voi sunt supraîmpovărați de griji și răspunderi și mi s-a arătat că e primejdie ca voi să deveniți egoiști și să-i păgubiți pe aceia pe care îi folosiți.”

Fiecare tranzacție financiară, fie că îl privește pe un lucrător care ocupă un post de răspundere sau pe cel mai modest lucrător din sanatoriu, ar trebui să fie de așa fel încât Dumnezeu să o poată aproba. Umblați în lumină câtă vreme aveți lumină, ca nu cumva să vină întunericul asupra voastră. Ar fi mult mai bine să se cheltuiască mai puțin pe clădiri și să le dați lucrătorilor voștri salarii potrivite cu valoarea lucrului lor, exercitând față de ei milă și dreptate.

Din lumina pe care I-a plăcut Domnului să mi-o dea, știu că El n-are plăcere de multe lucruri care au avut loc în legătură cu lucrătorii. Dumnezeu nu mi-a descoperit fiecare amănunt, dar au venit avertizări că în multe lucruri e necesară o reformă hotărâtă. Mi-a fost arătat că e nevoie de tați și de mame în Israel, care să fie uniți cu instituția. Ar trebui să fie folosiți oameni devotați, care, datorită faptului că nu sunt continuu presați de griji și de răspunderi, pot vedea de nevoile spirituale ale angajaților. E necesar ca asemenea bărbați și asemenea femei să fie fără încetare la lucru pe linie misionară în această mare instituție. Nu se face nici pe jumătate ce ar trebui să se facă în privința aceasta. Ar trebui să fie partea acestor bărbați și a acestor femei să lucreze pe linie spirituală pentru angajați, dându-le îndrumări și învățându-i cum să câștige suflete, arătându-le că aceasta trebuie să se facă nu prin multă vorbărie, ci printr-o viețuire creștinească corespunzătoare. Lucrătorii sunt supuși unor influențe lumești, dar, în loc să fie modelați de aceste influențe, ei ar trebui să fie misionari consacrați, stăpâniți de o putere care înalță și curăță. În felul acesta, ei vor învăța cum să se poarte cu necredincioșii și cum să exercite o influență care să-i câștige la Hristos.

Extras dintr-o scrisoare, scrisă din Cooranbong, N. S. W., 28 August 1895.

Dumnezeu are o lucrare pentru fiecare credincios care lucrează în sanatoriu.

Fiecare asistent trebuie să fie o unealtă a binecuvântării, primind lumină de sus și îngăduind ca ea să strălucească pentru alții. Lucrătorii nu trebuie să se ia după etalarea eleganței acelor care vin la sanatoriu pentru tratament, ci trebuie să se consacre lui Dumnezeu. Atmosfera care le înconjoară sufletul trebuie să fie o mireasmă de viață spre viață. Ispitele îi vor asalta din toate părțile, dar ei trebuie să-L roage pe Dumnezeu să-i ajute cu prezența și călăuzirea Lui. Domnul i-a spus lui Moise: „Voi merge Eu Însumi cu tine” și aceeași asigurare i se dă fiecărui lucrător consacrat.

Capitolul 23

Mergeți în multe locuri

Cooranbong, N. S. W., 15 iulie 1895. Către un medic din Battle Creek.

Iubitul meu frate, Am primit ieri scrisorile tale și le-am citit cu un profund interes. Sunt totdeauna bucuroasă să am vești despre familia ta și despre instituția în care porți răspunderi și nu de mică însemnătate. Unica ta siguranță este de a asculta Cuvântul Domnului, umblând în lumina feței Sale. Vrajmașul caută fără încetare să inventeze metode prin care să ne tragă pe sfoară și noi trebuie să luăm bine seama la avertismentele date de Dumnezeu.

Dacă ar fi umblat pe căile trasate de El, cei care în trecut au fost stegari în lucrarea lui Dumnezeu L-ar fi onorat mai bine și ar fi fost de mai mare folos. Unii dintre cei ale căror glasuri sunt acum amuțite de moarte ar mai fi putut trăi pentru a da avertizări, îndemnuri și sfaturi. Dacă ar fi luat seama la avertismentele și îndemmurile Duhului lui Dumnezeu, aceia cărora în anii trecuți le-au fost încredințate mari răspunderi ar umbla acum înaintea Lui, puternici și capabili. Atunci când oamenii îi învață pe alții să se sprijine pe ei și să se încreadă în ei, când prin pană sau voce, le dictează altora ce au de făcut, ei îi învață să facă din carne brațul lor, să dea slavă mai degrabă ființelor omenești decât lui Dumnezeu.

Suntem în siguranță numai când Îl înălțăm pe Hristos, vorbind în cuvinte de laudă despre superioritatea Lui. Isaia zice: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oștirilor.” (Isaia 9, 6.7.)

E primejdios ca oamenii să primească sfatul oamenilor, când, prin faptul că fac așa, leapădă sfatul lui Dumnezeu. Vai, ce lecție trebuie să învețe toți înainte de a înțelege că Dumnezeu nu vede așa cum vede omul! Domnul zice: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele Ci, cât sunt de sus cerurile față

de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” (Isaia 55, 8.9.) Dacă nu va avea loc o reformă hotărâtă în mijlocul poporului lui Dumnezeu, El Își va întoarce fața de la el.

Iubite frate, e nevoie de o continuă veghere, ca nu cumva în Battle Creek să fie adăugată clădire peste clădire și să fie îngrămădite dotări peste dotări. Mijloacele cheltuite în felul acesta vor mărturisi împotriva noastră. Voi trebuie să puneți în aplicare planuri înțelepte și să împrăștiți influența care este concentrată în Battle Creek, difuzând lumina pe care Dumnezeu v-a dat-o. Ferice de aceia care seamănă de-a lungul apelor. Cu cât se investește mai mult în Battle Creek, cu atât va fi mai mare cererea de investiții adiționale; dar aceasta nu e după rânduiala lui Dumnezeu și, nu după multă vreme, va fi evidentă greșeala de a fi concentrat dotările în Battle Creek.

Adăugând clădire lângă clădire în Battle Creek, încurajăm neglijarea altor câmpuri. Dotări supraabundente acolo înseamnă lipsă în altă parte. Alte părți ale viei sunt jefuite de mijloacele pe care ar fi trebuit să le aibă. Ar trebui să fie investite mijloace în alte părți, în câștigarea de suflete la adevăr și în procurarea de case de rugăciune pentru ele.

Dumnezeu a scos în evidență faptul că e datoria celor din Battle Creek să ajute instituțiile din alte părți. Ca un înțelept administrator de mijloace, tu ar trebui să-ți împarți forțele, folosind puterea influenței tale pentru a-i ajuta pe cei din întuneric să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum este.

Nevoia de planuri mai cuprinzătoare

Cât de multe sunt târgurile și orașele în totul neglijate! Poporul nostru își face rău, îngrămădindu-se într-un singur loc. Când pomii dintr-o pepinieră sunt prea înghesuiți unii în alții, nu pot crește sănătos și viguros. Răsădiți pomii din pepiniera voastră aglomerată. Dumnezeu nu este glorificat prin concentrarea atât de multor dotări într-un singur loc. Faceți loc; sădiți plantele voastre în multe locuri, unde nimeni nu se va rezema pe altul pentru sprijin. Faceți-le loc să crească. Aceasta cere Domnul de la voi.

Mijloacele cheltuite pentru dezvoltarea avantajelor voastre în Battle Creek, care și așa au crescut peste măsură și au trecut de limitele rezonabile, ar trebui să fie folosite la stabilirea de stațiuni misionare în alte părți. Voi ar trebui să faceți planuri mai

cuprinzătoare și să vă dezvoltați câmpul de activitate. Ar trebui să trimiteți oameni înțelepți în orașele și târgurile care n-au auzit solia Evangheliei. Alegeți cei mai de valoare oameni, de care vă puteți dispensa, și dați-le prilej să devină purtători de grijă și poveri. Dați-le prilej să dezvolte talanții care în trecut au rămas nefolosiți. Așezați-i acolo unde își pot folosi însușirile date de Dumnezeu pentru chemarea păcătoșilor la pocăință. Dați-le prilej oamenilor care manifestă iubire față de Dumnezeu să facă ceva pentru El.

Oamenii să învețe să se roage cu căldură, iar rugăciunile lor să fie scurte și la subiect. Să se deprindă să vorbească despre Răscumpărătorul omenirii și să-L înalțe pe Omul de pe Golgota mai sus și tot mai sus.

Toate predicile de pe lume nu-i vor face pe oameni să simtă profund nevoile sufletelor ce pier în jurul lor. Nimic nu va trezi în bărbați și femei un zel plin de jertfire de sine, ca trimiterea lor în câmpuri noi, ca să lucreze pentru cei ce se află în întuneric. Pregătiți lucrători care să meargă la drumuri și la garduri. Nu invitați bărbați și femei la centrul cel mare, încurajându-i să părăsească bisericile care au nevoie de ajutorul lor. Bărbații trebuie să se deprindă a purta răspunderi. Între noi, nici unul dintr-o sută nu face altceva decât să se angajeze în lucruri obișnuite, lumești. Noi nu suntem nici pe jumătate trezi față de valoarea sufletelor pentru care a murit Hristos.

Avem nevoie de grădinari înțelepți, care vor răsădi pomii în diferite localități și le vor da mijloacele care-i vor face în stare să crească. E datoria categorică a poporului lui Dumnezeu aceea de a merge în regiunile îndepărtate. Să fie puse la lucru forțe care să deștelenească terenuri noi, pentru a așeza noi centre de influență oriunde se poate găsi o intrare. Adunați lucrători care au un adevărat zel misionar și lăsați-i să meargă să ducă lumina și cunoștința adevărului în locuri îndepărtate și în apropiere. Să ducă principiile reformei sanitare în localitățile care, în mare măsură, nu cunosc aceste principii. Să se formeze grupe și să se dea învățătură cu privire la tratarea bolilor.

E o realitate că, prin influența sanatoriului, adevărul ceresc a ajuns la cunoștința a mii de oameni. Și, cu toate acestea, e de făcut o lucrare care a fost neglijată. S-au cheltuit bani pentru sporirea dotărilor la Battle Creek, când Domnul dorește ca aluatul să fie introdus în masa făinii, pentru ca toată să poată fi dospită. În loc de a se adăuga clădire lângă clădire la sanatoriu, ar trebui să fie acum multe instituții perfect echipate și în stare de activitate în alte locuri.

Sunt oameni care de multă vreme au fost în legătură cu sanatoriul și care totdeauna vor fi umbra altcuiva, dacă sunt reținuți acolo, pe când, dacă li s-ar fi îngăduit să se sprijine pe propria lor putere de judecată, ar fi devenit cunoscători în profunzime, rezemându-se pe propriile lor puteri, în stare să dea sfat înțelept. Bărbații aceștia să aibă prilejul să se deprindă să poarte răspunderi în puterea lui Dumnezeu. În felul acesta, ei vor câștiga o experiență care îi va face în stare să le dea și altora adevărul.

Dar, în loc ca oamenii să fie trimiși din Battle Creek, așa cum a arătat Dumnezeu în mărturiile precise ce au fost date, s-au folosit mii de dolari pentru dezvoltarea instituțiilor și pentru sporirea dotărilor din Battle Creek. Și tot din Battle Creek vine cererea pentru mai multe dotări și pentru mai mulți lucrători. Dar trebuie să aibă loc o schimbare.

Suntem încurajați când vedem lucrarea ce se face în Chicago și în alte câteva locuri. Cu ani de zile în urmă, marile răspunderi concentrate în Battle Creek ar fi trebuit să fie distribuite. Poate că voi priviți cu satisfacție la creșterea mare a sanatoriului din Battle Creek, dar Dumnezeu nu privește la el cu aceeași aprobare ca voi. Dacă s-ar fi dezvoltat instituții în alte locuri, dacă li s-ar fi dat oamenilor prilejul să poarte răspunderi, ar fi fost mult mai multă putere, mult mai multă eficiență în lucrare, iar noi am fi procedat mult mai în armonie cu gândul și voia lui Dumnezeu, de cum am făcut-o. După cum stau acum lucrurile, puțini bărbați poartă răspunderi grele. Câțiva exercită o influență care are o putere de control în administrarea lucrării din locuri îndepărtate și în apropiere, în timp ce sunt mulți care nu poartă răspunderi.

Mulți dintre cei care poartă răspunderi grele au nevoie de pocăință. Hristos le spune și lor, după cum i-a spus pe vremuri lui Nicodem: „Trebuie să vă nașteți din nou”. „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3, 7.3.) Mulți sunt stăpâniți de un duh necreștinesc. Ei n-au învățat încă în școala lui Hristos blândețea și umilința Lui și, dacă nu se schimbă, vor ceda ispitelor lui Satana. An după an, ei poartă răspunderi sacre, dar se dovedesc incapabili să facă deosebire între sacru și profan. Câtă vreme vor continua oamenii aceștia să exercite o influență autoritară? Câtă vreme se va îngădui ca un cuvânt al lor să înalțe sau să doboare, să osândească sau să ridice? Câtă vreme vor deține o așa putere, încât nimeni nu îndrăznește să facă o schimbare în metodele lor?

Înființați centre noi

Oamenii sunt încurajați să se așeze în Battle Creek, să contribuie cu influența lor la construirea unui Ierusalim modern. Aceasta nu e după rânduiala lui Dumnezeu. În felul acesta, alte locuri sunt lipsite de înlesnirile pe care ar trebui să le aibă. Dezvoltați-vă, întindeți-vă; da, dar nu numai într-un singur loc. Ieșiți și înființați centre de influență în locuri în care nu s-a făcut nimic sau aproape nimic. Desfaceți grămada voastră înțepenită; răspândiți razele nefolosite ale luminii în colțurile întunecate ale pământului. E nevoie să se facă o lucrare asemănătoare cu a vulturului care își scutură cuibul.

„Moabul era netulburat din tinerețea lui și se odihnea fără teamă pe drojdiile lui, nu era turnat dintr-un vas în altul, și nu era dus în robie. De aceea i s-a păstrat gustul și nu i s-a schimbat mirosul.” (Ieremia 48, 11.) Lucrul acesta este adevărat despre mulți dintre credincioșii care vin la Battle Creek. Mulți au un zel spasmodic în bătălie, dar lumina lor este ca a unui meteor care strălucește pe cer o clipă și apoi se stinge.

Lucrătorii lui Dumnezeu, care au pe inimă interesele lucrării Lui, să caute să facă ceva pentru oamenii de culoare din câmpul sudic. Administratorii lui Dumnezeu să nu fie mulțumiți numai să atingă câmpul acesta cu vârful degetelor. Cei din centrul lucrării să plănuiască serios pentru câmpul acesta. Mulți au vorbit despre el, dar ce fac ei ca administratori ai mijloacelor lui Dumnezeu? Pentru ce se simt ei liberi să lege capitalul bănesc al lui Dumnezeu în Battle Creek? Pentru ce fac ei chiar lucrurile acelea pe care au fost avertizați să nu le facă? Problema devine serioasă, deoarece avertismentele și îndemnurile au fost date în zadar. Brațele puterii din Battle Creek se întind din ce în ce mai mult, căutând să controleze lucrarea din locurile îndepărtate și din apropiere și să zdrobească ce nu pot controla. Îmi înalț glasul, protestând. Duhul care conduce acum nu este Duhul Domnului.

Domnul a binecuvântat de repetate ori Battle Creek, revărsând Duhul Său asupra bisericii și asupra lucrătorilor, dar cât de puțini au cultivat influența Duhului! Cât de puțini și-au cheltuit banii așa cum a dat îndrumări Dumnezeu! S-au cheltuit mijloace pentru a-i învăța pe aceia care cunosc adevărul, în timp ce câmpuri care sunt în totul neluminate au fost neglijate. Dacă predicatorii ar fi mers așa cum i-a însărcinat Hristos, dacă ar fi folosit darurile încredințate lor pentru a duce lumina la cei care sunt în întuneric, ar fi obținut mult mai multă cunoaștere de Dumnezeu și despre Hristos decât au obținut căutând surplus de educație în școlile noastre.

Nesocotirea responsabilităților date de Dumnezeu

Nu ne-a dat Dumnezeu o lucrare de făcut? Nu ne-a îndemnat El să mergem printre influențele împotrivoare și să-i întoarcem pe oameni de la rătăcire la adevăr? Pentru ce aceia care s-au adunat în marile adunări din Battle Creek nu au pus în practică adevărul pe care l-au auzit? Dacă ar fi răspândit lumina pe care au primit-o, ce transformare de caracter s-ar fi văzut! Pentru fiecare har împărțit, Dumnezeu ar fi dat har. Ei n-au apreciat așa cum s-ar fi convenit lucrarea ce li s-a încredințat, căci altminteri ar fi mers în locurile întunecate ale pământului, pentru a răspândi lumina. Ei ar fi dus lumii solia neprihănirii prin credință și propria lor lumină s-ar fi făcut mai clară și tot mai clară, deoarece Dumnezeu ar fi lucrat prin ei. Mulți au coborât în mormânt cuprinși de rătăcire, deoarece aceia care cunoșteau adevărul nu au transmis cunoștințele prețioase pe care le primiseră. Dacă lumina care a strălucit cu atâta îmbelșugare în Battle Creek ar fi fost răspândită, mulți ar fi fost ridicați, spre a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu.

O, dacă frații și surorile noastre ar aprecia adevărul cum se cuvine! O, dacă ar fi sfințiți prin el! O, dacă și-ar da seama că asupra lor zace răspunderea de a le face cunoscut și altora adevărul acesta! Dar ei nu simt importanța trăirii adevărului, a împlinirii cuvintelor lui Hristos! Mulți sunt încrezuți. Ei nu sunt plini de duhul misionar, care ar trebui să-i însuflețească pe ucenicii lui Hristos. Dacă ar ști ce înseamnă chinul sufletesc pentru alții, îngeri de la Dumnezeu ar lucra prin ei pentru a transmite cunoașterea adevărului. Ei ar cunoaște adevărul, iar adevărul i-ar face liberi. Nu s-ar mai cheltui atât pentru a adăuga clădire lângă clădire într-un singur loc, ci banii ar fi folosiți pentru a începe lucrarea în câmpuri noi, pentru a înfrige stindardul adevărului în localități care încă n-au fost lucrate. Principiile înălțătoare, purificatoare și înnobilitoare ale cerului ar fi introduse în societate și ar lucra ca aluatul.

Citat dintr-o scrisoare din 1899, scrisă din Cooranbong, N. S. W. Este planul lui Dumnezeu ca acele câmpuri care au dotări mai îmbelșugate să-și împartă avantajele cu câmpurile mai lipsite. Principiul acesta trebuie să fie totdeauna urmat în toate instituțiile noastre. Dumnezeu cere să se facă mai puține planuri de construire în locurile în care lucrarea este deja întemeiată și mijloacele să fie trimise în câmpuri unde, din lipsă de dotări, lucrătorii sunt foarte dezavantajați.

Capitolul 24

Scopul lui Dumnezeu pentru instituțiile Sale

Newtown, Tasmania, 1 decembrie 1895, Directorului medical al unui mare sanatoriu.

Iubite frate, Fiecare instituție care poartă numele adventiștilor de ziua a șaptea trebuie să fie față de lume ceea ce a fost Iosif în Egipt și ceea ce au fost Daniel și colegii săi în Babilon. În providența lui Dumnezeu bărbații aceștia au fost luați robi, pentru ca să poată duce neamurilor păgâne cunoștința adevăratului Dumnezeu. Trebuia ca ei să fie reprezentanții lui Dumnezeu în lumea noastră. Trebuia ca ei să nu facă compromis cu națiunile idolatre, cu care erau aduși în contact, ci să rămână loiali credinței lor, purtând ca o onoare specială numele de adoratori ai Dumnezeului care a creat cerurile și pământul. Tinerii aceștia au rămas tari la principii. Ei au trăit în strânsă legătură cu Dumnezeu, onorându-L în toate căile lor, iar El i-a onorat la rândul Său. El a fost înțelepciunea lor. El le-a dat știință și pricepere.

Astăzi, rămășița poporului lui Dumnezeu trebuie să glorifice Numele Lui, proclamând ultima solie de avertizare, ultima invitație la masa de nuntă a Mielului. Singura cale pe care cei ce alcătuiesc rămășița pot împlini așteptările lui Dumnezeu este de a fi reprezentanți ai adevărului pentru acest timp.

Domnul a lucrat prin instrumente omenești la împlinirea profețiilor. El a făcut ca adevărul sacru și veșnic să apară lămurit în mijlocul ereziilor și înșelăciunilor despre care Hristos a spus că vor exista în zilele de pe urmă.

Iubite frate, acolo unde ești situat poți fi un reprezentant al adevărului prezent. Ține-te aproape de Marele Învățător. Te-am văzut ținând stindardul pe care sunt scrise cuvintele: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14, 12.) Mai mulți bărbați, dintre care unii de care ești legat la sanatoriu, îți prezentau un steag pe care era o altă inscripție. Tu lăsați steagul adventiștilor de ziua a șaptea și întindeai mâna să apuci steagul ce îți se prezenta. Cineva, cu mare demnitate s-a apropiat de tine și a spus cu adâncă seriozitate:

„Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului» și «o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduiți. Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2, 7-9.) Atunci mâna ta a apucat cu putere adevăratul steag și s-au rostit aceste cuvinte încurajatoare: „«Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.» -- Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.” (Apocalipsa 19, 7.8.)

Am fost instruită să spun că tu și colaboratorii tăi ați fost în primejdie de a ascunde principiile credinței noastre, pentru a avea o clientelă mai numeroasă. Fiecare gest, cât de mic, făcut în direcția aceasta, în loc de a extinde influența adevărului, va împiedica înaintarea lui.

Tu și asociații tăi din lucrarea sanatoriului aveți nevoie fără încetare de un pilot, altminteri veți naufragia. Tu în mod sigur trebuie să-ți înțelegi primejdia. Satana face toate eforturile ca să te abată pe cărări străine. Dumnezeu te-a întărit. Tu trebuie să fii sfințit prin adevăr, pentru ca alipirea ta statornică la principii să fie clară pentru toți. Cu cât mai deplin se sprijină sufletul tău pe Dumnezeu și cu cât mai deplin îți pui încrederea în El, cu atât vei fi mai flămând după pâinea vieții.

Dumnezeu trebuie să fie recunoscut și onorat de cei care se numesc adventiști de ziua a șaptea. În trecut, spre onoarea lui Dumnezeu, adevărul a fost proclamat cu putere convingătoare de către medicii și personalul ajutător din sanatoriile noastre. Dumnezeu nu va accepta mai puțin de la tine, ci așteaptă mai mult. Tu și asociații tăi trebuie să lucrați înainte în credință și fermitate, pentru a preveni declinul și a asigura progresul. Nu trebuie să aibă loc o îngustare și o coborâre a lucrării voastre și nu trebuie să fie ascunse principiile adevărului; trebuie să fie o lărgire a bazei de operațiuni. Trebuie să se înființeze multe instituții în multe locuri. E nevoie de mai mult zel, mai multă credință, mai multă influență și de lucrători mai activi și mai vioi.

Aduceți-vă aminte că voi lucrați pentru azi și pentru veșnicie. Îngeri cerești sunt însărcinați să conlucreze cu eforturile voastre la câștigarea de suflete. Ar trebui să se facă eforturi mai zeloase pentru stabilirea adevărului în diferite localități. Și nu trebuie

să fie vreo acoperire a nici uneia dintre fazele soliei. Adevărul prezent trebuie dat sufletelor gata să piară. Aceia care ascund adevărul în vreun fel oarecare Îl dezonorează pe Dumnezeu. Pe hainele lor va fi sângele sufletelor.

Scopul lui Dumnezeu cu privire la Sanatoriu

Sanatoriul din Battle Creek este un întins câmp misionar. Dumnezeu a îndemnat suflete să caute în instituția aceasta alinare pentru suferințele fizice. El cere ca tot ce e în legătură cu acesta să fie de așa fel, încât El să poată aproba.

El este mulțumit să se construiască o capelă a sanatoriului, pentru ca aceia care vizitează instituția să poată avea ocazia de a auzi personal adevărul, așa cum este el în Isus. Lor trebuie să le fie prezentată Evanghelia cea prețioasă, nu într-un stil slab, diluat, ci în accente puternice, calde. Atunci când se arată că evlavia este necesară pentru mântuire, particularitățile credinței noastre vor ieși la iveală, deosebindu-ne de lume. Dar nu trebuie să se îndrepte tirade împotriva doctrinelor susținute de alții. În legătura noastră cu persoane din lume, noi trebuie să ne recomandăm credința, trăind cu toată modestia principiile creștinismului.

Valoarea studierii Cuvântului lui Dumnezeu

Dacă vor studia Cuvântul lui Dumnezeu cu sârguință, studenții de la medicină vor fi mult mai bine pregătiți să înțeleagă celelalte studii ale lor; deoarece totdeauna, o dată cu studierea sârguincioasă a Cuvântului lui Dumnezeu, vine lumină. Misionarii noștri medicali să înțeleagă că, cu cât ajung să cunoască mai bine pe Dumnezeu și pe Hristos, și cu cât ajung să cunoască mai bine istoria biblică, cu atât vor fi mai bine pregătiți să-și facă lucrarea.

Studenții din școlile noastre ar trebui să aspire la cunoștințe superioare. Nimic nu-i va ajuta atât de bine să aibă o memorie bună ca studierea Scripturilor. Nimic nu-i va ajuta mai bine să obțină o cunoaștere a celorlalte obiecte de studiu.

Dacă persoane necredincioase doresc să se alătore la clasele voastre de formare a misionarilor medicali și dacă voi credeți că nu vor exercita o influență care să-i atragă pe alți studenți departe de adevăr, dați-le o ocazie. S-ar putea ca unii dintre cei mai buni misionari să iasă chiar dintre ei. Ei n-au auzit niciodată adevărul, iar dacă sunt puși în

situația de a fi înconjurați de o influență care dă pe față spiritul Învățătorului, unii vor fi câștigați la adevăr. În studiile predate, n-ar trebui să fie lăsat la o parte nici unul dintre principiile adevărului biblic. Dacă admiterea în clasele voastre a unor persoane care nu sunt de credința noastră ar aduce tăcere cu privire la marile teme care privesc binele nostru prezent și viitor -- teme care ar trebui să fie pururea păstrate înaintea minții -- atunci să nu fie admise. În nici un caz nu ar trebui să fie sacrificate principiile sau caracteristicile deosebite ale credinței noastre, sau să fie ascunse, pentru ca să mai putem adăuga la clasele noastre studenți din afară.

La conducerea claselor de Biblie ar trebui să fie puși profesori, care se vor strădui să-i facă pe studenți să înțeleagă lecțiile, nu explicându-le ei totul, ci învățându-i să dea ei o explicație clară la fiecare text pe care-l citesc. Acești profesori să-și aducă aminte că prin zgârierea la suprafața Cuvântului se poate realiza doar puțin bine. Pentru ca acest Cuvânt să fie înțeles, e nevoie de cercetare meditativă, sârguincioasă și obositoare. Există adevăruri în Cuvânt care, ca și filioanele de minereu prețios, sunt ascunse în adânc. Comoara ascunsă este găsită când e căutată, așa cum caută minerul aurul sau argintul. Dovada adevărului Cuvântului lui Dumnezeu este în Cuvântul Însuși. Scriptura este cheia care descuie Scriptura. Înțelesul adânc al adevărilor din Cuvântul lui Dumnezeu este dezlegat pentru mintea noastră de către Duhul Lui.

Biblia este marele manual pentru studenții din școlile noastre. Ea ne învață întreaga voie a lui Dumnezeu cu privire la fiii și fiicele lui Adam. Ea este regula de purtare în viață, învățându-ne ce caracter trebuie să ne formăm pentru viața viitoare. N-avem nevoie de lumina slabă a adevărului ca să ne facă Scripturile pe înțeles. Tot atât de bine am putea presupune că soarele de amiază are nevoie de lumina tremurătoare a torței pământeste pentru a-i spori gloria. Rostirile preoților și ale predicatorilor nu sunt trebuincioase pentru a-i salva pe oameni din rătăcire. Aceia care consultă Oracolul divin vor avea lumină. În Biblie, este clarificată fiecare datorie. Orice lecție este dată pe înțeles. Fiecare lecție ne descoperă pe Tatăl și pe Fiul. Cuvântul este în stare să ne facă pe toți înțelepți spre mântuire. În Cuvânt, știința mântuirii este clar arătată. Cercetați Scripturile, deoarece ele sunt glasul lui Dumnezeu care vorbește sufletului.

Capitolul 25

Scopul lui Dumnezeu cu lucrarea misionară medicală

Melbourne, N.S.W., 3 februarie 1898. Iubitul meu frate, Mi-a fost dată o lumină specială cu privire la faptul că tu ești în primejdia de a pierde din vedere lucrarea pentru timpul de față. Tu pui bariere pentru a despărți de biserică lucrarea ta și pe aceia pe care îi educi. Lucrul acesta nu trebuie să aibă loc. Aceia care primesc învățatură în ramura lucrării misionare medicale trebuie să fie conduși să-și dea seama că educația lor urmează să-i pregătească pentru a face o lucrare mai bună în legătură cu slujitorii lui Dumnezeu. Tu, frate, trebuie să-ți aduci aminte că Dumnezeu are pe pământ un popor pe care El îl respectă. Dar cuvintele tale și felul în care ele sunt adesea rostite creează necredință în poziția pe care noi o ocupăm ca popor. Tu ești în primejdia de a nu mai ține cu tărie credința dată sfinților o dată pentru totdeauna și de a suferi o spargere de vas în ale credinței. S-au rostit cuvintele: „O foarte mică spărtură scufundă o corabie. O singură za defectuoasă face lanțul fără folos.”

Educați misionari medicali

Adu-ți aminte, frate, că lucrarea misionară medicală nu trebuie să scoată oameni din pastorație, ci să aducă în câmp oameni mai bine pregătiți pentru a sluji, datorită faptului că au cunoștințe de lucrare misionară medicală. Tinerii ar trebui să primească educație în ramura lucrării misionare medicale și apoi să meargă să se unească cu pastorii. Ei nu ar trebui să fie influențați să se consacre numai lucrării de salvare a celor căzuți și degradați. Lucrarea aceasta se găsește pretutindeni și trebuie să fie unită cu lucrarea de a pregăti un popor care să facă din adevărul biblic apărarea sa împotriva sofismelor oamenilor din lume și ale bisericilor decăzute. Îngerul al treilea trebuie să meargă cu mare putere. Nimeni să nu treacă cu vederea lucrarea aceasta sau să o trateze ca fiind de mică importanță. Adevărul trebuie să fie vestit lumii, așa încât bărbați și femei să poată vedea lumina.

Lucrarea noastră pentru timpul de față

Ce spune Domnul în capitolul 58 din Isaia? Întregul capitol este de cea mai mare însemnătate. „Iată postul plăcut Mie”, zice Dumnezeu: „Dezleagă lanțurile răutății,

deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»» „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58, 6-9.13.14.)

Aceasta e lucrarea noastră. Lumina pe care o avem cu privire la solia îngerului al treilea este adevărata lumină. Semnul fiarei este exact ceea ce s-a proclamat că este. Această problemă nu a fost înțeleasă și nu va fi înțeleasă până nu se va desfășura sulul; dar trebuie să se facă în lumea noastră o lucrare cât se poate de solemnă. Porunca Domnului pentru slujitorii Săi este: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58, 1.) Trebuie să se proclame o solie care să trezească bisericile. Trebuie să se facă orice efort pentru a se da lumina nu numai poporului nostru, ci întregii lumi. Am fost instruită că profețiile lui Daniel și ale Apocalipsei ar trebui să fie tipărite în cărți mici, cu explicațiile necesare, și să fie trimise în toată lumea. Propriul nostru popor are nevoie să i se pună în față lumina în chip mai clar.

Nici o schimbare în lucrarea lui Dumnezeu

Nu trebuie să fie nici o schimbare în liniile generale ale lucrării lui Dumnezeu. Ea trebuie să se prezinte tot atât de clară și distinctă cât a făcut-o profeția. Noi nu trebuie să intrăm în nici o alianță cu lumea, presupunând că făcând așa vom putea realiza mai mult. Frate, dacă tu stai în cale pentru a împiedica înaintarea lucrării pe liniile rânduite de Dumnezeu, Îi vei displăcea foarte mult. Solia de avertizare trebuie să se vestească și, după ce ți-ai îndeplinit cu credincioșie partea de lucru, nu trebuie să-i împiedici pe alți slujitori ai Domnului să pornească la îndeplinirea lucrării pe care o au ei de îndeplinit. Lucrarea pentru cei degradați și decăzuți nu trebuie să fie lucrarea principală și de cea mai mare importanță. Lucrarea aceasta trebuie să fie combinată cu lucrarea de a instrui comunitățile. Poporul nostru trebuie să fie învățat cum să-i ajute pe cei nevoiași și

lepădați de societate.

Nici o parte a credinței noastre, care a făcut din noi ceea ce suntem, nu trebuie să fie slăbită. Noi avem vechile semne de hotar cu privire la adevăr, la felul de viețuire și la datorie, și trebuie să stăm ferm în apărarea principiilor, în ochii lumii. Cu inima plină de interes și grijă, noi trebuie să le prezentăm invitația celor ce se află la drumuri și la garduri. Lucrarea medicală misionară trebuie să se facă. Dar aceasta este numai o parte din lucrarea care trebuie să se îndeplinească și nu trebuie să fie considerată ca fiind totul în tot. Ea trebuie să fie pentru lucrarea lui Dumnezeu așa cum e mâna pentru corp. S-ar putea ca, în cadrul serviciului pastoral să fie persoane nevrednice, dar, cu toate acestea, nimeni nu poate ignora lucrarea pastorală, fără ca prin aceasta să nu-L ignore pe Dumnezeu.

Cuvinte de avertizare

Frate al meu, mi-ai fost arătat ca fiind în primejdia de a te ține la o parte de poporul nostru, crezând că îți ești atotsuficient. Dar, dacă te unești cu aceia care sunt de părerea ta, despărțit de biserica Domnului care e trupul lui Hristos, vei alcătui o confederație ce se va sfărâma în bucăți; deoarece nici o unire nu va sta, dacă nu e alcătuită de Dumnezeu. Aceia care primesc educație în cele medicale aud din când în când insinuări defăimătoare la adresa bisericii și a lucrării pastorale. Insinuările acestea sunt semințe care vor răsări și vor aduce roade. Ar fi mai bine ca studenții să fie învățați să-și dea seama că biserica lui Hristos de pe pământ trebuie să fie respectată. Ei au nevoie de o cunoaștere clară a temeiurilor credinței noastre. Trebuie să aibă cunoștința aceasta, pentru ca să-I poată servi în mod acceptabil lui Dumnezeu. Rând după rând, învățatură după învățatură, ei trebuie să primească dovada biblică a adevărului, așa cum este în Isus.

Vă rog nu băgați în mintea studenților idei care îi vor face să-și piardă încrederea în slujitorii rânduiți de Dumnezeu. Dar voi faceți lucrul acesta cu siguranță, fie că vă dați sau nu vă dați seama de el. În providența Sa, Domnul v-a așezat într-o poziție de la care puteți face o lucrare bună pentru El, în unire cu slujitorii Evangheliei, aducând adevărul în fața multora care altminteri nu ar fi făcut cunoștință cu el. Vă va veni ispita să gândiți că pentru a duce mai departe lucrarea misionară medicală trebuie să vă separați de organizația bisericii sau de disciplina bisericească. O astfel de atitudine te va situa pe o poziție nesănătoasă. Lucrarea făcută pentru aceia care vin la voi pentru

învățătură nu e completă, decât dacă ei sunt educați să lucreze în unire cu biserica.

Lucrarea misionară medicală nu trebuie să fie făcută totul în toate. În privința aceasta, voi duceți lucrurile la extrem. E de făcut o mare lucrare. Pretutindeni trebuie să fie răspândite publicații care propagă adevărul. Studenții de la medicină nu trebuie să fie încurajați să răspândească numai cărți care tratează despre reforma sanitară. Aveți grijă să nu fiți găsiți realizând propriile voastre planuri, trecând cu vederea planurile lui Dumnezeu.

Citat dintr-o scrisoare scrisă din Cooranbong, N. S. W., Decembrie, 1898 -- Fratele meu, Domnul Dumnezeu lui Israel trebuie să fie sfetnicul tău. Satana s-a coborât cu o mare putere și cu toate înșelăciunile nedreptății. Sprijină-te tare pe Hristos. Ai lucrat sârguincios, ca să obții rezultate bune. Nu face acum greșeli. Niciodată, dar niciodată, nu încerca să muți măcar vreun stâlp de hotar pe care l-a dat Domnul poporului Său. Adevărul stă înfipt tare pe Stânca veșnică -- o temelie pe care furtuna și viforul nu o pot clinti.

Adu-ți aminte că, îndată ce vei îngădui ca influența ta să te abată de la cărarea cea dreaptă și strâmtă, pe care Domnul a trasat-o pentru poporul Său, prosperitatea ta va înceta, deoarece Dumnezeu nu va fi călăuza ta. De repetate ori, mi-a fost prezentat raportul vieții lui Nebucadnețar, ca să ți-l înfățișez, ca să fii avertizat să nu te încrezi în propria ta înțelepciune sau să faci din carne sprijinul tău. Nu coborî stindardul adevărului și nu îngădui să-ți cadă din mână, pentru a uni cu solia solemnă pentru aceste zile din urmă orice ar tinde să ascundă particularitățile credinței noastre.

Capitolul 26

Cuvânt de avertizare

Brisbane, Queensland, Australia, 26 octombrie 1898. Către sfătuitoarii studenților la medicină, E o povară pe sufletul meu. Sunt tineri, care sunt încurajați să urmeze un curs de studii în domeniul medical, care ar fi trebuit să se pregătească în modul cel mai hotărât pentru a proclama solia îngerului al treilea. Nu e necesar ca studenții noștri la medicină să-și consume tot timpul la studiile medicale. Lucrarea lor ar trebui să fie combinată în chipul cel mai hotărât cu studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Sunt însămânțate idei care nu sunt deloc necesare, iar cele necesare nu primesc o atenție îndestulătoare.

O primejdie față de care să se ia măsuri

În timp ce sunt educați în felul acesta, studenții devin mai puțin capabili să facă o lucrare bine primită pentru Domnul. Oboseala la care sunt supuși pentru a obține cunoștințe vaste în cele medicale îi descalifică să lucreze în domeniul pastoral. Se produce oboseală fizică și mintală, datorită eforturilor peste măsură la studiu și pentru că studenții sunt încurajați să lucreze în chip nepotrivit pentru cei părăsiți și decăzuți. În felul acesta, unii sunt descalificați pentru lucrarea pe care ar fi putut să o facă, dacă ar fi început lucrarea misionară acolo unde ar fi fost necesar, iar latura medicală s-ar fi adăugat ca ceva esențial, unită cu lucrarea slujirii evanghelice ca un tot, așa după cum mâna este unită cu corpul. Viața nu trebuie să fie primejduită în efortul de a obține o educație medicală. În unele cazuri, există primejdia ca studenții să-și ruineze sănătatea și să se descalifice de a face serviciul pe care l-ar fi putut face, dacă n-ar fi fost sfătuiți în chip neînțelept să urmeze un curs medical.

Adesea, în minte sunt imprimare păreri eronate, iar acestea îndrumă la un fel greșit de purtare. Studenții ar trebui să aibă timp să vorbească cu Dumnezeu, să trăiască în comuniune continuă și conștientă cu principiile adevărului, neprihănită și harului. În acest timp, este necesară o sinceră cercetare a inimii. Studentul trebuie să se așeze acolo unde poate să scoată din Fântâna puterilor spirituale și intelectuale. El trebuie să ceară ca fiecare cauză care pretinde simpatia și conlucrarea sa să aibă aprobarea rațiunii pe care i-a dat-o Dumnezeu și a conștiinței pe care o controlează Duhul Sfânt. El nu trebuie

să întreprindă o acțiune care nu se armonizează cu principiile profunde și sfinte, care aduc lumină sufletului său și vigoare voinței sale. Numai în felul acesta poate face cel mai înalt serviciu lui Dumnezeu. El nu trebuie să fie învățat că lucrarea misionară medicală îl va lega de vreun om anume, care să-i dicteze ce are de făcut.

Lucrarea misionară medicală nu trebuie să fie trasă la o parte și despărțită de organizația bisericii. Studenții la medicină nu trebuie să primească ideea că trebuie să se considere supuși numai conducătorilor din lucrarea medicală. Ei trebuie să fie lăsați liberi să primească sfat numai de la Dumnezeu. Ei nu trebuie să se oblige -- nici pe ei, nici viitorul lor -- la ceva ce ființe omenești, supuse greșelii, le-ar putea trasa. Nici un fir de egoism nu trebuie să fie prins în țesătură; nu trebuie să fie făcut nici un plan care are în el o părticică de nedreptate. Egoismul nu trebuie să controleze nici o ramură a lucrării. Să ne amintim că noi lucrăm individual în ochii universului ceresc.

Un standard înalt

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Luca 10, 27.) Chiar înainte de a se întoarce la cer, Hristos a declarat: „Vă dau o poruncă nouă. Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții”. Aici vedem că nivelul este pus mereu tot mai sus. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13, 34.35.) Ucenicii nu puteau să priceapă atunci cuvintele lui Hristos; dar, după răstignire, înviere și înălțare, ei au înțeles iubirea Lui ca niciodată mai înainte. Ei au văzut-o exprimată în suferința Lui în grădină, în sala de judecată și în moartea Lui, pe crucea de pe Golgota.

Învățând și vindecând

Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie un tot unit. Nici un fel de separare nu trebuie să existe în lucrarea Lui. Hristos i-a trimis pe cei doisprezece apostoli și apoi pe cei șaptezeci de ucenici, ca să predice Evanghelia și să-i vindece pe cei bolnavi. „Pe drum”, zicea El, „propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10, 7.8.) Iar când ei au mers, predicând Împărăția lui Dumnezeu, li s-a dat putere să-i vindece pe bolnavi și să scoată afară duhurile rele. În lucrarea lui Dumnezeu, învățarea și vindecarea nu trebuie să fie separate. Poporul Lui,

păstrător al poruncilor, trebuie să fie un singur tot. Satana va născoci fel de fel de planuri pentru a-i separa pe aceia pe care Dumnezeu caută să-i unească. Dar Domnul Se va descoperi ca un Dumnezeu al judecății. Noi lucrăm sub privirea oștilor cerului. Printre noi este un Străjer divin, cercetând tot ce se plănuește și se execută.

Capitolul 27

Susțineți lucrarea medicală

Cooranbong, N. S. W., 1 februarie 1899. Mă adresez celor cu poziții de răspundere la Conferința Generală și celor care lucrează în domeniul misionar medical. Sunt de asemenea însărcinată să vorbesc comunității din Battle Creek, cum și tuturor celorlalte comunități ale noastre.

Am fost însărcinată să spun, în legătură cu lucrarea misionară medicală, că există primejdia de a dezvolta lucrurile prea mult într-o singură direcție. Dar nu trebuie să se înțeleagă că ceea ce spun cu privire la lucrul acesta i-ar îndreptăți în vreun fel oarecare pe cei care se țin departe de lucrarea misionară medicală. Sunt mulți aceia care n-au avut simpatie față de lucrarea aceasta. Ei trebuie să fie cu băgare de seamă cum vorbesc acum despre ea, deoarece ei nu se pricep la subiectul acesta, pentru că n-au umblat în lumină. Oricare le-ar fi poziția în lucrarea lui Dumnezeu, ei trebuie să aibă grijă să nu exprime sentimente care ar împiedica sau descuraja conferințele noastre să facă lucrarea aceasta. Poziția pe care au luat-o unii cu privire la lucrarea misionară medicală face cu neputință ca argumentele lor cu privire la subiectul acesta să aibă vreo greutate. Ei nu sunt clar-văzători; judecata lor este părtinitoare.

Fiecare ramură a lucrării este necesară, dar fiecare ramură trebuie să fie sub supravegherea lui Dumnezeu. Lucrarea misionară medicală trebuie să fie față de cauza lui Dumnezeu ca mâna dreaptă față de corp. N-ar fi drept ca toate forțele corpului să meargă la mâna dreaptă și tot așa n-ar fi drept ca toate forțele cauzei lui Dumnezeu să fie folosite numai în lucrarea medicală misionară. Lucrarea de predicare a Cuvântului trebuie să fie susținută, iar în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie unitate, perfectă unitate. Aceia care n-au simțit nici un interes față de lucrarea misionară medicală tratează fără respect mâna dreaptă a cauzei lui Dumnezeu. Toți trebuie să-și schimbe atitudinea față de lucrarea aceasta. Să vorbească cât se poate mai puțin, până nu ajung să stea într-o poziție bună. Tăcerea este elocvență atunci când mintea nu este sfințită, și deci nu poate discerne cele spirituale.

Nevoia avertizării

În timpul de față e nevoie de multă băgare de seamă. „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie.” (Iacov 1, 19.) Să luăm seama la îndemnul: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșeală inimile celor lesne crezători. Cât despre voi, ascultarea voastră este cunoscută de toți. Mă bucur dar de voi, și doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul.” (Romani 16, 17-19.) „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.” (1 Corinteni 1, 10.) Aceasta este voia lui Dumnezeu. Vom asculta de ea? „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu. Căci este scris: «Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți.» Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? Căci, întrucât lumea cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebunie; dar pentru cei chemați, fie iudei, fie greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1, 18-24.)

Ce schimbare s-ar vedea dacă toți cei care sunt în poziții de răspundere și-ar da seama că lucrează sub ochii unui Dumnezeu Atotvăzător! Ceea ce trebuie acum este lucrarea nestânjenită a Spiritului Sfânt asupra minții și a inimii. Fără aceasta, străduințele noastre vor fi neroditoare. Atunci când Spiritul ne modelează și ne fășionează, cuvintele noastre vor da pe față o recunoștință pornită din inimă.

Importanța lucrării misionare medicale

Este mare nevoie de o cunoaștere sporită a reformei sanitare în toate ramurile ei. Aceia care au avut privilegiul de a auzi adevărul să dea un semnal clar din trâmbiță atunci când proclamă a treia solie îngerească. Trebuie să se execute anumite feluri de lucrare, ca de pildă lucrarea misionară medicală. Lucrarea aceasta trebuie să fie săvârșită în legătură cu solia Evangheliei pentru timpul prezent. Adevărata lucrare misionară medicală este Evanghelia pusă în practică. Aceia care nu pot să vadă rostul acestei lucrări n-ar trebui să se simtă autorizați să conducă nici una dintre fazele ei, până

nu-i înțeleg rostul.

Doresc să spun hotărât că Domnul a făcut mult bine prin lucrarea misionară medicală și că El l-a folosit pe medicul nostru principal, ca un reprezentant special al Său. În lucrarea medicală, nu au fost toate fără defect. Au fost legate de ea multe lucruri care i-au degradat sfințenia. Dar Domnul va supraveghea lucrarea și va avea grijă ca ea să nu devină disproporționată în această ramură. Lucrarea nu va fi distorsionată dacă biserica se va ridica și va lumina, dând dovadă că lumina ei a venit și că slava Domnului a răsărit asupra ei.

Lucrătorii misionari medicali trebuie să fie curățiți, sfințiți, înnobilați. Ei trebuie să se înalțe până la cel mai înalt grad al desăvârșirii. Ei trebuie să fie modelați și formați după chipul dumnezeiesc. Atunci ei vor vedea că reforma sanitară și lucrarea misionară medicală trebuie să fie unite cu predicarea Evangheliei.

Motivul pentru care membrii bisericii nu înțeleg ramura aceasta de lucrare este că ei nu urmează lumina, nu merg pas cu pas după marele lor Conducător. Lucrarea misionară medicală e de la Dumnezeu și poartă semnătura Lui. Pentru motivul acesta, omul să-și țină mâinile la o parte și să nu dorească să o administreze după propriile sale idei.

Solia noastră este o solie mondială. Și, chiar dacă mijloacele nu trebuie să fie absorbite într-o singură ramură a lucrării, așa încât ultima solie evanghelică să nu poată fi dusă în câmpuri noi, lucrarea misionară medicală în nici un fel nu trebuie să fie defăimată; ea nu trebuie să fie reprezentată ca o lucrare inferioară. Lumea este un mare spital; ea a fost coruptă de locuitorii ei și mizeria este universală. Domnul i-a dat medicului nostru principal o lucrare de a ajuta la pregătirea unui popor care să stea în ziua cea mare a lui Dumnezeu. Dar el trebuie să lucreze sub supravegherea lui Dumnezeu. Sunt unele părți în activitatea lui care trebuie să fie modelate mai strâns după principiile Marelui Lucrător.

Cauza sărăciei din biserică

Acela care este rânduit să îndeplinească o parte din lucrarea pentru timpul de față ar trebui să simtă răspunderea solemnă ce zace asupra lui. Noi lucrăm pentru veșnicie. Dacă mâncăm din pâinea care a venit din cer, vom fi asemenea lui Hristos în spirit și în

caracter. Trăim într-o vreme când nu trebuie să fie lenevie spirituală. Fiecare suflet trebuie să fie încărcat cu curentul vieții cerești. Adesea se pune întrebarea: „Care este cauza lipsei de putere spirituală în biserică?” Răspunsul este: „Membrii îngăduie ca mintea lor să fie abătută de la Cuvântul lui Dumnezeu.” Noi suntem construiți din punct de vedere fizic din ceea ce mâncăm și, în același fel, caracterul spiritualității noastre este hotărât de hrana dată minții. Noi trebuie să dăm minții și inimii hrana cuvenită, mâncând carnea și bând sângele Fiului lui Dumnezeu.

Domnul Hristos declară: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine are viață veșnică Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.” (Ioan 6, 47-57.) Noi trebuie să rămânem în Hristos și Hristos trebuie să rămână în noi, deoarece noi suntem „împreună lucrători cu Dumnezeu”. Lucrarea creștinului este o lucrare individuală. Lucrătorii lui Dumnezeu să înceteze să mai caute greșeli, deoarece aceasta este un păcat. Să se dezvolte așa cum gândesc că ar trebui să se dezvolte colegii lor, lucrători. E privilegiul lor de a trăi în Hristos, hrănindu-se cu pâinea vieții. Cei care fac aceasta vor avea o experiență mereu crescândă și sănătoasă, iar neprihănirea lui Dumnezeu va merge înaintea lor, pe măsură ce săvârșesc lucrarea arătată în capitolul 58 din Isaia.

Fiecăruia lucrul lui

Fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu trebuie să fie recunoscută. „El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” (Efeseni 4,11.12.) Textul acesta arată că trebuie să fie diferiți lucrători, felurite instrumente. Fiecare are o lucrare deosebită. Nimănui nu i se cere lucrarea altuia și, cu toate că nu e calificat, să încerce să o facă. Dumnezeu i-a dat fiecăruia după puterea lui. Un om poate crede că poziția lui îi dă autoritate să le dicteze altor lucrători, dar lucrurile nu stau așa. Necunoscându-le lucrarea, el ar dezvolta acolo unde ar trebui să restrângă și ar restrânge acolo unde ar trebui să dezvolte, deoarece nu poate vedea decât acea parte a viei, unde lucrează el.

Trăiți pentru Dumnezeu. Faceți din învățătura Mântuitorului o parte din viața

voastră. Cărare voastră va străluci de o lumină clară și strălucitoare. Voi veți avea ungera cerească și veți fi feriți de a face greșeli grave. Nu fiți atât de captivați de lucrarea pe care o faceți voi într-o parte a viei Domnului, încât să nu puteți aprecia lucrarea pe care o fac alții în alte părți ale viei. Poate că ei își cultivă talentele cu credincioșie, așa că le pot înapoia, îndoit la număr, Dumnezeului lor. Fiecare om să-și vadă de propria sa lucrare, asigurându-se că e completă, fără pată sau zbârcitură, care să-i strice desăvârșirea. Apoi lăsați pe seama lui Dumnezeu, ca El să spună: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25, 23.)

Capitolul 28

Eforturi unite

Cooranbong, N. S. W., 17 aprilie 1899. Către un medic în nedumerire. Scumpul meu frate, Am un profund interes față de tine și de lucrarea ta și mă rog ca Domnul să-mi călăuzească până când îți scriu. Domnul a făcut din tine un om al planurilor Sale, și îngerii lui Dumnezeu au fost ajutoarele tale. Domnul te-a așezat în poziția pe care o ocupi, nu pentru că ești infailibil, ci pentru că El dorește să-ți călăuzească mintea prin Spiritul Său Sfânt. El dorește ca tu să le împarți celor cu care vii în contact o cunoaștere a adevărului prezent. Ți-au fost date răspunderi grave și, cu nici un preț, nu trebuie să-ți îngădui să fii prins într-o lucrare care să-ți slăbească influența față de adventiștii de ziua a șaptea. Domnul te-a ales să ocupi un loc în planurile Sale, să stai în fața profesiei medicale, nu pentru a fi modelat de influențele lumești, ci pentru a modela minți. În fiecare zi, trebuie să fii sub supravegherea lui Dumnezeu. El este Creatorul tău și Mântuitorul tău. El ți-a dat o lucrare de făcut, nu separat de adventiștii de ziua a șaptea, ci împreună cu ei. Tu trebuie să fii o mare binecuvântare pentru frații tăi, dându-le cunoștințele pe care El ți le-a dat.

Dumnezeu a lucrat și încă dorește să mai lucreze prin tine, onorându-te prin încredințarea unor răspunderi importante. „Suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 9.) El te va folosi pe tine și mă va folosi pe mine ca și pe oricare ființă omenească ce intră în slujba Sa, dacă ne supunem călăuzirii Sale. Fiecare trebuie să stea în turnul său de veghe, ascultând cu luare aminte ce are Duhul să-i spună, aducându-și aminte că fiecare cuvânt al său face o impresie nu numai asupra propriului său caracter, dar și asupra caracterului celor cu care este în legătură.

Clădirea lui Dumnezeu

„Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 9.) Simbolul acesta reprezintă caracterul omului, asupra căruia el trebuie să lucreze punct cu punct. În fiecare zi Dumnezeu lucrează la clădirea Lui, făcând un efort după altul, pentru a duce construcția la desăvârșire, așa ca ea să devină un templu sfânt pentru El. Omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Fiecare lucrător trebuie să devină exact ceea ce Dumnezeu intenționează ca el să fie, construindu-și viața din fapte curate și nobile,

pentru ca la sfârșit caracterul lui să poată fi o construcție simetrică, un templu frumos, onorat de Dumnezeu și de oameni. Nu trebuie să fie nici un defect la clădire, pentru că este a Domnului. Fiecare piatră trebuie să fie așezată perfect, ca să suporte presiunea ce va veni asupra ei. O singură piatră greșit așezată va influența întreaga clădire. Ție, și oricărui alt lucrător, Dumnezeu vă dă avertizarea: „Luați seama cum clădiți, pentru ca zidirea să poată rezista la încercarea furtunii și a uraganului, fiind așezată pe Stânca veșnică. Așezați piatra pe temelia sigură, ca să fiți pregătiți pentru ziua încercării și examenului, când toți vor fi văzuți exact așa cum sunt.”

Un templu din pietre vii

Dumnezeu îmi prezintă avertizarea aceasta ca fiind deosebit de necesară pentru binele tău. El te iubește cu o iubire ce nu se poate măsura. El îi iubește pe frații tăi în credință și lucrează pentru același scop pentru care lucrează cu tine. Biserica Lui de pe pământ trebuie să ia proporții dumnezeiești în fața lumii, ca un templu zidit din pietre vii, fiecare din ele reflectând lumină. Ea trebuie să fie lumina lumii, o cetate așezată pe un munte, care nu se poate ascunde. Ea este construită din pietre așezate strâns una lângă alta, piatră păsuindu-se cu piatră, alcătuiind o construcție puternică și solidă. Nu toate pietrele au aceeași mărime și formă. Unele sunt mari, altele sunt mici; dar fiecare are locul ei, pe care și-l ocupă. Iar valoarea fiecărei pietre este determinată de lumina pe care o reflectă. Acesta este planul lui Dumnezeu. El dorește ca toți lucrătorii Săi să ocupe locul rânduit lor în lucrarea timpului prezent.

Trăim în mijlocul pericolelor zilelor sfârșitului. Trebuie să cultivăm înțelepțește fiecare putere a minții și a trupului; deoarece toate sunt necesare pentru a face din biserică o clădire care va reprezenta înțelepciunea marelui Autor. Talanții dați nouă de Dumnezeu sunt darurile Lui, care trebuie să fie folosite în relația cuvenită unele cu altele, așa încât să alcătuiască un tot perfect. Dumnezeu dă talentele, puterile minții; omul își formează caracterul.

Diferite instrumente

Domnul a lucrat împreună cu tine, făcându-te în stare să-ți îndeplinești partea, ca lucrător al Lui; dar mai sunt și alți lucrători care trebuie să-și facă partea ca instrumente ale Lui. Aceștia ajută la alcătuirea întregului corp. Toți trebuie să fie uniți ca părți ale unui singur organism. Biserica Domnului este compusă din reprezentanți activi și vii,

care-și trag puterea de lucru de la Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. Ei trebuie să săvârșească în armonie marea lucrare ce zace asupra lor. Dumnezeu ți-a încredințat lucrarea ta. Dar El are și alte unelte cărora le-a încredințat lucrarea lor, pentru ca toți să poată deveni, prin sfințirea pe care o dă adevărul, mădulare ale trupului lui Hristos, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. Reprezentându-L pe Hristos, noi lucrăm pentru prezent și veșnicie; iar oamenii, chiar oamenii din lume, ajung să-și dea seama că am fost cu Isus, și că am învățat de la El.

Adevărul alcătuiește o unitate

Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie stăpânit de confuzie și lipsă de ordine și de armonie, de consistență și frumusețe. Domnul este foarte mult dezonorat atunci când în mijlocul poporului Său nu este unire. Adevărul este o unitate. Unirea pe care o cere Dumnezeu trebuie să fie cultivată zi după zi, dacă vrem să răspundem la rugăciunea lui Hristos. Lipsa de unire care există printre aceia care pretind a crede ultima solie de har, ce trebuie să fie dată lumii, nu trebuie să-și găsească loc, deoarece va fi o piedică îngrozitoare pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Servii Săi să fie una, după cum Hristos este una cu Tatăl; puterile lor, iluminate, inspirate și sfințite trebuie să fie unite pentru a face un tot complet. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu și păstrează poruncile Lui nu trebuie să tragă în lături; ei trebuie să se strângă unii lângă alții.

Capitolul 29

Hristos, Mijlocitorul rugăciunii și al binecuvântării

Domnul nu-i părăsește pe lucrătorii Săi credincioși. Ține minte că viața ta în lumea aceasta este doar un pelerinaj, că cerul este patria către care mergem. Ai credință în Dumnezeu. Dacă cuvintele mele te-au rănit și te-au zdrobit, îmi pare rău; eu însămi sunt rănită și zdrobită. Lucrarea noastră, o lucrare străină, o lucrare mare, dată nouă de Dumnezeu, ne leagă laolaltă inima și sufletul. Să nu îndrăznești să-ți lepezi armura. Trebuie să o porți până la sfârșit. Când Domnul te va elibera, va fi timpul să depui armura la picioarele Lui. Te-ai înscris în oastea Lui, ca să servești până la sfârșitul luptei și nu e cazul să te umpli de ocară și să-L dezonorezi pe Dumnezeu, dezertând.

Fie ca Domnul să-ți descopere multe lucruri pe care mi le-a descoperit mie. Satana caută ocazii ca să dezonoreze cauza lui Dumnezeu. Mi-a fost arătată primejdia ta, dar mi-a fost arătat și îngerul tău păzitor, ferindu-te de repetate ori de tine însuși, ferindu-te de spargerea de vas în ale credinței. Scumpe frate, înalță steagul, ridică-l sus și nu te lăsa pradă slăbiciunii sau descurajării.

Le-am dat persoanelor de la conducerea Conferinței Generale și Comitetului pentru Misiune lumina dată mie de Dumnezeu -- că tu și ei trebuie să vă sfătuiți, că, în loc să fie rezervați, ei ar trebui să fie împreună lucrători cu tine; că tu ai fost rânduit de Dumnezeu să stai într-o poziție de încredere și îți trebuie ajutor, nu muștrare.

În dorința mea fierbinte, ca să faci urme drepte cu picioarele tale, ți-am scris cuvinte serioase, dar în nici un caz pentru a te face de ocară sau a te osândi. O, de te-ar face Dumnezeu să înțelegi că interesul meu pentru tine nu s-a schimbat nici în cea mai mică măsură! Am dorința cea mai călduroasă ca tu să stai tare în Dumnezeu, neclintit, încercat și sincer. Știu că Domnul dorește ca tu să ai coroana de biruitor.

„S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind

încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El, tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.” (Efeseni 4, 8-16.)

Capitolul 30

Cuvinte de încurajare

Balaclava, Victoria, Australia, 25 martie 1898. Către un medic din Sanatoriu. Scumpul meu frate, Tocmai am primit scrisorile tale. Văd că ai de dus o grea luptă financiară. Îmi pare atât de bine că poți lua seama la încurajarea din cuvintele: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.” (Isaia 27, 5.) Să avem credință în Dumnezeu. Să ne punem încrederea în El. El înțelege întreaga situație în care suntem puși și va lucra în favoarea noastră. El este onorat când ne încredem în El, aducând la El toate problemele noastre. „Orice veți cere în Numele Meu”, zice Hristos, „voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.” (Ioan 14, 13.) Prevederile și aprobările lui Dumnezeu pentru noi sunt nenumărate. Însuși tronul harului e ocupat de Cineva care ne îngăduie să-L numim Tată.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16.) Iehova nu a socotit planul mântuirii complet câtă vreme era investit numai cu iubirea Sa. El a așezat la altarul Său un Avocat îmbrăcat în natura noastră. Ca Mijlocitor pentru noi, slujba Domnului Hristos e de a ne prezenta la Dumnezeu ca fii și fiice ale Lui. El mijlocește în favoarea acelor care-L primesc. El a plătit răscumpărarea lor cu propriul Său sânge. Prin meritele Sale, El le dă putere să devină membri ai familiei regale, copiii ai Împăratului ceresc. Iar Tatăl Își demonstrează iubirea Lui nemărginită pentru Hristos, primindu-i și salutându-i pe prietenii lui Hristos ca pe prietenii Săi. El e satisfăcut cu mijlocirea făcută. El e glorificat de întruparea, viața, moartea și mijlocirea Fiului Său.

În Numele lui Hristos, cererile noastre se înalță la Tatăl. El mijlocește în favoarea noastră, iar Tatăl descoperă comorile harului Său ca noi să luăm din ele, să ne bucurăm noi înșine de ele și să dăm și altora. „Cereți în Numele Meu”, zice Hristos. „Nu vă spun că Eu voi ruga pe Tatăl pentru voi; căci Tatăl Însuși vă iubește. Folosiți-vă de Numele Meu. Aceasta va da izbândă rugăciunilor voastre și Tatăl vă va da bogățiile harului Său. De aceea, cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” Hristos este legătura între Dumnezeu și om. El a făgăduit mijlocirea Lui personală. El pune întreaga valoare a neprihănirii Sale de partea persoanei care se roagă. El pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutor dumnezeiesc, pledează pentru sine înaintea lui Dumnezeu,

folosind influența Aceluia care și-a dat viața pentru viața lumii. Atunci când recunoaștem înaintea lui Dumnezeu aprecierea pe care o avem față de meritele lui Hristos, mijlocirile noastre capătă un parfum plăcut mirositor. Atunci când ne apropiem de Dumnezeu în virtutea meritelor Mântuitorului, Hristos ne așează lângă Sine, cuprinzându-ne cu brațul Său omenesc, în timp ce cu brațul Său divin apucă tronul Celui Veșnic. El pune meritele Sale, ca tămâie plăcut mirositoare, în cădelnița din mâinile noastre, ca să încurajeze cererile noastre. El făgăduiește să asculte și să împlinească cererile noastre.

Dar Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii dintre om și Dumnezeu. El a devenit și mijlocitorul binecuvântării între Dumnezeu și om. El a unit cele dumnezeiești cu cele omenești. Oamenii trebuie să conlucreze cu El pentru mântuirea propriului lor suflet și apoi să facă eforturi puternice și stăruitoare pentru a-i salva pe aceia care sunt gata să piară.

Noi toți trebuie să lucrăm acum, cât este ziuă; deoarece vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Sunt plină de curaj în Domnul. Sunt împrejurări când mi se arată că există în comunitățile noastre o stare de lucruri care nu va ajuta, ci va împiedica sufletele. Atunci am ceasuri, uneori zile, de grozav chin sufletesc. Mulți dintre aceia care cunosc adevărul nu ascultă de cuvintele lui Dumnezeu. Influența lor nu e mai bună decât a aceloră din lume. Ei vorbesc ca lumea și se poartă ca lumea. Vai, cum mi se sfâșie inima când mă gândesc cum e făcut de ocară Mântuitorul, prin purtarea lor necreștinească! Dar, după ce mi-a trecut chinul de moarte, mă simt îndemnată să lucrez și mai sânguincios decât înainte, pentru a reface bietele suflete, ca să poată reflecta chipul lui Dumnezeu.

Rugați-vă, da, rugați-vă cu credință și încredere nezguduită! Îngerul Legământului, și anume Însuși Domnul nostru Isus Hristos, este Mijlocitorul care asigură primirea rugăciunilor celor credincioși.

Cuvinte de încurajare

Cooranbong, N. S. W., 12 decembrie 1899. Către Directorul medical al Sanatoriului din Battle Creek. Scumpul meu frate, Vorbești ca și când n-ai avea prieteni. Dar Dumnezeu este prietenul tău, și sora White este prietenul tău. Te-ai gândit că mi-am pierdut încrederea în tine; dar, scumpul meu frate, după cum ți-am scris mai înainte, știu

că Domnul te-a așezat într-un loc de mare răspundere, așa cum te găsești, ca medic căruia Domnul i-a încredințat cunoștință și pricepere, pentru ca să faci ceea ce e drept și cu judecată și să dai pe față un adevărat spirit misionar în instituția înființată, pentru a prezenta adevărul în contrast cu rătăcirea.

Fratele meu, Domnul nu te-a lăsat să mergi la război pe cheltuiala ta. El ți-a dat înțelepciune și bunăvoință înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. El a fost sprijinitorul tău. El te-a ales ca instrument al Lui, pentru a înălța adevărul în sanatoriul din Battle Creek, cum nu este înălțat în instituțiile medicale ale lumii. Planul Lui a fost ca sanatoriul din Battle Creek să fie cunoscut ca o instituție în care Domnul este zilnic recunoscut ca Monarh al universului. „El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului, și nimeni nu poate să stea împotriva mâinii Lui, nici să-I zică: «Ce faci?»” (Daniel 4, 35.) Domnul intenționează ca proclamarea celei de a treia solii îngerești să fie lucrarea cea mai înaltă și mai mare ce se săvârșește acum în lumea noastră. El te-a onorat, așezându-te într-o poziție de foarte mare răspundere în lucrarea Sa. Tu nu trebuia să-ți separi influența de corpul predicatorilor Evangheliei. În toate fazele lucrării tale, tu trebuia să aduci înțelegere și ascultare de adevăr. Locul pe care ți l-a rânduit Dumnezeu a fost sub conducerea Lui, în teocrația divină. Tu trebuia să înveți de la Isus, marele Învățător, plănuid și lucrând în armonie cu exemplul Lui. Tu trebuia să-I dai lui Dumnezeu locul cel dintâi și să ascuți totdeauna de Cuvântul Lui. În aceasta ar fi fost tăria ta.

Tu ar fi trebuit să fii un medic credincios pentru sufletele, ca și pentru trupurile, celor de sub grija ta. Dacă ai fi împlinit însărcinarea aceasta, folosind bine talentele pe care ți le-a dat Dumnezeu, n-ai fi lucrat singur. Ar fi prezidat Cineva care niciodată nu greșește. Numai puterea Duhului Sfânt poate păstra spiritul fermecător și plăcut, blând și smerit, făcându-l pe lucrător în stare să rostească cuvinte potrivite la timpul potrivit.

Tu n-ai fost lipsit de greșeli. Adesea ți-ai pierdut stăpânirea de sine. Atunci cuvintele tale n-au fost așa cum ar fi trebuit să fie. Uneori ai fost arbitrar și pretențios. Dar atunci când te străduiai să-ți stăpânești eul, îngeri de la Dumnezeu conlucrau cu tine, deoarece prin tine Dumnezeu lucra la înălțarea adevărului Său, făcându-l să primească o recunoaștere onorată în lume. Dumnezeu ți-a dat înțelepciune, nu pentru ca numele tău să fie mărit, ci pentru ca aceia care veneau la sanatoriul din Battle Creek să ducă cu ei impresii favorabile cu privire la lucrarea adventiștilor de ziua a șaptea și să respecte principiile care stau la temelia lucrării lor. Tu nu erai onorat pentru că ești mai

neprihănit decât toți oamenii, ci pentru că Dumnezeu dorea să te întrebuințeze ca instrument al Său.

Scopul lui Dumnezeu cu prilejul înființării Sanatoriului

A fost scopul lui Dumnezeu ca misionari, profesori și medici să facă cunoștință la sanatoriu cu solia îngerului al treilea, care cuprinde atât de multe. Îngeri de la Dumnezeu aveau să fie tăria ta în lucrarea care trebuia să fie făcută pentru ca sanatoriul din Battle Creek să poată fi cunoscut ca o instituție sub speciala supraveghere a lui Dumnezeu. Sentimentul misionar și simpatia care domneau în instituția aceasta erau rezultatul lucrării ființelor cerești, nevăzute acolo. Dumnezeu a spus: „Am socotit de bine să arăt semne și minuni. În puterea Mea am lucrat la proslăvirea Numelui Meu”. Mulți au plecat de la sanatoriu cu inimi noi. Schimbarea a fost decisivă. Întorcându-se la căminele lor, aceștia au fost ca lumini în lume. Glasul lor s-a auzit zicând: „Veniți, voi toți care vă temeți de Dumnezeu, și am să vă fac cunoscut ce a făcut El pentru sufletul meu. Am văzut mărirea Lui; am gustat bunătatea Lui.”

O lucrare mondială

Domnul mi-a arătat că, dacă poate să abată lucrarea pe căi rele, prin oricare mijloace, și astfel să împiedice înaintarea ei, vrăjmașul o va face. Mulți dintre membrii noștri au făcut investiții fără a sta să calculeze costul, fără să cerceteze dacă sunt bani destui pentru a duce mai departe lucrarea începută. S-a dat pe față miopie. Oamenii nu au fost în stare să vadă că via Domnului cuprinde lumea.

Venitul sanatoriului înființat nu trebuia să fie cheltuit pentru a susține diferite feluri de lucrare pentru oamenii din clasele de jos, din orașele noastre nelegiuite. Mare parte dintre mijloacele care au fost folosite pentru a susține această mare lucrare, care sporește mereu, ar fi trebuit, așa după cum e rânduit de Domnul, să fi fost folosite pentru a înființa instituții în alte țări, pe unde nu a strălucit lumina reformei sanitare. Sanatorii, mult mai puțin costisitoare decât cele construite în America, ar fi trebuit să fie clădite în multe țări. În felul acesta s-ar fi ridicat instituții care, atunci când s-ar fi întărit, ar fi ajutat la înființarea de instituții în alte locuri.

Domnul nu e părtinitor. Dar El a fost greșit reprezentat de lucrătorii Săi. Ceea ce ar fi trebuit să fie făcut în multe și diferite locuri ale viei Sale a fost mult împiedicat,

deoarece oamenii de la conducerea lucrării n-au fost în stare să vadă cum putea să fie făcută să înainteze lucrarea în locurile mai îndepărtate ale viei. În unele părți ale câmpului, lucrarea a fost exagerată. În felul acesta, s-au absorbit bani care ar fi trebuit să fie folosiți pentru a-i face în stare pe lucrătorii din alte părți ale viei să înainteze nestânjeniți în lucrarea de înfigere a stindardului adevărului în locuri noi. Nu trebuie să fie jefuite unele părți ale viei pentru ca mijloacele să poată fi folosite în mod liber în alte părți ale câmpului.

Omul judecă așa cum îl duce judecata lui mărginită. Dumnezeu privește la caracterul roadelor aduse și apoi judecă pomul. În Numele Domnului, vă invit pe toți să vă gândiți la lucrarea pe care suntem chemați să o facem și cum trebuie să fie susținută lucrarea aceasta. Lumea este via Domnului și trebuie să fie lucrată.

Dumnezeu nu cere un număr mare de instituții, clădiri mari și lucruri făcute de paradă, ci acțiunea armonioasă a unui popor deosebit, un popor ales de Dumnezeu și scump, credincioși uniți unii cu alții, viața lor fiind ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Fiecare om trebuie să rămână în partea sa și la locul său, exercitând o influență bună în gândire, cuvânt și fapte. Doar când toți lucrătorii lui Dumnezeu vor face lucrul acesta, și nu mai devreme de atunci, lucrarea Lui va fi un tot complet și echilibrat.

Un cuvânt de îndemnare

Dumnezeu dorește ca instituțiile Sale și copiii Săi aleși, adoptați, să-L onoreze, dând pe față atributele caracterului creștin. Lucrarea pe care Evanghelia o îmbrățișează ca lucrare misionară este o lucrare ce merge drept înainte, o lucrare importantă, care va străluci tot mai puternic până la miezul zilei. Dumnezeu nu dorește ca credința poporului Său să ia caracterul sau înfățișarea lucrării umanitare, numite acum lucrare misionară medicală. Mijloacele și talentele poporului Său nu trebuie să fie îngropate în mahalalele din New-York sau Chicago. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie făcută pe direcțiile cele bune.

Trebuie să se dea pe față lepădare de sine și jertfire de sine. Trebuie să lucrăm așa cum a lucrat Hristos, în simplitate și modestie, în smerenie și consacrare. În felul acesta vom fi făcuți în stare să săvârșim o lucrare deosebită de alte lucrări misionare din lumea noastră.

Sunt mulți cei despre care se presupune că au fost scoși din groapa în care căzuseră, cărora nu li se poate acorda încrederea de sftetnici, nici nu sunt considerați vrednici de încredere, spre a fi angajați în lucrarea din aceste zile de pe urmă. Vrajmașul e hotărât să amestece eroarea cu adevărul. Pentru a face aceasta, el folosește prilejul ce i se dă prin clasa celor decăzuți, pentru care se lucrează atât de mult și se cheltuiește atât de mult, clasa celor al căror apetit a fost stricat prin îngăduință, al căror suflet a fost ticăloșit, al căror caracter a fost rău format și schilodit, ale căror obiceiuri și dorințe sunt scârboase, care gândesc în mod obișnuit numai la rău. Caracterele unora ca aceștia pot fi transformate; dar cât de puțini sunt aceia pentru care lucrarea este deplină și dăinuitoare!

Unii vor fi sfințiți prin adevăr; dar mulți fac o schimbare superficială în obiceiurile și practicile lor și apoi își închipuie că sunt creștini. Sunt primiți în cercul bisericii, dar ei sunt un mare necaz și o mare grijă. Prin ei, Satana caută să semene în biserică semințele geloziei, necinstei, criticii și învinuirii. În felul acesta, caută să-i strice pe ceilalți membri ai bisericii. Înclinația care i-a stăpânit din copilărie, care i-a făcut să o rupă cu orice restricție și i-a degradat, încă îi mai stăpânește. Se spune despre ei că sunt salvați, dar prea adesea timpul arată că lucrarea făcută pentru ei nu i-a făcut copii supuși ai lui Dumnezeu. La orice presupusă lipsă de respect, se trezesc sentimente de ură. Ei cultivă vrăjmășia, mânia, răutatea. Prin cuvintele și spiritul lor, arată că n-au fost născuți din nou. Tendințele lor trag tot în jos, spre cele senzuale. Ei sunt nevrednici de încredere, nerecunoscători, nesfinți. Așa stau lucrurile cu toți aceia ce n-au fost temeinic convertiți. Fiecare dintre caracterele acestea schilodite, netransformate, devine un capabil lucrător al lui Satana, dând naștere la dezbinare și ceartă.

Domnul ne-a trasat metodele de lucru. Ca popor, noi nu trebuie să extindem și să copiem metodele Armatei Salvării. Nu aceasta e lucrarea pe care ne-a dat-o Domnul. Tot așa, nu e lucrarea noastră de a-i osândi și de a rosti cuvinte aspre împotriva lor. În Armata Salvării sunt suflete scumpe, pline de jertfire de sine. Trebuie să-i tratăm cu bunătate. În Armata Salvării sunt suflete cinstite, care Îl servesc pe Domnul cu sinceritate și care vor vedea mai multă lumină, înaintând spre primirea întregului adevăr. Lucrătorii din Armata Salvării încearcă să-i salveze pe cei trecuți cu vederea și călcați în picioare. Nu-i descurajați. Lăsați ca ei să facă felul acela de lucrare, cu propriile lor metode și în felul lor. Dar Domnul a arătat lămurit lucrarea pe care trebuie să o facă adventiștii de ziua a șaptea. Trebuie să se țină adunări în tabără și în corturi. Trebuie să se proclame adevărul prezent. Trebuie să se aducă o mărturie precisă. Iar

cuvântările trebuie să fie atât de simple, încât și copiii să le poată înțelege.

Ajutându-L sau împiedicându-L pe Domnul

Sunt persoane care intră în lucrarea misionară medicală și care sunt în primejdia de a aduce în ea sentimente rele din cele primite în educația lor de mai înainte. Ele trebuie să practice principiile trasate în Cuvântul lui Dumnezeu, altminteri lucrarea va fi desfigurată de ideile lor preconceptuate. Atunci când lucrăm cu toată iscusința sfințită pe care ne-a dat-o Dumnezeu, atunci când dăm la o parte voința noastră, pentru a primi voința lui Dumnezeu, când eul este zilnic crucificat, atunci se văd rezultate bune. Mergem înainte în credință, știind că Domnul a făgăduit să-și asume lucrarea încredințată Lui și că El o va realiza; deoarece El nu face niciodată nici o greșală și niciodată nu e înfrânt.

Servii Domnului sunt simpli administratori. Domnul va lucra prin ei atunci când ei I se predau pentru a fi călăuziți de Duhul Sfânt. Atunci când prin credință oamenii se așează în mâinile Domnului, zicând: „Iată-mă, trimite-mă”, El îi primește pentru slujire. Dar oamenii nu trebuie să pună piedici planurilor Sale, prin născociri ambițioase. De ani de zile, Domnul are o ceartă cu copiii poporului Său, deoarece ei au urmat propria lor judecată și nu s-au sprijinit pe înțelepciunea dumnezeiască. Lucrătorii să ia seama ca nu cumva să se așeze în calea Domnului, împiedicând înaintarea lucrării Lui, crezând că înțelepciunea lor e îndestulătoare pentru plănuirea și executarea cu succes a lucrării Sale. Dacă fac lucrul acesta, Domnul va corecta greșala lor. El îi luminează și îi formează pe lucrătorii Săi prin Spiritul Său divin. El potrivește propriile Sale intervenții providențiale, pentru a săvârși lucrarea Sa, potrivit cu gândul și voia Sa.

Scopul lui Dumnezeu cu lucrătorii Săi

Dacă oamenii se vor smeri înaintea lui Dumnezeu, dacă nu-și vor înălța propria lor judecată la rangul de putere atotstăpânitoare, dacă vor face loc pentru ca Domnul să plănuiască și să lucreze, El va folosi însușirile pe care li le-a dat, pe o cale ce va glorifica Numele Său. El îi va curăța pe lucrătorii Săi de orice egoism, îndepărtând lăstarii care ar împleti împrejur scopuri ce nu sunt de dorit, tăind vița, așa ca ea să aducă roade. Dumnezeu este Marele Vier. El va face ca tot ce ține de viața celor împreună lucrători cu Hristos să servească marelui Său scop de creștere și de rodire. E planul Lui ca, aducându-i zilnic pe servii Săi să semene la chip cu Hristos și făcându-i părtași de

natură dumnezeiască, să-i facă să aducă rod îmbelșugat. El dorește ca poporul Său, trecând faptic prin experiența adevărului Evangheliei, să devină un popor de misionari sinceri, puternici, vrednici de încredere, practici. El ar vrea ca ei să aducă rezultate mult mai valoroase, mai sfinte și mai precise decât s-au dat pe față până în zilele noastre.

Olarul ia lutul în mâinile sale și-l modelează și îl fășonează după voia lui. El îl frământă și-l lucrează. El îl rupe în bucăți și apoi îl strânge laolaltă. Îl umezește și apoi îl usucă. Îl lasă un timp să zacă fără să-l atingă. Când e perfect flexibil, continuă lucrarea de a face din el un vas. Îi dă formă, îl potrivește și îl netezește pe roată. Îl usucă la soare și îl coace în cuptor. În felul acesta, devine un vas bun de a fi folosit. La fel dorește Marele Lucrător să ne modeleze și să ne fășoneze și pe noi. Așa cum e lutul în mâinile olarului, așa trebuie să fim noi în mâinile Sale. Noi nu trebuie să încercăm să facem lucrarea olarului. Partea noastră este de a ne supune la lucrarea de modelare pe care o face Marele Lucrător.

Nevoia de sftnici înțelepți

Domnul a rânduit ca medicii din sanatoriu să stea ca santinele credincioase. Prin ei, Dumnezeu dorea să facă lucrarea care trebuie să fie făcută în instituție. Ei trebuia să fie ajutoarele tale. Prin ei, trebuia să se dea idei cu privire la lucrarea de a ajuta omenirea suferindă.

Dar tu ai avut nevoie de sfatul altora în afară de al colaboratorilor tăi. În sfatul vostru era nevoie de idei proaspete, noi, deoarece nu toate planurile tale purtau autorizația divină. Tu ai agitat mintea conlucrătorilor tăi în privința lucrării misionare medicale în așa măsură, încât ei au ajuns ca niște oameni pierduți în ceața nesiguranței.

Am fost instruită de Domnul că ispita ta va fi de a face lucrarea ta misionară medicală să stea independentă de conferință. Dar planul acesta n-a fost drept. Am văzut că tu nu puteai să plănuiești așa cum făceai, nici să-ți realizezi ideile, fără pagubă pentru tine și pentru cauza lui Dumnezeu.

Un ajutor divin

Frate, fiind chirurg, ai avut de tratat cele mai critice cazuri și uneori te-a apucat spaima. Pentru a îndeplini aceste datorii dificile, știai că lucrul trebuie să se facă rapid și

că nu trebuia să se facă mișcări greșite. De repetate ori trebuia să treci repede de la o datorie la alta. Cine a fost alături de tine când săvârșeai aceste operații critice? Cine te-a ținut calm și stăpân pe tine în crizele acelea, dându-ți discernământ viu și rapid, vedere ageră, nervi liniștiți, îndemânare și precizie? Domnul Isus l-a trimis pe îngerul Său pentru a-ți spune ce să faci. O mână a fost pusă pe mâna ta. Isus, și nu tu, a călăuzit mișcările instrumentului tău. Uneori ți-ai dat seama de aceasta și o calmitate minunată a venit asupra ta. Nu îndrăzneai să te grăbești, și totuși ai lucrat rapid, știind că nu era nici un moment de pierdut.

Domnul te-a binecuvântat. Tu ai fost sub călăuzirea divină. Alții, care nu știau nimic despre Prezența stăpânitoare care lucrează cu tine, ți-au dat ție toată gloria. Medici eminenti au fost de față la operațiile tale și ți-au lăudat îndemânarea. Lucrul acesta este plăcut pentru tine. Tu ai fost foarte mult onorat de Dumnezeu, pentru ca Numele Lui să fie preamărit, și nu al tău; dar tu nu ai fost totdeauna în stare să suferi vederea Celui Nevăzut. Tu ai avut plăcerea de a te distinge și nu ai depins totdeauna de Dumnezeu. N-ai fost dispus să iei seama la sfatul servilor Domnului. Ai plănuit multe lucruri în propria ta înțelepciune. Domnul vrea ca tu să-i respecti pe predicatorii Evangheliei. Chiar atunci când aveai mai mare nevoie de discernământ, ca să poți vedea nu numai o singură latură a lucrării, ci toate laturile, ai ales ca sfetnici oameni care se găseau sub muștrarea lui Dumnezeu. Erai dispus să te legi cu ei, dacă erau gata să-ți urmeze planurile.

Prin rugăciune și consacrare, căutându-L pe Domnul pentru înțelepciune și supunându-te călăuzirii Lui, ai fi fost împiedicat să începi multe acțiuni care s-au născut nu din voia lui Dumnezeu, ci din voia omului. Ție ți s-a dat o anumită lucrare. Dar tu ai neglijat lucruri de mare însemnătate pentru a te apuca, într-un spirit impulsiv, nesfătuit de Domnul sau de frații tăi, de lucruri de mai mică însemnătate. Frații tăi ți-ar fi putut da sfat, dar tu ai disprețuit orice cuvânt care s-ar fi pus în calea planurilor tale. Aceasta te-a pus într-o poziție grea. Dacă ai fi rămas la lucrul care ți s-a încredințat, Dumnezeu ar fi făcut din tine un conlucrător al Său cu un succes din ce în ce mai mare.

Domnul dorește ca mintea ta să se contopească cu mintea altor oameni. Uneori, când servii Lui au avut altă părere decât a ta, aceasta era exact ceea ce Dumnezeu cerea de la tine să faci. Dar tu ai tratat sfatul lor în așa fel, încât după aceea ei au tăcut, când ar fi trebuit să vorbească. Dumnezeu dorește ca cei pe care El i-a așezat în poziții de încredere să facă dreptate și judecată cu toată înțelepciunea.

Poveri pe care Dumnezeu nu le-a dat

Dumnezeu ți-a dat lucrul tău nu pentru a fi făcut în grabă, ci într-un chip liniștit și cumpănit. Domnul nu constrânge la mișcări grăbite și complicate. Dar tu ți-ai adunat răspunderi pe care Domnul, Părintele îndurat, nu le așează asupra ta. Obligații pe care El niciodată nu le-a poruncit se fugăresc unele pe altele cu sălbăticie. Niciodată servii Săi nu trebuie să părăsească o datorie rău împlinită sau incompletă, ca să se apuce de alta. Acela care lucrează cu calm, în temere de Dumnezeu, nu va lucra la întâmplare, de teamă că ceva va împiedica un plan urmărit mai dinainte.

Nu toate poverile pe care le-ai purtat au fost puse asupra ta de Domnul. Rezultatul faptului că tu porți aceste poveri suplimentare se simte în tot câmpul. Dacă te-ai fi ținut de lucrul încredințat, lucrând, prin mijlocirea sanatoriului, pentru categoria de oameni pe care o dorea Domnul, spre a le face cunoscut adevărul prezent, solia pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său spre a o duce lumii s-ar fi realizat mult mai mult în prezentarea poporului lui Dumnezeu înaintea oamenilor cu mare vază. S-ar fi făcut mult mai mult pentru a înfățișa căile, lucrările și puterea lui Dumnezeu. Sanatoriul trebuia să fie martorul Său în favoarea adevărului, a adevărului înălțător și sfințitor. Domnul a făcut din tine, frate, instrumentul Său onorat. El n-a cerut niciodată de la tine o datorie care să copleșească lucrarea ta în legătură cu instituția care trebuia să ia poziție pentru adevăr, spre a face o anumită lucrare pentru Dumnezeu, revărsând lumină pe cărarea a mii de oameni.

Tu ai de făcut o lucrare mare și sfântă. Dacă te ții credincios de partea ce ți-a fost încredințată, prin îndemânarea dată ție, vei fi făcut în stare să lucrezi rapid, deși niciodată nu vei da impresia că ești grăbit. Când ochii îți sunt deschiși, vei vedea profunda sărăcie a câmpurilor misionare. Vei vedea că lucrătorii de acolo sunt împiedicați la orice pas, în timp ce banii Domnului sunt folosiți pentru a susține întreprinderi și instituții din patrie, așa că solia care ar trebui să fie dată lumii este pierdută din vedere.

Dumnezeu îi convinge pe diferiți oameni să fie împreună lucrători cu El. Un om singur nu e autorizat să strângă prea multe răspunderi asupra sa. Domnul vrea ca medicul de care depind atât de multe să fie atât de strâns legat de El, încât duhul lui să nu fie iritat de lucrurile mărunte. Domnul dorește ca tu să fii unul dintre lucrătorii cei

mai capabili din ramura medicală, nedisprețuind nimic, neirosind nimic, știind că ai un Sfetnic alături de tine, care să te susțină și să te întărească, să-ți dea liniște și să-ți calmeze sufletul. Înfierbântarea minții și nesiguranța spiritului vor face ca mâna să fie neîndemânică. Atingerea lui Hristos asupra mâinii medicului aduce vitalitate, odihnă, încredere și putere.

Îți scriu așa cum ar scrie o mamă fiului ei. Aș vrea să te ajut, dacă aș putea. Aș merge să te văd, dacă aș considera ca o datorie a mea să părăsesc lucrarea de aici, din Australia; dar nu îndrăznesc să fac lucrul acesta. Tu ai construit nădejdi și ai cultivat planuri, fără să fi luat bine seama la felul în care trebuie să fie terminat turnul. Ca una care știu, ca una căreia i s-a îngăduit să vadă rezultatele lucrării cu care te-ai încărcat, te rog să te oprești și să cercetezi. Dumnezeu cunoaște făptura ta. El știe că tu ești doar țărână. Fără îndoială că ai nevoie de sfat, nu numai de al acelora care te-au încurajat să mergi înainte în lucrarea pe care o consideri atât de importantă, dar și de sfatul acelor oameni care, în momentul de față, sunt în stare să vadă mai clar de cum vezi tu rezultatele care vor veni de pe urma unor anumite acțiuni.

Nu arunca la spate, ca fiind fără rost, avertizările pe care acum nu le înțelegi. Dacă primești soliile de avertizare, adresate ție, vei fi scutit de mari încercări.

Extras dintr-o scrisoare trimisă în 1899, din Wellington Noi nu trebuie să îngăduim ca frământările și dezamăgirile să ne roadă sufletul și să ne facă nervoși și lipsiți de răbdare. Să nu fie ceartă, nici gândiri și nici vorbiri de rău, ca nu cumva să-L ofensăm pe Dumnezeu. Scumpe frate, dacă dai drumul în inima ta la invidie și bănuieli rele, Duhul Sfânt nu poate să rămână cu tine. Caută plinătatea care e în Hristos. Lucrează pe căile Lui. Fă ca fiecare gând, cuvânt și faptă să-L descopere pe El. Tu ai nevoie de un botez zilnic cu iubirea care, pe timpul apostolilor, i-a făcut pe toți să fie una. Iubirea aceasta va aduce sănătate trupului, minții și sufletului. Înconjoară-ți sufletul cu o atmosferă care va întări viața spirituală. Cultivă credința, nădejdea, curajul și iubirea. Lasă ca pacea lui Dumnezeu să domnească în inima ta. Atunci vei fi în stare să-ți împlinești datoriile. Duhul Sfânt va da o eficiență divină, o demnitate calmă și blândă tuturor străduințelor tale de a alina suferința. Vei da dovadă că ai fost cu Isus.

Capitolul 31

Valoarea Cuvântului lui Dumnezeu

Oakland, California, 13 iunie 1901. Către un medic și soția sa. Iubite frate și stimată soră, Călătoria noastră spre casă a fost rodnică. Am luat parte la adunări în multe locuri. La Indianapolis, am fost surprinsă să întâlnesc un mare număr de credincioși. Am vorbit acolo de două ori. Domnul mi-a dat o solie pentru popor, asemănătoare cu cea dată la Battle Creek, cu privire la rătăcirile ce s-au furișat în mijlocul nostru. Poporul era gata să asculte și să primească solia.

Atunci când în rândurile noastre vin rătăcirii, nu trebuie să ne certăm cu privire la ele. Noi trebuie să dăm cu credincioșie solia de muștrare și apoi trebuie să îndreptăm mintea oamenilor departe de ideile imaginare și greșite, prezentând adevărul în contrast cu rătăcirea. Prezentarea temelor cerești va dăruia minții principii care stau pe o temelie tot atât de dăinuitoare ca și veșnicia.

Acei credincioși, ale căror convingeri creștine sunt tari și neclintite, ale căror caractere sunt de o valoare puternică, sunt de mare folos pentru Domnul. Nimic nu-i poate abate de la credință. Adevărul este pentru ei o comoară scumpă.

Adevărul lui Dumnezeu se găsește în Cuvântul Său. Aceia care au părerea că trebuie să caute altundeva adevărul prezent trebuie să se convertească din nou. Ei au de îndreptat obiceiuri rele și de părăsit căi rele. Ei au nevoie să caute din nou adevărul așa cum este în Isus, astfel încât construcția caracterului lor să poată fi în armonie cu învățăturile lui Hristos. Când își părăsesc părerile lor omenești și își însușesc datoriile date lor de Dumnezeu, privind la Hristos și devenind asemenea chipului Său, ei zic: „Mai aproape de Tine, Dumnezeule, mai aproape de Tine.” Cu Cuvântul lui Dumnezeu în mână, ne putem apropia de Isus tot mai mult, pas cu pas, în iubire consacrată lui Isus. Pe măsură ce Spiritul lui Dumnezeu ajunge să fie mai bine cunoscut, Biblia va fi acceptată ca unica temelie a credinței. Poporul lui Dumnezeu va primi Cuvântul ca pe niște frunze ale pomului vieții, mai scumpe ca aurul fin curățit prin foc și mai în stare de a sfinți decât orice altceva.

Răsplata studierii credincioase a Cuvântului

Hristos și Cuvântul Lui sunt în perfectă armonie. Primiți și ascultați, sunt o cărare sigură pentru piciorul tuturor celor ce sunt gata să umble în lumină, întrucât Hristos este lumină. Dacă poporul lui Dumnezeu ar aprecia Cuvântul Lui, noi am avea un cer aici, pe pământ. Creștinii ar fi nerăbdători, flămânzi de a cerceta Cuvântul. Ei ar căuta cu sârguință timp pentru a compara text cu text și pentru a medita asupra Cuvântului. Ei ar fi mai zeloși pentru lumina Cuvântului decât pentru ziarele de dimineață, reviste sau romane. Cea mai mare dorință a lor ar fi să mănânce carnea și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Iar drept urmare, viața lor ar fi conformă cu principiile și cu făgăduințele Cuvântului. Învățătura lui ar fi pentru ei ca frunzele pomului vieții. El ar fi în ei ca un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică. Valuri înviorătoare de har ar reînvia și reînsufleți sufletul lor, făcându-i să uite orice muncă și oboseală. Ei ar fi întăriți și încurajați de cuvintele inspirate.

Predicatorii ar fi inspirați de credința divină. Rugăciunile lor s-ar caracteriza prin căldură, fiind pline de asigurarea divină a adevărului. Oboseala ar fi uitată în lumina strălucitoare a cerului. Adevărul ar fi întretesut în viața lor, iar principiile lui cerești ar fi ca un râu proaspăt, curgător, satisfăcând sufletul fără încetare.

Filozofia Domnului este regula vieții creștinului. Întreaga ființă este pătrunsă de principiile dătătoare de viață ale cerului. Nimicurile supărătoare, care consumă timpul atâtor oameni, se retrag în poziția lor cuvenită, dinaintea unei evlavii biblice sănătoase și sfințitoare.

Biblia și numai Biblia poate produce acest rezultat bun. Ea e înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu și lucrează cu toată puterea în inima primitoare. O, ce înălțimi am putea atinge dacă ne-am conforma viața voinței lui Dumnezeu! Ceea ce ne trebuie, oriunde ne-am afla, este puterea lui Dumnezeu. Frivolitatea care împovărează biserica o face slabă și nepăsătoare. Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt caută și umblă cu dor după persoane care să fie canale prin care să comunice lumii principiile divine ale adevărului.

S-ar putea să se ivească lumini artificiale, pretinzând că vin din cer, dar ele nu pot să strălucească așa ca steaua sfințitoare, steaua cu strălucire cerească, pentru a călăuzi picioarele peregrinului și străinului la cetatea lui Dumnezeu. Lumini false vor lua locul celei adevărate și multe suflete vor fi înșelate pentru o vreme. Să ferească Dumnezeu ca lucrul acesta să se întâmple și cu noi! Adevărata lumină luminează și va lumina sufletele

la care ferestrele sunt deschise către cer.

Capitolul 32

Lucrarea pentru timpul prezent

St. Helena, California, 25 iunie 1903. Medicilor noștri din Sanatoriu. Scumpii noștri frați, Aceia care se găsesc în locuri de răspundere în lucrarea Domnului sunt înfățișați ca străjeri pe zidurile Sionului. Dumnezeu îi cheamă pe toți să dea alarma în mijlocul poporului. Faceți ca ea să fie auzită pe toată câmpia. Ziua nenorocirii, a prăpădului și a nimicirii, îi pândește pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea. Mâna Domnului va cădea cu deosebită severitate asupra străjerilor care nu au pus în fața poporului în chip lămurit obligația sa față de El, care este proprietarul lui prin creațiune și prin răscumpărare. Fraților, Domnul vă invită să vă cercetați inima de aproape. El vă invită să vă împodobiți cu adevărul în purtarea voastră de toate zilele și în toate comportările voastre unii față de alții. El cere de la voi o credință care lucrează din iubire și curăță sufletul. E primejdios ca voi să o luați ușor cu cerințele sfinte ale conștiinței, e primejdios să dați un exemplu care îi conduce pe alții într-o direcție greșită. Creștinii ar trebui să ducă cu ei, oriunde merg, dulcea mireasmă a neprihănirii lui Hristos, dovedind că ascultă de invitația: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11, 29.30.) Învățați voi zilnic în școala lui Hristos -- învățați cum să alungați îndoiala și bănuielile, învățați cum să fiți sinceri și nobili în umblarea cu frații voștri, pentru binele vostru și de dragul lui Hristos?

Adevărul prezent conduce înainte și în sus, adunându-i pe cei nevoiași, pe cei oprimați, pe cei suferinzi și pe cei lipsiți. Toți cei care vin trebuie să fie aduși în staul. În viața lor trebuie să se petreacă o reformă care să facă din ei membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Auzind solia adevărului, oamenii sunt conduși la acceptarea Sabatului și la unirea cu biserica prin botez. Ei urmează să poarte semnul lui Dumnezeu, ținând Sabatul creațiunii. Ei trebuie să știe pentru ei înșiși că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu înseamnă viață veșnică.

Într-o astfel de lucrare pot fi investite, fără teamă de pierdere, mijloace și muncă sânguincioasă, deoarece e o lucrare care va dăinui. În felul acesta, aceia care au fost morți în păcate și fărădelege sunt aduși în comuniune cu sfinții și sunt făcuți să șadă în locuri cerești împreună cu Hristos. Picioarele lor sunt așezate pe o temelie sigură. Ei

sunt făcuți în stare să atingă un nivel înalt, chiar cele mai ridicate înălțimi ale credinței, deoarece creștinii fac cărări drepte cu picioarele lor, ca nu cumva cel care șchiopătează să fie abătut din cale.

Fiecare comunitate trebuie să lucreze pentru cei gata să piară din cuprinsul granițelor ei și apoi și pentru cei din afară. Membrii trebuie să strălucească în afară ca pietre vii din templul lui Dumnezeu, reflectând lumina cerească. Nu trebuie să se facă o lucrare la noroc, la întâmplare, împrăștiată. A ține strâns sufletele care pier înseamnă mai mult decât de a face rugăciuni pentru un bețiv și apoi, pentru că el plânge și-și mărturisește murdăriile sufletului, să-l declari mântuit. Lupta trebuie să se dea iar și iar.

Membrii fiecărei comunități să simtă că au datoria de a lucra pentru cei care sunt în vecinătatea lor. Fiecare dintre cei care pretind că stau sub stindardul lui Hristos să-și dea seama că a intrat în legământ cu Dumnezeu, pentru a face lucrarea Mântuitorului. Aceia care s-au ocupat de lucrarea aceasta să nu obosească în facerea de bine. Atunci când cei răscumparați vor sta înaintea lui Dumnezeu, suflete prețioase care sunt acolo datorită eforturilor credincioase și răbdătoare, depuse în folosul lor, datorită rugămintilor și străduințelor călduroase de a fugi în Cetățuie, vor răspunde când li se vor striga numele. În felul acesta, aceia care în lumea aceasta au fost împreună lucrători cu Dumnezeu își vor primi răsplata.

Predicatorii bisericilor populare nu vor îngădui ca adevărul să le fie prezentat oamenilor de la amvoanele lor. Vrajmașul îi îndeamnă să se împotrivescă adevărului cu înverșunare și cu răutate. Se născocesc minciuni. Se repetă cele suferite de Hristos de la conducătorii iudei. Satana se străduiește să eclipseze orice rază de lumină ce pornește de la Dumnezeu către poporul Său. El lucrează prin pastori, așa cum a lucrat prin preoții și conducătorii de pe vremea Domnului Hristos. Vor aceia care cunosc adevărul să se alipească la această grupă, ca să-i împiedice, să-i încurce și să-i abată din cale pe cei care încearcă să lucreze pe calea rânduită de Dumnezeu pentru înaintarea lucrării Sale, pentru a înfinge stindardul adevărului în regiunile întunecate?

Solia noastră

Solia îngerului al treilea, îmbrățișând soliile primului și celui de-al doilea înger, este solia pentru timpul prezent. Noi trebuie să înălțăm stindardul pe care e scris: „Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Lumea urmează să-L întâlnească în

curând pe marele Legiuitor în problema Legii Lui călcate. Acesta nu e un timp când să dăm la o parte din văzul nostru marile probleme care ne stau în față. Dumnezeu îl cheamă pe poporul Său să înalțe Legea și să o facă onorabilă. Atunci când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie, lumii i-a fost dat Sabatul, pentru ca omul să-și poată aduce aminte pururea că Dumnezeu a creat lumea în șase zile. El S-a odihnit în ziua a șaptea, binecuvântând-o ca zi de odihnă a Sa, și a dat-o ființelor pe care le crease, pentru ca ele să-și aducă aminte de El, ca adevăratul și viul Dumnezeu.

Prin marea Sa putere, în ciuda opoziției lui Faraon, Dumnezeu l-a eliberat pe poporul Său din Egipt, pentru ca să poată ține Legea care îi fusese dată în Eden. El l-a adus la Sinai să asculte proclamarea acestei Legi. Proclamând Cele Zece Porunci înaintea copiilor lui Israel, cu propria Sa voce, Dumnezeu a demonstrat importanța lor. Într-o grandoare înspăimântătoare, El a făcut cunoscută maiestatea și autoritatea Sa, ca Stăpân al lumii. El a făcut lucrul acesta ca să impresioneze poporul cu sfințenia Legii Sale și cu însemnătatea ascultării de ea. Puterea și gloria cu care a fost dată Legea descoperă importanța ei. Aceasta este credința dată sfinților o dată pentru totdeauna de Hristos, Mântuitorul nostru, care a vorbit de pe Sinai.

Semnul legăturii noastre cu Dumnezeu

Prin ținerea Sabatului, copiii lui Israel aveau să fie deosebiți de toate celelalte națiuni. „Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele”, spunea Hristos, „căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat”. „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat” (Exod 31, 13.17.16.)

Sabatul este un semn al legăturii care există între Dumnezeu și poporul Său -- un semn că ei sunt supușii Săi ascultători, că ei păzesc Legea Lui sfântă. Ținerea Sabatului este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru a păstra cunoașterea de El și pentru a-i deosebi pe supușii Săi loiali de călcătorii Legii Sale.

Aceasta este credința dată o dată pentru totdeauna sfinților, care stau cu putere morală înaintea lumii, ținând cu tărie această credință.

Vom avea parte de împotrivire atunci când proclamăm solia îngerului al treilea. Satana va introduce tot felul de născociri pentru a face fără efect credința încredințată sfinților o dată pentru totdeauna. „Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează.” (2 Petru 2, 2.3.) Dar, în ciuda împotrivirii, toți urmează să audă cuvintele adevărului.

Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reformațiuni dăinuitoare. Noi trebuie să prezentăm lumii, în cuvinte clare și precise, nevoia de a asculta de Legea aceasta. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu este cel mai puternic îndemn la hărnicie, economie, sinceritate și o relație corectă între oameni.

Legea lui Dumnezeu trebuie să fie mijlocul de educație în familie. Părinții sunt sub cea mai solemnă obligație de a asculta de această lege, dându-le copiilor lor un exemplu de cea mai strictă integritate. Bărbații din poziții de răspundere, a căror influență este mult cuprinzătoare, trebuie să-și supravegheze bine căile și faptele, păstrând pururi temerea de Dumnezeu înaintea lor. „Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii”. (Psalmii 111, 10.) Aceia care ascultă cu sârguință de glasul Domnului și țin cu bucurie poruncile Lui vor fi în numărul celor care îl văd pe Dumnezeu. „Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți, și să ne țină în viață, cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui, dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El.” (Deuteronom 6, 24.25.)

Lucrarea noastră, a celor credincioși adevărului, este de a prezenta înaintea lumii imutabilitatea Legii lui Dumnezeu. Predicatorii și învățătorii, medicii și îngrijitorii de bolnavi sunt obligați prin legământul cu Dumnezeu să prezinte importanța ascultării de Legea Sa. Noi trebuie să fim caracterizați ca un popor care ține poruncile. Domnul a arătat lămurit că El are o lucrare de făcut pentru lume. Cum trebuie să fie făcută aceasta? Să ne străduim să găsim calea cea mai bună și apoi să îndeplinim voia Domnului.

Lumea aceasta este o școală de educație pentru o școală superioară, iar viața aceasta, o pregătire pentru viața viitoare. Aici trebuie să fim pregătiți pentru intrarea în

curțile cerești. Aici trebuie să primim să credem și să practicăm adevărul, până vom fi pregătiți pentru a locui cu sfinții în lumină.

Sanatoriile noastre trebuie să fie înființate, având în vedere un singur scop proclamarea adevărului prezent. Și trebuie să fie în așa fel conduse, încât să facă, asupra minții celor care vin pentru tratament, o impresie hotărâtă în favoarea adevărului. Purtarea fiecărui lucrător trebuie să fie o influență de partea cea bună. Noi avem de dus lumii o solie de avertizare și zelul nostru, devotamentul nostru în serviciul lui Dumnezeu trebuie să dea mărturie pentru adevăr.

Capitolul 33

O privire mai cuprinzătoare

St. Helena, California, 30 octombrie 1903, Către misionarii medicali. Hristos, Marele Misionar medical, a venit în lumea noastră ca ideal a tot adevărul. Adevărul nu a lăncezit niciodată pe buzele Lui, n-a suferit niciodată în mâinile Sale. Cuvinte ale adevărului picurau de pe buzele Lui cu prospețimea și puterea unei noi revelații. El a dezvăluit tainele Împărăției cerurilor, scoțând la iveală giuvaiere după giuvaiere de adevăr.

Hristos vorbea cu autoritate. El vestea orice adevăr esențial pentru cunoașterea oamenilor cu convingerea neșovăielnică a certitudinii cunoașterii. El nu exprima nimic imaginar sau sentimental. El nu prezenta sofisme sau păreri omenești. Din gura Lui nu porneau basme sau teorii false, îmbrăcate în vorbe frumoase. Afirmațiile pe care le făcea erau adevăruri stabilite prin cunoaștere personală. El a prevăzut învățăturile înșelătoare care urmau să umple lumea, dar nu le-a descris. În propovăduirea Lui, a stăruit asupra principiilor adevărilor neschimbătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu. El a dat amploare adevărilor simple, practice, pe care poporul de rând putea să le înțeleagă și să le aducă în viața de toate zilele.

Hristos ar fi putut să pună în fața oamenilor adevărurile cele mai adânci ale științei. El ar fi putut să dezlege tainele ce necesitau veacuri de muncă și de studiu pentru a fi pătrunse. În domeniul științelor, El ar fi putut da sugestii care ar fi putut procura hrană pentru cugetare și stimulent pentru invenții până la sfârșitul timpului. Dar El n-a făcut aceasta. El n-a făcut nimic pentru a satisface curiozitatea sau ambiția omenească, deschizând porțile pentru mărire lumească. În toată propovăduirea Sa, Hristos aducea mintea oamenilor în contact cu gândul Celui Infinit. El nu i-a îndrumat pe oameni să studieze teoriile omenești cu privire la Dumnezeu, la Cuvântul Lui sau la operele Lui. El îi învăța să privească la Dumnezeu, așa cum Se manifestă în lucrările Sale, în Cuvântul Său și în providențele Sale.

Biruința lui Hristos asupra necredinței

Pe când era pe pământul acesta, Fiul lui Dumnezeu a fost Fiul omului, totuși au

fost împrejurări când divinitatea străfulgera prin corpul Său. Așa a fost atunci când i-a spus paralicului: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!” (Matei 9, 2.)

„Unii dintre cărturari, care erau de față, se gândeau în inimile lor”, nu pe față, „zicând: «Cine este acesta, de rostește hule? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?»” (Marcu 2, 6; Luca 5, 21.)

„Isus, care le cunoștea gândurile, a zis: «Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne? A zice: „Iertate îți sunt păcatele sau a zice: Scoală-te și umblă?” Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele -- „Scoală-te” a zis El slăbănogului, „ridică-ți patul, și du-te acasă”.»” (Matei 9, 4-6.)

Marele Misionar Medical a îndepărtat păcatul slăbănogului și apoi l-a înfățișat lui Dumnezeu iertat. Și i-a dat și vindecare trupească. Dumnezeu l-a dat Fiului Său putere să Se prindă de tronul cel veșnic. În timp ce Hristos Se prezintă în propria Sa persoană, El reflectă strălucirea poziției de onoare pe care o avusese când stătuse în lumina aducătoare de glorie a tronului veșnic.

Cu alt prilej, Domnul Hristos a făcut cererea: „Tată, proslăvește Numele Tău”. Iar ca răspuns s-a auzit un glas din cer zicând: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!” (Ioan 12, 28.)

Dacă glasul acesta nu a mișcat pe cel nepocăit, dacă puterea lui Hristos, manifestată în puternicele Sale minuni, nu i-au făcut pe iudei să creadă, n-ar trebui să fim prea mult surprinși să vedem că bărbați și femei de azi sunt în primejdie, prin continua legătură cu cei neîncrezători, de a manifesta aceeași necredință pe care au manifestat-o iudeii și de a da pe față aceeași înțelegere pervertită.

Sunt întristată cât nu pot spune când cuget la ceea ce mi-a fost descoperit cu privire la starea de lucruri din Battle Creek și din alte centre ale lucrării noastre, unde a strălucit o mare lumină. În trecut, când se arăta că lucrurile sunt rele, avea loc o înțelegere a stării rele, și lucrul acesta a fost urmat de mărturisire, pocăință și o reformă deplină. Dar în ultimul timp nu au fost ispravnici credincioși care să reprime relele care trebuia să fie reprimate. Putem atunci să fim surprinși că e multă orbire spirituală?

Aceia care sunt angajați în slujba Evangheliei au nevoie să învețe de la Hristos

blândetea și smerenia Lui și să fie pe deplin convertiți, așa ca viața lor să poată dovedi, unei lumi moarte în păcatele și vinovățiile ei, că ei au fost născuți din nou. Lucrătorii misionari medicali au și ei nevoie să fie oameni convertiți. Dacă sunt convertiți, influența lor va fi o putere spre bine în lume. Ei vor fi dispuși să primească sfat și ajutor de la frații lor, deoarece au fost sfințiți prin adevăr. Ei vor primi zilnic măsuri bogate de har ceresc, pentru a da și altora.

Fiecăruia dintre instrumentele rânduite de El, Domnul îi trimite solia: „Ocupă-ți poziția la postul datoriei și apoi stai tare pentru adevăr”. Am fost instruită să spun tuturor: „Găsiți-vă locul. Nu primiți păreri imaginare ale oamenilor care nu sunt învățați de Dumnezeu. Domnul Hristos așteaptă să vă dea înțelegere în cele cerești, așteaptă să învioreze pulsul vostru spiritual, la o activitate reînnoită. Nu mai subordonați cerințele viitoare ale intereselor veșnice, afacerilor de rând ale acestei vieți. «Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona.» (Matei 6, 24.) Treziți-vă, fraților, treziți-vă!”

Lărgimea lucrării medicale misionare evanghelice nu e înțeleasă. Lucrarea misionară medicală de care e nevoie acum e schițată în însărcinarea pe care le-a dat-o Hristos ucenicilor Săi, chiar înaintea înălțării Sale: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”, a spus El. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 18-20.) Cuvintele acestea ne arată câmpul și lucrarea noastră. Câmpul nostru este lumea; lucrarea noastră este vestirea adevărilor pe care Hristos a venit să le proclame în lumea noastră. Bărbați și femei trebuie să aibă prilejul de a ajunge la cunoașterea adevărului prezent, prilejul de a afla că Hristos este Mântuitorul lor, că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 16.)

O avertizare împotriva centralizării

Domnul Hristos a îmbrățișat lumea în lucrarea Lui misionară și Domnul mi-a arătat prin revelație că nu e planul Său să se constituie centre mari, să se înființeze instituții mari și fondurile credincioșilor din toată lumea să fie cheltuite pentru susținerea câtorva instituții mari, când nevoile timpului cer să se facă ceva pe măsură ce Providența deschide calea în multe locuri. Trebuie să se înființeze instituții în diferite locuri, pe întreaga față a pământului. Să se intre mai întâi într-o parte și apoi în altă

parte a viei, până ce toată este cultivată. Trebuie să se facă eforturi oriunde nevoia este mai mare. Dar noi nu putem duce această luptă agresivă și în același timp să facem și o risipă extravagantă de mijloace în câteva locuri.

Sanatoriul din Battle Creek e prea mare. Se va cere un număr prea mare de medici pentru a-i îngriji pe pacienții care vin. A zecea parte din numărul pacienților care vin la instituția aceea e atât cât se poate îngriji cu rezultate dintre cele mai bune, într-un singur centru misionar medical. Ar trebui să se înființeze centre în toate orașele mari, unde nu se cunoaște marea lucrare pe care Domnul vrea să o vadă făcându-se pentru a avertiza lumea că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat. „E prea mult într-un singur loc” a spus Marele Învățător.

Aceia care s-au pregătit să se angajeze în lucrarea misionară medicală în țări străine să meargă în locurile care așteaptă să fie câmpul lor de lucru și să înceapă lucrul chiar în mijlocul oamenilor, învățând limba în timp ce lucrează. După un foarte scurt timp, ei vor vedea că pot să predea învățături despre adevărurile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Un câmp neglijat, care este aproape de noi

În țara aceasta este un câmp mare, nelucrat. Rasa celor de culoare numără mii și mii de suflete și apelează la considerația și simpatia oricărui credincios sincer și practic în Hristos. Acești oameni nu trăiesc într-o țară străină și nu se închină la idoli de lemn și de piatră. Ei trăiesc printre noi și, de repetate ori, prin mărturiile Spiritului Său, Dumnezeu ne-a atras atenția asupra lor, spunându-ne că ei sunt ființe omenești neglijate. Acest câmp întins stă înaintea noastră nelucrat, cerând lumina pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu.

Capitolul 34

Domnul Hristos, exemplul nostru

St. Helena, California, 30 octombrie 1903. Către misionarii medicali. Lucrul cel mai necesar pentru lucrătorii misionari medicali este călăuzirea Duhului Domnului. Aceia care lucrează ca Domnul Hristos, marele Misionar medical, trebuie să fie oameni cu mentalitate spirituală. Dar nu toți cei care fac lucrarea misionară medicală Îl înalță pe Dumnezeu și adevărul Lui. Nu toți se supun călăuzirii Duhului Sfânt. Unii introduc la temelie lemn, fân și paie -- material care nu va rezista la proba focului.

Mă rog să pot avea înțelepciune și putere de la Dumnezeu să vă arăt ce înseamnă lucrarea misionară medicală. Aceasta este o ramură mare și importantă a lucrării noastre denominaționale. Dar mulți au pierdut din vedere principiile curate și înnobilitoare ce stau la baza unei lucrări misionare medicale acceptabile.

În jurnalul meu, găsesc următoarele cuvinte, scrise cu un an înainte: 29 octombrie 1902. În dimineața aceasta, m-am trezit devreme. După ce m-am rugat călduros pentru înțelepciune și claritatea minții, pentru ca să pot exprima bine cele ce stăruiau în atenția mea, am scris aproape zece pagini de instrucțiuni. Știu că Domnul m-a ajutat să scriu pe hârtie lucrurile importante, care trebuie să fie aduse în fața poporului Său.

Când scriu în felul acesta, sunt puternic mișcată, dar, după ce a fost scrisă instrucțiunea, mintea mea se liniștește; deoarece atunci știu că materialul care mi-a fost prezentat nu va fi pierdut, chiar dacă subiectul s-ar putea pierde din mintea mea.

Numai aceia care-și dau seama că centrul nădejzii pentru familia omenească este crucea pot înțelege Evanghelia pe care a propovăduit-o Domnul Hristos. El a venit în lumea aceasta nu pentru alt scop, ci pentru ca să-l așeze pe om pe un teren avantajos în fața lumii și a universului ceresc. El a venit să dea mărturie că, prin credința în puterea și eficiența Sa, ca Fiu al lui Dumnezeu, ființele decăzute pot deveni părtașe de fire dumnezeiască. Numai El putea să facă ispășire pentru păcătoși și să deschidă porțile paradisiului pentru neamul omenesc decăzut. El nu a luat asupra Sa natura îngerilor, ci natura oamenilor, și a trăit în lumea aceasta o viață nemânjită de păcat. „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o

slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 14.12.) Prin viața și moartea Sa, Hristos a arătat că numai prin ascultare de poruncile lui Dumnezeu poate omul să găsească siguranță și adevărată mărire. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.” (Psalmii 19, 7.) Legea lui Dumnezeu e o copie a caracterului Său. Ea a fost dată omului la început, ca măsură pentru dovedirea ascultării. În veacurile următoare, Legea aceasta a fost pierdută din vedere. La sute de ani după potop, Avraam a fost chemat și i s-a dat făgăduința că urmașii lui vor înălța Legea lui Dumnezeu. În decursul vremii, izraeliții au mers în Egipt, unde timp de mulți ani au suferit o groaznică apăsare din partea egiptenilor. După ce fuseseră în sclavie timp de aproape patru sute de ani, Dumnezeu i-a eliberat printr-o manifestare minunată a puterii Sale. El S-a descoperit înaintea egiptenilor ca Domnitor al universului, Cineva mai mare decât toți zeii.

La Sinai, Legea a fost dată a doua oară. Într-o grandoare înspăimântătoare, Domnul a rostit preceptele Sale și, cu Însuși degetul Său, a săpat Decalogul pe tablele de piatră.

Trecând prin veacuri, găsim că a venit un timp când Legea lui Dumnezeu trebuia să fie descoperită din nou și fără greș, ca măsură a ascultării. Hristos a venit să susțină pretențiile sacre ale Legii. El a venit să trăiască o viață de ascultare față de cererile ei și, în felul acesta, să dovedească falsitatea acuzațiilor ridicate de Satana, că e cu neputință pentru om să țină Legea lui Dumnezeu. Ca om, El a dat piept cu ispita și a biruit în tăria dată Lui de Dumnezeu. Pe când mergea din loc în loc, făcând bine, vindecând pe toți aceia care erau apăsați de diavolul, El a tâlcuit oamenilor caracterul Legii lui Dumnezeu și natura slujirii Lui. Viața Lui mărturisește că e cu putință ca și noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu.

Niciodată Hristos nu S-a abătut de la credințioșia față de principiile Legii lui Dumnezeu. Niciodată n-a făcut ceva contrar voinței Tatălui Său. În fața îngerilor, oamenilor și demonilor, El putea să rostească cuvinte care ar fi fost o blasfemie pe oricare alte buze: „Fac totdeauna ce-I este plăcut.” (Ioan 8, 29.) Zi după zi, timp de trei ani, vrăjmașii L-au urmărit, căutând să găsească o pată în caracterul Lui. Satana, împreună cu toată alianța răului, a căutat să-L biruie; dar n-au găsit nimic în El prin care să câștige un avantaj. Chiar și demonii erau constrânși să mărturisească: „Tu ești Sfântul lui Dumnezeu”.

Sacrificiul de sine

Ce cuvinte ar fi putut să exprime iubirea lui Dumnezeu pentru familia omenească, atât de puternic cum este exprimată de darul singurului Său Fiu, dat pentru răscumpărarea noastră? Cel nevinovat a purtat pedeapsa pentru cel vinovat. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.” (Ioan 3, 16-18.)

Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă de ispășire pentru mântuirea lumii pierdute. El a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să fim tratați așa cum merită El. El a fost osândit pentru păcatele noastre, la care El nu avea nici o parte, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi nu avem nici o parte. El a suferit moartea noastră, pentru ca noi să putem primi viața Lui. „Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53, 5.) Hristos a fost ispitit în toate privințele ca și noi, de către acela care pe vremuri stătuse în loialitate alături de El, în curțile cerești. Priviți-L pe Fiul lui Dumnezeu în pustietatea ispitei, în timpul celei mai mari slăbiciuni, asaltat de ispita cea mai aprigă. Priviți-L în cursul anilor slujirii Sale, atacat din toate părțile de forțele răului. Priviți-L în agonia Lui pe cruce. El a suferit toate acestea pentru noi.

Viața pământească a Domnului Hristos, atât de plină de trudă și de jertfă, a fost înveselită la gândul că strădania Lui nu va fi în zadar. Dându-și viața pentru viața oamenilor, El urma să câștige lumea din nou la ascultare. Deși mai întâi trebuia să fie primit botezul sângelui, deși păcatele lumii aveau să apese asupra sufletului Său nevinovat, totuși, pentru bucuria care-I era pusă înainte, El a ales să sufere crucea și a disprețuit ocară.

Studiați definiția dată de Domnul Hristos adevăratului misionar: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” (Marcu 8, 34.) A-L urma pe Hristos, așa cum se spune în cuvintele acestea, nu e o pretenție, o farsă. Isus așteaptă ca ucenicii Lui să umble de aproape pe urmele Lui, suferind ce a suferit El, suportând ce a suportat El, biruind așa cum a biruit El. El așteaptă cu nerăbdare să vadă că aceia care se dau drept urmași ai Săi dau pe față

spiritul jertfirii de sine.

Aceia care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal, alegând să fie părtași la suferințele Lui, să trăiască viața Lui de lepădare de sine și să îndure ocară pentru El, vor înțelege ce înseamnă a fi un adevărat misionar medical.

Când toți misionarii noștri vor trăi viața cea nouă în Hristos, când vor lua Cuvântul Lui drept călăuză, vor avea o înțelegere mai clară a ceea ce constituie adevărata lucrare misionară medicală. Lucrarea aceasta va avea un sens mai adânc pentru ei, dacă vor asculta necondiționat de Legea săpată în piatră cu Înșuși degetul lui Dumnezeu, cuprinzând porunca Sabatului, cu privire la care Hristos Înșuși le-a spus, prin Moise, copiilor lui Israel:

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: «Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta să fie între Mine și copiii lui Israel, un semn veșnic.»” (Exod 31, 13.16.17.)

Să studiem cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca să putem proclama cu putere solia ce trebuie să fie dată în aceste zile de pe urmă. Mulți, dintre aceia asupra cărora se revarsă lumina vieții plină de jertfire de Sine a Mântuitorului, refuză să trăiască o viață în armonie cu voința Lui. Ei nu sunt dispuși să trăiască o viață de sacrificiu pentru binele altora. Ei doresc să se înalțe pe ei înșiși. Pentru unii ca aceștia, adevărul și neprihănirea și-au pierdut însemnătatea, iar influența lor necreștin îi face pe mulți să se abată de la Mântuitorul. Dumnezeu cheamă lucrători sinceri și statornici, a căror viață să contracareze influența acelor care lucrează împotriva Lui.

Eu sunt instruită să spun fiecărui lucrător misionar medical: Urmează Căpeteniei. El este Calea, Adevărul și Viața. El este exemplul tău. Asupra tuturor lucrătorilor misionari medicali zace răspunderea de a păstra în atenția lor viața de slujire neegoistă a Domnului Hristos. Ei trebuie să-și țină ochii pironiți la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. El este Izvorul a toată lumina, Fântâna tuturor binecuvântărilor.

O poziție hotărâtă pentru dreptate

În aceste timpuri de evlavie bolnavă și de principii pervertite, Dumnezeu îi invită pe lucrătorii Săi să dea pe față o spiritualitate sănătoasă și plină de influență. Fraților și surorilor, aceasta cere Dumnezeu de la voi. Fiecare părticică a influenței voastre să fie folosită pentru Hristos. Voi trebuie să spuneți acum lucrurilor pe numele lor adevărat și să stați tare în apărarea adevărului așa cum este el în Isus.

Este potrivit ca fiecare suflet a cărui viață este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu să vină acum în front și să lupte pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Adevărul trebuie să fie apărat, iar Împărăția lui Dumnezeu să fie făcută să înainteze așa cum s-ar face dacă Hristos ar fi în persoană pe pământ. Dacă ar fi aici, El ar fi pornit să-i mustre pe mulți care, deși se dau drept misionari medicali, nu au ales să învețe de la Marele Misionar medical blândețea și umilința Lui. În viața unora dintre aceștia, care ocupă poziții înalte în lucrarea misionară medicală, eul a fost înălțat. Până când nu se vor curăți de orice dorință de a înălța eul, ei nu vor putea să înțeleagă cu claritate caracterul lui Hristos și nici nu vor putea să facă lucrarea pe care a făcut-o El.

Atunci când Duhul Sfânt va conduce mintea membrilor din comunitățile noastre, se va vedea, în vorbire, în servire și în spiritualitate, un standard mai înalt decât se da pe față acum. Membrii comunității vor fi reînviați prin apa vieții, iar lucrătorii, lucrând sub o singură Căpetenie, și anume Hristos, Îl vor reprezenta pe Domnul lor în spirit, în cuvânt și faptă și se vor încuraja unul pe altul să meargă înainte în marea lucrare de încheiere în care suntem angajați. Va avea loc o sănătoasă sporire a unității și a iubirii, care va da lumii mărturie cu privire la faptul că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să moară pentru răscumpărarea păcătoșilor. Adevărul divin va fi înălțat; și, când va lumina ca o lampă care arde, noi îl vom înțelege mai clar și tot mai clar.

Adevărul probator pentru acest timp nu este produsul minții vreunui om. El este de la Dumnezeu. El este adevărata filozofie pentru aceia care și-l apropie. Hristos S-a întrupat, pentru ca noi să putem fi sfințiți și răscumpărați prin credința în adevăr. Aceia care țin adevărul în neprihănire să se ridice și să pornească încălțați cu râvna Evangheliei păcii și să proclame adevărul la aceia care nu-l cunosc. Să facă urme drepte cu picioarele lor, ca nu cumva cel ce șchiopătează să fie abătut din cale.

Noi trebuie să ne unim și, prin adevărata lucrare misionară medicală, să pregătim calea pentru Împăratul nostru, care e gata să vină. Dar să ne amintim că unirea creștină nu înseamnă că identitatea creștină trebuie să fie contopită în aceea a altuia și nici nu

înseamnă că mintea unuia să fie condusă și controlată de mintea altuia. Dumnezeu nu a dat nimănui puterea pe care unii, prin cuvânt și faptă, caută să o pretindă. Dumnezeu cere ca fiecare om să rămână liber și să urmeze îndrumările Cuvântului.

Să căutăm să creștem în cunoașterea adevărului, dând toată lauda și gloria Aceluia care este una cu Tatăl. Să căutăm cu cea mai mare râvnă ungera cerească, Duhul Sfânt. Să ne străduim să avem un creștinism curat și care se dezvoltă, crește, pentru ca în curțile cerești să putem fi declarați, în cele din urmă, desăvârșiți în Hristos.

„Iată, Mirele vine: ieșiți-I în întâmpinare.” (Matei 25, 6.) Nu pierdeți acum timpul, ci ridicați lumina lămpii voastre și curățiți-o. Nu pierdeți timp, ci căutați să desăvârșiți unitatea unuia cu altul. Trebuie să ne așteptăm la dificultăți. Greutățile vor veni. Hristos, Căpetenia mântuirii noastre, a fost făcut desăvârșit prin suferință. Urmașii Lui vor da piept cu vrăjmașul de multe ori și vor fi greu încercați; dar nu trebuie să deznădăjduiască. Domnul Hristos le spune: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16, 33.)

Următoarele rânduri zugrăvesc lupta creștină:

„Gândeam că drumul creștin înspre ceruri E plin de lumină ca ziua de vară, ca zorile ei; Dar Tu mi-arătași căărăuia întunecoasă și aspră Cu colțuri de stânci și plină de ghimpi.

Visam la cerești răsplătiri și renume. Frumoasele ramuri de finic, veșminte, coroană de aur Acestea ceream, dar Tu mi-arătași o cruce și un mormânt.”

Capitolul 35

Lecții din trecut

Centralizare

A fost planul lui Dumnezeu ca, după potop, ca împlinire a poruncii date lui Adam, oamenii să se împrăștie pe întregul pământ, pentru a-l umple și a-l supune.

Dar, când urmașii lui Noe s-au înmulțit, s-a dat pe față apostazia. Aceia care doreau să lepede restricția Legii lui Dumnezeu s-au hotărât să se despartă de adoratorii lui Iehova. Ei se hotărâră să țină comunitatea lor unită într-un singur corp și să formeze o monarhie care cu timpul să cuprindă întregul pământ. Ei s-au hotărât să zidească o cetate în câmpia Șinear și în ea să ridice un turn care să fie minunea lumii. Turnul acesta urma să fie atât de înalt, încât nici un potop să nu poată ajunge până la vârful lui, și atât de masiv, încât nimic să nu-l poată distruge. În felul acesta, ei nădăjduiau să-și facă un adăpost lucrat de ei înșiși și să ajungă independenți de Dumnezeu.

Confederația aceasta s-a născut din revolta împotriva lui Dumnezeu. Locuitorii din câmpia Șinear și-au înființat împărăția pentru înălțare de sine, nu pentru gloria lui Dumnezeu. Dacă ar fi izbutit, s-ar fi născut o mare forță care avea să alunge neprihănirea și să inaugureze o nouă religie. Lumea ar fi fost demoralizată. Teorii eronate ar fi abătut mintea de la preceptele divine, iar Legea lui Iehova ar fi fost trecută cu vederea și uitată. Dar Dumnezeu n-a lăsat niciodată lumea fără martori ai Săi. În vremea aceea s-au găsit oameni care s-au smerit înaintea lui Dumnezeu și au strigat: „O, Dumnezeule”, s-au rugat ei, „stai la mijloc între cauza Ta și planurile și metodele oamenilor”. „Și Domnul S-a pogorât să vadă cetatea și turnul, pe care îl zidiseră fiii oamenilor.” (Geneza 11, 5.) Îngerii au fost trimiși să nimicească planurile ziditorilor.

Turnul ajunsese la o înălțime destul de semeță și era cu neputință pentru lucrătorii din vârf să comunice direct cu cei de jos; de aceea, din loc în loc erau puși oameni care să primească și să comunice mai departe ordinele cu privire la materialele necesare sau alte îndrumări cu privire la lucrare. În timp ce se transmiteau în felul acesta ordinele de la unul la altul, limbile s-au amestecat, așa încât se cereau materiale de care nu era nevoie și poruncile primite erau adesea opusul celor care fuseseră date. A urmat

confuzie și groază. Întreaga lucrare s-a oprit pe loc. Mai departe, nu mai putea fi armonie și colaborare. Constructorii nu erau în stare nici cum să-și explice straniile neînțelegeri dintre ei și, în furia și dezamăgirea lor, își aduceau învinuiri unul altuia. Confuzia lor s-a sfârșit cu ceartă și vărsare de sânge. Fulgere din cer au sfârâmat partea de sus a turnului și l-au răsturnat la pământ. Oamenii au fost făcuți să simtă că este un Dumnezeu care stăpânește în ceruri și că El poate să încurce și să sporească încurcătura, pentru a-i învăța pe oameni că nu sunt decât oameni.

Dumnezeu rabdă îndelung perversitatea oamenilor, dându-le prilej îndestulător de pocăință; dar El notează toate născocirile pe care le pun la cale pentru a se împotrivi autorității Lui, celei drepte și sfinte.

Până la data aceea, toți vorbiseră aceeași limbă; acum, cei care puteau să-și înțeleagă unul altuia vorbirea s-au unit în cete; unii au luat-o într-o parte, iar alții în altă parte. „De acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.” (Geneza 11, 9.)

În zilele noastre, Domnul dorește ca poporul Său să se împrăștie pe întreaga față a pământului. Nu trebuie să formeze colonii. Domnul Isus spunea: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16, 15.) Când ucenicii au urmat înclinația lor de a rămâne în mare număr la Ierusalim, a fost îngăduit să vină asupra lor persecuția și au fost împrăștiați prin toate părțile locuite ale lumii.

Timp de ani de zile, poporului nostru i-au fost aduse solii de avertizare și de îndemn, zorindu-l să pornească în marele câmp al secerișului Domnului și să lucreze în mod neegoist pentru suflete. Din mărturiile scrise în 1895 și 1899, redau următoarele paragrafe:

„Adevărații lucrători misionari nu vor alcătui colonii. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie străin și pelerin pe pământ. Investirea unor mari sume de bani la dezvoltarea lucrării într-un singur loc nu e după planul lui Dumnezeu. Trebuie să se înființeze instituții în multe locuri. Trebuie să fie înființate școli și sanatorii în locuri unde acum nu e nimic ce poate să reprezinte lucrarea. Aceste instituții nu trebuie să fie înființate pentru a face bani, ci cu scopul de răspândi adevărul. Ar trebui să se procure teren la distanță de orașe, unde se pot dezvolta școli, în care să se poată da educație tinerilor în agricultură și lucrări tehnice.”

„Principiile adevărului prezent trebuie să se răspândească tot mai mult. Sunt unii care raționează dintr-un punct de vedere greșit. Pentru că e mai convenabil ca lucrarea să fie concentrată într-un singur loc, ei sunt în favoarea îngrămădirii tuturor lucrurilor într-o singură localitate. Mari rele vin de pe urma acestui fapt. Locuri care ar trebui să fie ajutate rămân pustii.”

„Ce aş putea spune poporului nostru spre a-l face să urmeze o cale care să fie pentru binele lui prezent și veșnic? Nu vor cei din Battle Creek să ia seama la lumina dată lor de Dumnezeu? Nu vor ei să se lepede de sine, să ia crucea și să-I urmeze lui Isus? Nu vor ei să asculte de chemarea Conducătorului lor, de a părăsi Battle Creek-ul, și să dezvolte instituții în alte locuri? Nu vor ei oare să meargă în locurile întunecate ale pământului, pentru a vesti iubirea lui Hristos, încrezându-se în Dumnezeu pentru a le da succes?”

„Nu e planul lui Dumnezeu ca poporul Său să se îngrămădească în Battle Creek. Isus zice: «Mergeți azi și lucrați în via Mea. Depărtați-vă de locurile unde nu e nevoie de voi. Înfingeți stindardul adevărului în târguri și orașe care n-au auzit solia. Pregătiți calea pentru venirea Mea. Cei ce se află la drumuri și garduri trebuie să audă chemarea».

Domnul va face din pustie un loc sacru, atunci când poporul Său, plin de spirit misionar, va trece la înființarea de centre pentru lucrarea Sa, va înființa sanatorii, unde bolnavii și suferinzii pot fi îngrijiți, și școli, unde tinerii să poată fi educați în direcția cea bună.

S-a susținut că ar fi mari foloase de pe urma punerii atâtor instituții în strânsă legătură; că ele vor fi întărite unele pentru altele și că ar putea oferi ajutor aceluia care caută educație și ocupație. Aceasta e după judecata omenească; se va admite că, din punct de vedere omenească, se obțin multe avantaje din îngrămădirea unor răspunderi atât de numeroase în Battle Creek; dar viziunea trebuie să fie extinsă.”

În ciuda sfaturilor frecvente, oamenii au continuat să plănuiască, în sens contrariu, în vederea centralizării puterii, pentru gruparea multor instituții sub o singură conducere. Lucrarea aceasta s-a pornit în birourile de la Review and Herald. Lucrurile s-au dezvoltat într-o direcție, și apoi în altă direcție. Acela care a inițiat chemarea la gruparea lucrării editoriale sub o singură putere conducătoare, cu sediul în Battle Creek,

a fost vrăjmașul lucrării noastre.

Apoi a câștigat teren idea că lucrarea misionară medicală ar propăși foarte mult dacă toate instituțiile noastre medicale și toate celelalte întreprinderi misionare medicale ar fi grupate sub conducerea asociației misionare medicale din Battle Creek.

Mi s-a spus că trebuie să-mi înalț vocea pentru a da avertismente împotriva acestui lucru. Nu trebuia să fim sub controlul unor oameni care nu se puteau controla pe ei înșiși și care nu erau dispuși să fie ascultători de Dumnezeu. Noi nu trebuia să fim conduși de oameni care doreau ca puterea conducătoare să fie cuvântul lor. Creșterea dorinței de a conduce a fost foarte puternică, iar Dumnezeu a trimis avertizare după avertizare, interzicând confederarea și contopirea. El ne-a avertizat să nu ne luăm obligația să împlinim anumite înțelegeri, care vor fi prezentate de oameni care se străduiesc să ajungă să controleze mișcările fraților lor.

Un centru educațional

Domnul are neplăcere de anumite aranjamente care s-au făcut la Battle Creek. El a declarat că alte locuri sunt jefuite de lumina și avantajele care au fost concentrate și înmulțite la Battle Creek. E ceva neplăcut înaintea lui Dumnezeu ca tineretul din toate părțile țării să fie chemat la Battle Creek, să lucreze la Sanatoriu și să-și facă studiile. Dacă îngăduim lucrul acesta, vom fi adesea vinovați de jefuirea câmpurilor slabe de comoara lor cea mai scumpă.

Prin lumina dată în mărturie, Domnul a arătat că El nu dorește ca elevii să părăsească școlile și sanatoriile din părțile lor, pentru a studia la Battle Creek. El ne-a dat instrucțiuni să mutăm colegiul din locul acesta. Lucrul acesta s-a făcut, dar instituțiile care au rămas nu au făcut ce trebuia să facă, și anume să împartă cu alte locuri avantajele care încă mai erau concentrate la Battle Creek. Domnul a făcut cunoscută neplăcerea Sa, îngăduind ca principalele clădiri ale acestor instituții să fie distruse prin foc.

În ciuda clarei dovezi cu privire la providența divină, arătată în focurile acestea nimicitoare, unii dintre noi n-au ezitat să ia în răs afirmația că aceste clădiri au ars datorită faptului că oamenii au dezvoltat lucrurile în direcții pe care Domnul nu le putea aproba.

Oamenii s-au depărtat de principiile cele drepte, pentru răspândirea cărora s-au înființat aceste instituții. Ei nu au ajuns să facă exact lucrarea pe care o rânduiuse Dumnezeu, să pregătească un popor care „să rezidească dărâmăturile de mai înainte și care să stea la spărturi”, așa cum este reprezentat în capitolul 58 din Isaia. În acel text biblic, lucrarea pe care o avem de făcut este clar definită, ca fiind lucrarea misionară medicală. Lucrarea aceasta trebuie să fie făcută în toate locurile. Dumnezeu are o vie și El dorește ca via aceasta să fie lucrată în chip neegoist. Nici o parte nu trebuie să fie neglijată. Cea mai neglijată parte are nevoie de cei mai vigilenți misionari pentru a face lucrarea care a fost zugrăvită de Duhul Sfânt prin Isaia:

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug ... dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliiile străbune; vei fi numit «Dregător de spărturi», «Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit»”. (Isaia 58, 6.10-12.)

Pentru slava propriului Său Nume, Dumnezeu nu va îngădui ca persoane încăpățânate și independente să-și realizeze planurile lor nesfinte. El le va muștra din cauza purtării lor stricate. „Cei răi nu au pace, zice Dumnezeu.” (Isaia 57, 21.) Dar, în judecățile Lui, Domnul își va aduce aminte de îndurare. El spune:

„Nu vreau să cert în veci, nici să țin o mânie necurmată, când înaintea Mea cad în leșin duhurile și sufletele pe care le-am făcut. Din pricina păcatului lăcomiei lui, M-am mâniat și l-am lovit, M-am ascuns în supărarea Mea, și cel răzvrătit a urmat și mai mult pe căile inimii lui. I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi și îl voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el. Voi pune lauda pe buze: «Pace, pace celui de departe și celui de aproape!» -- zice Domnul -- «Da, Eu îl voi tămădui.»” (Isaia 57, 16-19.)

„Duhul poporului Meu ar leșina înaintea Mea”, zice Domnul, „dacă M-aș purta cu ei după stricăciunea lor. Ei n-ar putea să îndure neplăcerea și mânia Mea. Am văzut calea stricată a fiecărui păcătos. Pe cel care se pocăiește și face faptele neprihănitii, îl

voi întoarce și vindeca, și-l voi repune în îndurarea Mea.”

Cu privire la aceia care au fost înșelați și rătăciți de oameni neconsacrați. Domnul zice: „Purtarea lor n-a fost în armonie cu voia Mea; totuși, pentru dreptatea cauzei Mele, pentru cauza adevărului, voi vindeca pe fiecare dintre cei care onorează Numele Meu. Toți cei pocăiți ai lui Israel vor vedea mântuirea Mea. Eu, Domnul, stăpânesc și voi umple cu laudă și cu mulțumire inimile tuturor celor ce sunt aproape și departe, și anume ale tuturor celor pocăiți ai lui Israel, care au umblat pe căile Mele.”

„Așa vorbește Cel Prea înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite».” (Isaia 57, 15.)

Capitolul 36

Cum să fie instruit tineretul nostru?

Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul Domnului Hristos, și-a primit educația timpurie de la părinții săi. Cea mai mare parte a vieții sale a fost petrecută în pustie, pentru a nu fi influențat prin privirea la evlavie libertină și stricată a preoților și a rabinilor sau prin învățarea maximelor și tradițiilor lor, prin care principiile cele bune erau pervertite și neapreciate. Învățătorii religioși ai vremii ajunseseră atât de orbi spirituali, încât cu greu puteau recunoaște virtuțile de origine cerească. Atât de multă vreme cultivaseră mândria, invidia și gelozia, încât interpretau Scripturile Vechiului Testament în așa fel, încât distrugeau adevărata lor însemnătate. A fost alegerea lui Ioan de a renunța la distracțiile și luxul vieții de oraș, pentru a trăi în disciplina aspră a pustiei. Aici, locurile din jurul său erau favorabile pentru deprinderea simplității și a tăgăduirii de sine. Neîntrerupt de zgomotele lumii, putea studia aici lecțiile din natură, revelație și providență. Cuvântul spus de înger lui Zaharia fusese adesea repetat lui Ioan de către părinții lui temători de Dumnezeu. Din copilărie, îi fusese pusă înainte misiunea lui, iar el a acceptat însărcinarea sfântă. Pentru el, singurătatea pustiului era o binevenită scăpare de societatea în care bănuiala, necredința și murdăria ajunseseră atotstăpânitoare. El se îndoia de propria sa putere de a rezista ispitei și se retrăgea dinaintea contactului neîntrerupt cu păcatul, pentru ca nu cumva să piardă simțul extraordinarei lui păcătoșenii.

Dar viața lui Ioan nu a fost petrecută în lenevie, în tristețe ascetică sau în izolare egoistă. Din timp în timp, el se ducea să se întâlnească cu oamenii și era totdeauna un observator interesat de tot ce se petrecea în lume. Din sălașul lui liniștit, el urmărea desfășurarea evenimentelor. Cu viziunea iluminată de Spiritul divin, el studia caracterul oamenilor, pentru ca să știe cum să le atingă inima cu solia cerească.

Domnul Hristos a trăit o viață de adevărat misionar medical. El dorește ca noi să cercetăm viața Lui cu sârguință, ca să putem să ne deprindem să lucrăm așa cum a lucrat El.

Mama I-a fost cel dintâi învățător omenesc. Din gura ei și din sulurile profeților, El a învățat lucrurile cerești. El a trăit într-o casă țărănească și și-a îndeplinit credincios

și voios partea Sa în purtarea poverilor casei. El fusese Comandantul cerului și îngerii se simțiseră încântați să împlinescă cuvântul Lui; acum, era un serv supus, un fiu iubitor și ascultător. El a învățat o meserie și, cu propriile Sale mâini, a lucrat în atelierul de tâmplărie. El umbla pe ulițele târgușorului în straie simple de muncitor de rând, ducându-Se și întorcându-Se de la munca Sa umilă.

Pentru oamenii din vremea aceea, valoarea lucrurilor era hotărâtă de aparențele exterioare. Pe măsură ce scăzuse în putere, religia sporise în împodobire. Educatorii vremii căutau să impună respect prin fală și înfățișare. Viața Domnului Hristos prezenta un contrast puternic față de toate acestea. Viața lui demonstra lipsa de valoare a lucrurilor pe care oamenii le considerau ca fiind cele mai mari și mai esențiale pentru viață. Nu a mers la școlile vremurilor Sale, în care erau umflate lucrurile mărunte și micșorate cele mari. Și-a strâns învățătura din surse rânduite de cer, din muncă folositoare, din studierea Scripturilor și a naturii, și din experiența vieții -- manualele lui Dumnezeu, pline de învățătură, pentru toți aceia care se apropie de ele cu o inimă binevoitoare, cu un ochi și cu o inimă înțelegătoare.

„Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” (Luca 2, 40.) Pregătit în felul acesta, El a pornit în misiune, exercitând în fiecare clipă a contactului Său cu oamenii o influență binecuvântată asupra lor, o putere de transformare, așa cum lumea nu mai văzuse.

Cuvinte de avertizare

Trăim într-un timp de pericol special pentru tineret. Satana știe că sfârșitul lumii va veni în curând și e hotărât să folosească orice ocazie pentru a-i înrola pe tineri și pe tinere în slujba sa. El a inventat multe înșelăciuni cu înfățișare plăcută pentru a-i rătăci. Avem nevoie să luăm seama la cuvintele de avertizare scrise de apostolul Pavel: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice».” (2 Corinteni 6, 14-18.)

Mi-a fost dată o lumină specială cu privire la motivul pentru care noi putem realiza mult mai mult pentru Domnul, înființând multe sanatorii mici, decât construind câteva instituții medicale mari. În instituțiile mari, se vor aduna la un loc multe persoane care nu sunt prea bolnave și care, ca turiști, umblă după odihnă și plăceri. Va trebui să fie serviți de către îngrijitorii de bolnavi și persoanele de serviciu. Tineri și tinere, care din anii fragezi au fost ocrotiți de legăturile lumești, ar fi aduși astfel în contact cu oameni lumești din toate categoriile și, într-o măsură mai mare sau mai mică, vor fi influențați de ceea ce văd și aud. Ei vor ajunge la fel cu cei cu care se asociază, pierzându-și simplitatea și modestia pe care tați și mame creștine le-au ocrotit și cultivat printr-o îngrijită instruire și rugăciune călduroasă.

Trăim în mijlocul primejdiilor zilelor din urmă. Trebuie să se spună ceva hotărâtor pentru a avertiza poporul nostru față de primejdia de a le îngădui copiilor, care au nevoie de grijă și învățatură părintească, să-și părăsească familia pentru a merge în locuri unde vor fi aduși în contact cu oameni din lume, iubitori de plăceri și nereligioși.

În multe familii, tatăl și mama le-au îngăduit copiilor lor să stăpânească. Astfel de copii sunt într-o primejdie mult mai mare, atunci când sunt aduși în contact cu influențe opuse evlaviei, decât aceia care s-au deprins să asculte. Întrucât n-au primit în mod disciplinat educația, ei cred că pot face tot ce le place. Dacă ar fi avut cunoștință de felul cum trebuie să asculte, aceasta i-ar fi împuternicit să reziste la ispită, dar părinții lor nu le-au dat această cunoștință. Când intră într-o instituție imensă, unde sunt multe influențe opuse spiritualității, tinerii aceștia nedisciplinați sunt în mare pericol și adesea rămânerea lor în instituție este o pagubă atât pentru ei, cât și pentru instituție.

Sunt instruită să-i avertizez pe părinții ai căror copii nu au fermitate în principii sau o hotărâtă experiență creștină să nu-i trimită pe copii departe de familie, în locuri mai îndepărtate, spre a lipsi cu lunile și poate cu anii, și unde poate că li se vor semăna în minte semintele necredinței și necredincioșiei. Este mai sigur și mult mai bine să-i trimită pe astfel de tineri la școlile și sanatoriile apropiate de casă. Tineretul, care e în curs de formare a caracterului, să fie ținut departe de locurile unde ar putea să se amestece cu o mare grupă de necredincioși și unde forțele vrăjmașului sunt puternic fortificate.

Administratorii sanatoriilor noastre mari să facă eforturi hotărâte pentru a folosi

persoane mai în vârstă ca ajutoare în aceste instituții. Într-o viziune de noapte, eram într-o mare adunare, unde chestiunea aceasta era luată în discuție pentru a fi cântărită. Acelora care plănuiau să-și trimită copiii nedisciplinați la Battle Creek, cineva cu autoritate le spunea:

„Îndrăzniți să faceți experiența aceasta? Salvarea copiilor voștri face mult mai mult decât învățătura pe care o vor primi în locul acesta, unde sunt supuși fără încetare la influența necredincioșilor. Mulți dintre cei care vin la instituția aceasta sunt nepocăiți. Ei sunt plini de mândrie și n-au legătură prin credință cu Dumnezeu. Mulți dintre tinerii și tinerele care servesc acestor persoane din lume au avut numai o slabă experiență creștină și se prind ușor în cursele ce sunt întinse pentru picioarele lor.”

„Ce se poate face pentru a remedia răul acesta?” întreba cineva dintre cei de față. Vorbitorul a răspuns: „Întrucât singuri v-ați așezat în poziția aceasta periculoasă, să fie aduși în instituții bărbați și femei creștine, de vârstă matură și cu caracterul format, pentru a exercita o contra-influență spre bine. Realizarea unui astfel de plan ar spori cheltuielile de funcționare ale sanatoriului, dar ar fi un mijloc puternic de apărare a cetățuții și ar scuti tineretul din instituție de influențele molipsitoare la care este expus acum.

Părinți și tutori, dați-i pe copiii voștri la învățatură la școli în care influențele sunt asemănătoare cu acelea de la o școală de acasă, bine condusă; școli la care profesorii îi vor conduce punct cu punct tot mai departe și în care atmosfera spirituală este o mireasmă de viață spre viață.”

Cuvintele de avertizare și de învățatură, pe care le-am scris cu privire la trimiterea tineretului nostru la Battle Creek, pentru a primi acolo educația pentru a sluji în lucrarea Domnului, nu sunt cuvinte goale. Unii dintre tinerii noștri temători de Dumnezeu vor rezista la încercare, dar nu e sigur să-i lăsăm, chiar și pe cei mai conștiincioși, fără grija și protecția noastră cea mai bună. Dacă tinerii care au primit o instruire și ocrotire înțeleaptă de la părinții evlavioși vor continua sau nu să fie sfințiți prin adevăr, depinde în cea mai mare măsură de influența pe care o întâlnesc la aceia la care privesc spre a primi instrucția creștină, după ce au părăsit familia.

Sunt instruită să le repet fraților și surorilor noastre avertismentul și îndemnul pe care l-a trimis Pavel bisericii din Tesalonic:

„Taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea lui Satana, cu tot felul de minuni, de semne, și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, și au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți.” (2 Tesaloniceni 2, 7-12.)

„Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să-I mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos. Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit, fie prin viu grai, fie prin epistola noastră. Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veșnică și o bună nădejde, să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice lucru și cuvânt bun.” (2 Tesaloniceni 2, 13-17.)

Septembrie 1903

Când iau în considerare starea de lucruri din Battle Creek, tremur pentru tineretul nostru care merge acolo. Lumina care mi-a fost dată de Domnul, că tineretul nostru nu ar trebui să se strângă în Battle Creek pentru a fi educat, nu s-a schimbat cu nimic. Faptul că sanatoriul a fost reclădit nu schimbă lumina. Ceea ce a făcut în trecut ca Battle Creek să fie un loc nepotrivit pentru educarea tineretului nostru îl face nepotrivit și astăzi în ce privește influența.

Când a venit chemarea de mutare din Battle Creek, s-a zis: „Suntem aici, suntem așezați. Ar fi o imposibilitate să ne mutăm fără cheltuieli enorme.”

Domnul a îngăduit ca focul să mistuie clădirile principale ale editurii Review and Herald și ale sanatoriului și, în felul acesta, a îndepărtat cea mai de seamă obiecțiune împotriva mutării din Battle Creek. Era intenția Lui ca, în loc de a se reclădi un singur sanatoriu mare, poporul nostru să înființeze instituții în diferite locuri. Aceste sanatorii mai mici ar fi trebuit să fie înființate acolo unde se putea procura teren în scopuri

agricole.

Este planul lui Dumnezeu ca agricultura să fie legată cu lucrarea sanatoriilor și a școlilor noastre. Tineretul nostru are nevoie de educația ce poate fi câștigată din ramura aceasta de lucrare. Este bine și, mai mult decât bine, este esențial să se facă eforturi pentru împlinirea planului Domnului în această direcție.

Să-i încurajăm noi pe cei mai promițători dintre tinerii și tinerele noastre să meargă la Battle Creek pentru a obține educația lor pentru slujire, acolo unde vor fi înconjurați de atât de multe influențe care tind să ducă în rătăcire? Domnul mi-a descoperit unele dintre primejdiile pe care le va avea de întâmpinat tineretul care e în legătură cu un sanatoriu atât de mare. O mare parte dintre femeile și bărbații bogați și lumești, care vizitează această instituție, vor fi un izvor de ispite pentru personalul de serviciu. O parte dintre aceștia vor deveni favoriți ai pacienților bogați și li se vor oferi atracții puternice pentru a intra în slujba lor. Prin influența manifestărilor lumești din partea unora care au fost oaspeți la sanatoriu, s-a semănat neghină în inima unora dintre tinerele și tinerii folosiți ca îngrijitori de bolnavi sau personal de serviciu. Aceasta e calea pe care lucrează Satana.

Pentru faptul că sanatoriul este acolo unde nu ar trebui să fie, Cuvântul Domnului cu privire la educația tineretului să n-aibă nici o valoare? Să îngăduim noi ca cei mai inteligenți dintre tinerii din comunitățile tuturor conferințelor noastre să fie așezați acolo unde unii dintre ei să fie jefuiți de simplitate prin contactul cu bărbați și cu femei care nu au temere de Dumnezeu în inima lor? Cei care poartă răspunderea în Conferințele noastre le vor îngădui oare tinerilor noștri, care vin în școlile pentru lucrătorii creștini, ca să fie pregătiți pentru slujirea Domnului, să fie atrași într-un loc din care, de ani de zile, Domnul îl cheamă pe poporul Său să plece?

Noi dorim ca tineretul nostru să fie instruit, așa încât să exercite o influență salvatoare în comunitățile noastre, lucrând pentru mai multă unire și pentru o evlavie mai profundă. Sunt oameni care probabil că nu vor vedea nevoia pentru chemarea ca unele familii să părăsească Battle Creek și să se așeze în locuri unde pot face lucrare misionară medicală. Dar Domnul a vorbit. Să punem noi la îndoială Cuvântul Lui?

Nu e timp de întârziere

Sunt printre noi mulți tineri și multe tinere care, dacă vor auzi invitația atrăgătoare, vor fi în chip natural înclinați să urmeze un curs de studii de câțiva ani, care să-i pregătească pentru slujire. Dar merită? Timpul e scurt. Lucrători pentru Hristos sunt necesari pretutindeni. În câmpurile misionare din patrie și din străinătate, unde acum este numai unul, ar trebui să fie o sută de lucrători sânguincioși și credincioși. Drumurile și gardurile sunt nelucrate. Ar trebui să se prezinte invitații stăruitoare aceluia care ar trebui să fie acum angajați în lucrare pentru Domnul.

Semnele care arată că venirea lui Hristos e aproape se împlinesc cu repeziciune. Domnul invită tineretul nostru să lucreze ca evangheliști și colportori și să facă lucrare din casă în casă, în locurile în care nu s-a auzit încă adevărul. El îi vorbește tineretului nostru, zicând: „Voi nu sunteți ai voștri căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” Aceia care vor merge în lucrare sub îndrumarea lui Dumnezeu vor fi binecuvântați în chip minunat. Aceia care fac tot ce pot mai bine în viața aceasta vor fi pregătiți pentru viața viitoare, pentru viața veșnică.

Domnul îi invită pe aceia care sunt în legătură cu sanatoriile, editurile și școlile noastre să-i învețe pe tineri să facă lucrare evanghelică. Timpul și puterea noastră nu ar trebui să fie atât de mult folosite la înființarea de sanatorii, magazine alimentare și restaurante, încât alte ramuri de lucrare să fie neglijate. Tineri și tinere care ar trebui să fie angajați în lucrarea pastorală, biblică și în lucrarea de colportaj, n-ar trebui să fie înhămați la slujiri tehnice.

Tineretul ar trebui să fie încurajat să meargă la școlile noastre, unde se formează lucrători creștini, școli care ar trebui să devină tot mai asemănătoare cu școlile profesilor. Instituțiile acestea au fost înființate de Domnul și, dacă sunt conduse în armonie cu planul Său, tineretul trimis la ele va fi grabnic pregătit să se angajeze în diferite ramuri de lucrare misionară. Unii vor fi instruiți să meargă în câmp, ca misionari medicali, unii în calitate de colportori, iar alții ca slujitori ai Evangheliei.

O împărțire a responsabilității

St. Helena, California, 4 august 1903. Către conducătorii lucrării medicale. Iubiții mei frați, Am o solie pentru voi. Sunt instruită să spun că nu toate aranjamentele în legătură cu administrarea lucrării misionare medicale trebuie să pornească din Battle

Creek. Lucrarea misionară medicală este lucrarea Domnului și, în fiecare conferință și în fiecare comunitate, trebuie să luăm poziție hotărâtă împotriva îngăduinței de a fi condusă în chip egoist.

După ce am primit vești cu privire la excelenta adunare de mărturisire și unitate, care s-a ținut în Battle Creek, scriam în jurnalul meu și eram pe punctul de a nota recunoștința pe care o simțeam, pentru că se făcuse o schimbare, când mâna mi-a fost oprită și mi s-au adresat cuvintele: „Nu scrie aceasta. N-a avut loc o schimbare spre mai bine. Sunt prezentate ca având mare valoare învățături care abat sufletele de la adevăr. Sunt prezentate învățături care îi duc pe cei ce le primesc pe căi lăturalnice și interzise; doctrine care îi îndeamnă pe oameni să se poarte după propriile lor înclinații și să-și realizeze scopurile lor nesfinte; doctrine care, dacă sunt primite, vor distruge demnitatea și puterea poporului lui Dumnezeu, întunecând lumina care, altminteri, ar sosi la ei prin instrumentele rânduite de Dumnezeu.”

Conducătorii din lucrarea noastră medicală din Battle Creek s-au străduit să lege strâns instituțiile noastre medicale de planurile lor. În ciuda multelor avertismente ce li s-au dat ca lucrul acesta să nu se facă, ei au dorit să lege la un loc instituțiile acestea pe o cale oarecare, așa încât lucrarea noastră medicală să fie sub controlul lor.

În trecut, am scris mult despre acest subiect și acum trebuie să repet îndemnul dat, deoarece pare greu pentru frații mei să-și înțeleagă poziția primejdioasă.

„Domnul interzice ca fiecare sanatoriu și fiecare instituție balneară, înființate, să fie aduse sub o conducere unică, să fie legate cu instituția medicală din Battle Creek. Administratorii sanatoriului din Battle Creek au mâinile pline acum. Ei ar trebui să-și consacre puterile lucrării de a face din sanatoriu ce ar trebui să fie de fapt.

Nici un om nu trebuie să considere că poate fi conștiință pentru toți lucrătorii medicali. Ființele omenești ar trebui să privească numai la Domnul Dumnezeu cerului, pentru a primi înțelepciune și îndrumare.

Când se înființează și se dezvoltă instituții medicale, nu ar trebui să li se ceară fraților noștri să lucreze în acord cu planurile unei puteri regale de conducere. Trebuie să se facă o schimbare. Planul care leagă orice instituție medicală de organizația concentrată în Battle Creek trebuie să fie părăsit. Dumnezeu interzice planul acesta.

Timp de ani de zile, am fost instruită că e primejdie, o primejdie constantă, ca frații să caute la semenii lor permisiunea de a face cutare sau cutare lucru, în loc să o caute la Dumnezeu. În felul acesta, ei ajung slăbănogi și îngăduie să fie legați prin restricții omenești, dezaprobată de Dumnezeu. Domnul poate să le impresioneze mintea și conștiința, pentru ca să se facă lucrarea Lui, cu obligația dată de El și într-un spirit de frăție care este în acord cu principiile Legii Sale.

Dumnezeu cunoaște viitorul. El este Acela la care trebuie să ne îndreptăm pentru a primi călăuzire. Să ne punem încrederea în El pentru a primi îndrumare cu privire la dezvoltarea diferitelor ramuri ale lucrării Sale. Nimeni să nu încerce să lucreze după impulsuri nesfinte....

Împărțirea Conferinței Generale în Uniuni de Conferințe, pe districte, a fost un aranjament de la Dumnezeu. În lucrarea Domnului pentru aceste zile de pe urmă, nu trebuie să fie centre ca Ierusalimul, nici vreo putere regească. Iar lucrarea din diferite țări nu trebuie să fie legată prin contracte de lucrarea cu centrul în Battle Creek, deoarece nu acesta e planul lui Dumnezeu. Frații trebuie să se consfătuiască între ei, deoarece suntem tot atât de mult sub controlul lui Dumnezeu într-o parte a viei, cât și în altă parte. Frații trebuie să fie una în inimă și în suflet, așa după cum Hristos și Tatăl sunt una. Dați aceasta ca învățătură, puneți-o în practică, pentru ca să putem fi una cu Hristos în Dumnezeu, lucrând toți pentru a ne întări unii pe alții.

Puterea regească, ce s-a dat pe față mai înainte, la Conferința Generală de la Battle Creek, nu trebuie să fie perpetuată. Editura nu trebuie să fie un regat de sine stătător. Este esențial ca principiile care guvernează treburile Conferinței Generale să fie menținute în administrarea lucrării editoriale și a lucrării medicale. Nimeni nu trebuie să creadă că ramura de lucrare de care este legat el este de o mult mai mare importanță ca alte ramuri.

Lucrarea de educație trebuie să se facă în fiecare sanatoriu ce se înființează. Dumnezeu are controlul lucrării și nimeni nu trebuie să-și închipuie că tot ce se face în sanatoriile înființate trebuie să fi supus mai întâi unei grupe de oameni. Dumnezeu interzice felul acesta de a proceda. Același Dumnezeu, care i-a instruit pe medicii de la Battle Creek, îi va instrui și pe bărbații și pe femeile care sunt chemate să servească pentru Domnul în diferite părți ale viei.

Se fac legi omenești și aranjamente omenești care nu sunt acceptabile pentru Dumnezeu. Ele nu se vor dovedi ca o mireasmă de viață spre viață. Mă găsesc în situația de a simți că este necesar să dau semnalul de alarmă. Administratorii fiecăreia dintre instituțiile noastre au nevoie să ajungă mai inteligenți cu privire la lucrarea lor individuală, nu depinzând de altă instituție, ci păstrând identitatea lucrării lor și privind la Dumnezeu, ca fiind instructorul lor, și dându-și pe față credința în El printr-o slujire din toată inima. Atunci își vor dezvolta talentele și capacitățile.”

Domnul Hristos cere o slujire la un nivel mult mai înalt de cum I s-a dat. Ar trebui ca, prin primirea puterii Duhului Sfânt, bărbații din poziții de răspundere să-L descopere pe Mântuitorul mult mai clar de cum L-au descoperit. Veșnicul Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, ca jertfă pentru noi, pentru ca noi, primindu-L pe El în credință și practicând virtuțile Lui, să nu pierim, ci să avem viața veșnică. Frații mei, cum vă închipuiți voi că privește El marea lipsă de entuziasm spiritual, manifestată față de raportul despre dăruirea jertfei acesteia, nemărginite, ce s-a adus pentru mântuirea noastră?

Orice ambiție omenească și orice lăudăroșenie să fie aruncate în țărână. Eul, păcătosul de eu, trebuie să fie înjosit, nu înălțat. Prin sfințenie în viața de toate zilele, noi trebuie să-L descoperim pe Hristos înaintea celor din jurul nostru. Natura omenească coruptă trebuie să fie supusă, nu înălțată. Numai în felul acesta putem să ajungem curați și nepătați. Noi trebuie să fim bărbați și femei, smeriți și credincioși. Niciodată să nu ne așezăm pe scaunul de judecată. Dumnezeu cere ca reprezentanții Lui să fie curați și sfinți, descoperind frumusețea sfințeniei. Canalul trebuie să rămână totdeauna neînfundat, pentru ca Spiritul Sfânt să poată avea drum liber; altminteri, unii vor comenta despre lucrarea ce trebuie să se facă în inima firească cu scopul de a desăvârși caracterul creștin și vor prezenta propriile lor nedesăvârșiri în așa fel, încât să facă fără efect adevărul lui Dumnezeu, care este tot atât de neclintit, ca și tronul veșnic. Și, în timp ce îi invită pe străjerii Săi să tragă semnalul de alarmă, Dumnezeu prezintă în fața lor viața Mântuitorului, ca un exemplu de ceea ce trebuie să fie și să facă pentru a fi mântuiți.

Hristos S-a rugat, pentru ucenicii Săi, astfel: „Sfînțește-i prin adevărul Tău, Cuvântul Tău este adevărul.” O stare sufletească plăcută, mulțumită de sine, nu e o dovadă de sfințenie. Se ține un raport credincios despre toate faptele fiilor oamenilor.

Nimic nu se poate ascunde de ochiul Celui Prea Înalt și Sfânt, care locuiește în veșnicie. Unii fac ca Domnului Hristos să-I fie rușine de ei, datorită născocirilor, planurilor și uneltirilor lor. Dumnezeu nu aprobă purtarea lor, deoarece Domnul Hristos e făcut de ocară prin spiritul și faptele lor. Ei uită cuvintele apostolului: „Noi am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.” (1 Corinteni 4, 9.)

Învățătura pe care a dat-o Domnul cu privire la lucrarea Lui arată calea cea bună. Planurile lui Dumnezeu și gândurile lui Dumnezeu sunt cu atât mai presus de planurile și gândurile omului, cu cât sunt mai presus cerurile de pământ. Glasul lui Dumnezeu trebuie să fie auzit, înțelepciunea Lui trebuie să fie călăuză. El a schițat planul Său în Cuvânt și în mărturiile pe care le-a trimis poporului Său. Numai acea lucrare care e săvârșită în acord cu principiile Cuvântului Său va rezista pururea.

Capitolul 37

Conducerea

St. Helena, California, 17 noiembrie 1900. În ziarele din diferite orașe, au apărut articole care spun că e o ceartă între dr. Kellogg și doamna E. G. White: care dintre ei să fie conducătorul adventiștilor de ziua a șaptea. Când am citit aceste articole, am fost peste măsură de întristată, văzând că cineva ar putea înțelege atât de greșit lucrarea mea și lucrarea dr. Kellogg, încât să publice astfel de informații greșite. N-a fost nici o controversă între dr. Kellogg și mine cu privire la conducere. Nimeni nu m-a auzit vreodată pretinzând poziția de conducător al denominațiunii.

Am o lucrare de mare răspundere de făcut -- aceea de a face cunoscut, prin scris și prin viu grai, învățătura ce mi-a fost dată, nu numai adventiștilor de ziua a șaptea, ci lumii întregi. Am publicat multe cărți, mari și mici, și unele dintre acestea au fost traduse în diferite limbi. Aceasta este lucrarea mea -- de a le explica altora Scripturile, așa cum mi le-a explicat mie Dumnezeu.

Dumnezeu n-a așezat o putere regească în Biserica Adventistă de Ziua a șaptea, care să controleze întreaga organizație sau să controleze vreuna dintre ramurile lucrării. El n-a dispus ca povara conducerii să se sprijine pe câțiva oameni competenți.

Fiecare membru al comunității are un vot în alegerea slujbașilor comunității. Comunitatea îi alege pe slujbașii Conferinței locale. Delegații aleși de Conferințele locale îi aleg pe slujbașii Uniunilor de Conferințe, iar delegații aleși de Uniunile de Conferințe îi aleg pe slujbașii Conferinței Generale. Prin aranjamentul acesta, fiecare Conferință, fiecare instituție, fiecare comunitate și fiecare individ, fie direct, fie prin reprezentanți, are un vot în alegerea bărbaților care poartă răspunderea principală la Conferința Generală.

Exeperiențe de la începutul lucrării

În zilele de la începutul lucrării noastre denominaționale, Domnul l-a rânduit pe pastorul James White ca pe unul care, în unire cu soția lui și sub călăuzirea specială a Domnului, avea să aibă o parte importantă în conducere la înaintarea lucrării Sale.

Istoria creșterii lucrării este bine cunoscută. Tipografia a fost mai întâi așezată la Rochester, N.Y, și după aceea a fost mutată la Battle Creek, Michigan. Iar după ani de zile, s-a înființat o Casă de editură pe coasta Pacificului.

Mulțumesc Domnului că ne-a dat prilejul de a avea o parte în lucrare, de la început. Dar nici atunci și nici de când lucrarea a ajuns la proporții mari, în care timp răspunderile au fost larg împărțite, nimeni nu m-a auzit să pretind conducerea poporului acestuia.

De la anul 1844 și până acum, am primit solii de la Domnul și le-am dat poporului Său. Aceasta e lucrare mea -- să dau poporului lumina pe care mi-o dă Domnul. Am însărcinarea să primesc și să transmit soliile Sale. Eu nu trebuie să apar înaintea poporului, ca deținând vreo altă poziție decât aceea a unui sol cu o solie.

De mulți ani, dr. J. H. Kellogg ocupă poziția de medic șef în lucrarea medicală susținută de adventiștii de ziua a șaptea. Ar fi imposibil ca el să fie conducător al lucrării generale. Aceasta nu a fost niciodată partea sa și nici nu poate fi niciodată.

Dumnezeu, Conducătorul nostru

Scriu lucrurile acestea, pentru ca toți să poată ști că nu e nici o controversă între adventiștii de ziua a șaptea, cu privire la problema conducerii. Domnul Dumnezeu cerului e Împăratul nostru. El e Conducătorul în care ne putem încrede în mod sigur, deoarece El nu face niciodată nici o greșeală. Să-L onorăm pe Dumnezeu și pe Fiul Său, prin care El comunică cu lumea.

Dumnezeu ar lucra cu putere pentru poporul Său astăzi, dacă el s-ar așeza pe deplin sub călăuzirea Sa. Credincioșii au nevoie de locuirea fără încetare a Duhului Sfânt în ei. Dacă ar fi mai multă rugăciune în consiliile acelor care poartă răspunderi, mai multă smerenie a inimii înaintea lui Dumnezeu, am vedea dovezi mai abundente ale conducerii divine și lucrarea noastră ar face un progres rapid.

Capitolul 38

Una cu Hristos în Dumnezeu

Domnul caută oameni cu credință neprefăcută și cu minte sănătoasă, oameni care recunosc deosebirea dintre ce este adevărat și ce nu e adevărat. Fiecare trebuie să vegheze, cercetând și practicând învățăturile date în capitolul 17 din Ioan și păstrând o credință vie în adevărul prezent. Avem nevoie de acea stăpânire de sine, care ne face în stare să ne aducem deprinderile în armonie cu rugăciunea Domnului Hristos.

Instrucțiunea dată de Cel care are autoritate este că noi trebuie să ne deprindem să răspundem la rugăciunea raportată în capitolul 17 din Ioan. Trebuie să facem din rugăciunea aceasta studiul nostru de căpetenie. Fiecare slujitor al Evangheliei, fiecare misionar medical trebuie să învețe știința cuprinsă în această rugăciune. Frații mei și surorile mele, vă invit să luați seama la cuvintele acestea și să aduceți în studiul vostru un duh liniștit, blând și smerit, și puterile sănătoase ale unei minți ce e sub controlul lui Dumnezeu. Aceia care dau greș și nu învață lecțiile cuprinse în rugăciunea aceasta sunt în primejdia de a se dezvolta unilateral, lucru pe care nici o educație viitoare nu-l va corecta pe deplin.

„Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.

Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una -- Eu în ei și Tu în Mine -- pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.

Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei și Eu să fiu în ei.” (Ioan 17, 20-26.)

Este scopul lui Dumnezeu ca fiii Lui să se contopească în unire. Nu așteaptă ei să trăiască împreună în același cer? Este oare Hristos împărțit împotriva Sa? Va da El succes poporului Său înainte ca ei să dea la o parte gunoiul bănuielilor și al discordiei, înainte ca lucrătorii, uniți în scopuri, să-și consacre inima, mintea și tăria în lucrarea aceasta, atât de sfântă înaintea lui Dumnezeu? Unirea aduce putere; dezbinarea aduce slăbiciune. Uniți unii cu alții, lucrând împreună în armonie pentru salvarea oamenilor, vom fi într-adevăr „împreună lucrători cu Dumnezeu”. Aceia care refuză să lucreze în armonie Îl dezonoarează foarte mult pe Dumnezeu. Vrajmașul sufletelor se delectează să-i vadă lucrând în scopuri contrare unii cu alții. Unii ca aceștia au nevoie să cultive iubirea frățească și duiosia inimii. Dacă ar putea să tragă la o parte perdeaua care acoperă viitorul și să vadă rezultatele dezbinării lor, cu siguranță că ar fi conduși la pocăință.

Lumea privește cu mulțumire la dezbinarea dintre creștini. Aceasta îi face o mare plăcere necredinței. Dumnezeu face apel la o schimbare în poporul Său. Unirea cu Hristos și a unuia cu altul este unica noastră siguranță, în aceste zile de pe urmă. Să ne străduim să facem cu neputință pentru Satana să arate la membrii comunităților noastre, zicând: „Priviți cum se mai urăsc unul pe altul, oamenii aceștia care stau sub steagul lui Hristos! Nu trebuie să ne ocupăm cu nimic de ei, câtă vreme își cheltuiesc mai multă forță pentru a se lupta unul cu altul decât pentru a lupta cu forțele mele.”

După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au mers și au proclamat un Mântuitor înviat, unica lor dorință fiind mântuirea sufletelor. Ei se bucurau în dulceața legăturilor cu sfinții. Ei erau plini de duiosie, respectuoși, cu lepădare de sine, gata să facă orice jertfă de dragul adevărului. În legătura zilnică a unuia cu altul, ei descopereau iubirea pe care Hristos le poruncise să o dea pe față. Prin cuvinte și fapte neegoiste, se străduiau să aprindă iubirea aceasta și în alte inimi.

Credincioșii urmau să cultive iubirea aceea care umplea inima apostolilor după coborârea Duhului Sfânt. Ei urmau să meargă mai departe în binevoitoare ascultare de porunca cea nouă: „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13, 34.) Atât de strâns trebuia să fie ei uniți cu Hristos, încât să fie în stare să împlinescă cerințele Lui. Puterea unui Mântuitor care putea să-i îndreptățească prin neprihănirea Lui urma să fie proslăvită.

Dar primii creștini au început să caute defecte unii la alții. Stăruind asupra

greșelilor, dând loc la critică lipsită de bunătate, ei L-au pierdut din vedere pe Mântuitorul și marea iubire pe care El o dăduse pe față pentru cei păcătoși. Ei s-au făcut mai stricți în ce privește ceremoniile din afară, mai minuțioși cu privire la teoria credinței, mai severi în critica lor. În zelul lor de a-i osândi pe alții, au uitat de propriile lor greșeli. Au uitat lecția de iubire, pe care le-o dăduse Hristos. Și, lucrul cel mai trist dintre toate, ei nu și-au dat seama de paguba pe care o sufereau. Ei nu-și dădeau seama că fericirea și bucuria piereau din viața lor și că, în curând, aveau să umble în întuneric, întrucât alungaseră din inimă iubirea lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan și-a dat seama că iubirea frățească dispărea din biserică și a stăruit îndeosebi asupra acestui punct. Până în ziua morții sale, el a stăruit pe lângă credincioși să exercite fără încetare iubire unii față de alții. Epistolele lui către biserici sunt pline de ideea aceasta. „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții”, scria el, „căci iubirea este de la Dumnezeu. Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” (Ioan 4, 7-11.)

În biserica lui Dumnezeu de azi lipsește foarte mult iubirea frățească. Mulți dintre aceia care declară că Îl iubesc pe Mântuitorul neglijează să îi iubească pe aceia care sunt uniți cu ei în comuniune creștină. Noi avem aceeași credință, suntem membri ai aceleiași familii, copii ai aceluiași Tată ceresc, cu aceeași fericită nădejde a nemuririi. Cât de strânse și duios ar trebui să fie legăturile care ne leagă împreună! Oamenii din lume urmăresc să vadă dacă credința noastră exercită o influență sfințitoare asupra inimilor noastre. Ei sunt foarte ageri ca să discearnă defectele din viața noastră, orice nepotrivire din purtarea noastră. Să ne străduim să nu le dăm prilej să aducă ocară credinței noastre.

Nu împotrivirea lumii este lucrul cel mai primejdios pentru noi; răul, care e cultivat în inima așa-zișilor credincioși, produce dezastrul cel mai grav și întârzie cel mai mult progresul cauzei lui Dumnezeu. Nu e cale mai sigură de a ne slăbi spiritualitatea, decât aceea de a fi invidioși și bănuitori unii față de alții, gata să găsim greșeli și plini de bănuieli rele. „Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace.” (Iacov

3, 15-18.)

Armonia și unirea, existente între oameni cu diferite predispoziții, constituie cea mai puternică dovadă ce poate fi adusă, că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să-i salveze pe păcătoși. Este privilegiul nostru de a aduce mărturia aceasta. Dar, pentru a face aceasta, noi trebuie să ne așezăm sub comanda Domnului Hristos. Caracterul nostru trebuie să fie modelat după caracterul Lui, iar voința noastră trebuie să fie supusă voinței Lui. Atunci vom lucra împreună fără gând de ciocnire.

Stăruirea asupra micilor deosebiri duce la fapte care nimicesc comuniunea creștină. Să nu-i îngăduim vrăjmașului să câștige avantaje asupra noastră, în felul acesta. Să ne străduim să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu și unii de alții. Atunci vom fi ca niște pomi ai dreptății, sădiți de Domnul și udați de râul vieții. Și cât de rodnici vom fi! N-a spus Domnul Hristos: „În aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit, dacă aduceți multă roadă”? (Ioan 15, 8.)

Inima Mântuitorului dorește stăruitor ca urmașii Săi să împlinească scopul lui Dumnezeu în toată înălțimea și profunzimea lui. Ei trebuie să fie una în El, chiar dacă sunt împrăștiați în lumea întreagă. Dar Dumnezeu nu-i poate face una în Hristos decât dacă sunt dispuși să-și părăsească propria lor cale și să apuce calea Lui.

Când va fi împlinită în totul rugăciunea Domnului Hristos, când învățătura Lui va fi adusă în viața de toate zilele a poporului lui Dumnezeu, în rândurile noastre se va vedea unitate de acțiune. Frate va fi legat de frate, prin funiile de aur ale iubirii lui Hristos. Numai Spiritul lui Dumnezeu poate realiza unirea aceasta. Acela care S-a sfințit pe Sine îi poate sfinți și pe ucenicii Săi. Uniți cu El, ei vor fi uniți și unii cu alții în credința cea prea sfântă. Când noi năzuim după unirea aceasta, așa cum dorește Dumnezeu să năzuim, ea va veni în mijlocul nostru.

Capitolul 39

Membrii laici să pornească

O lucrare mult mai mare de cum își dau ei seama le revine membrilor bisericii, individual. Ei nu sunt atenți la cererile lui Dumnezeu. A venit timpul când să se imagineze orice mijloc ce ar putea ajuta la pregătirea unui popor care să stea în ziua lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim vigilenți, refuzând să lăsăm nefolosite ocaziile prețioase. Trebuie să facem tot ce e cu putință pentru a câștiga suflete la iubirea de Dumnezeu și la ținerea poruncilor Lui. Isus cere aceasta de la cei care cunosc adevărul. Este nerațională cererea Lui? N-avem noi viața lui Hristos, ca exemplu al nostru? Nu suntem datori Mântuitorului, o datorie de iubire, de osteneți serioase și pline de lepădare de sine, pentru salvarea acelor pentru care El și-a dat viața?

Mulți dintre membrii comunităților noastre mari nu fac relativ nimic. Ei ar putea face o lucrare bună, dacă, în loc de a se îngământă laolaltă, s-ar împrăștia în locuri care încă nu au fost atinse de adevăr. Pomii sădiți prea des nu se dezvoltă bine. Ei sunt transplantați de grădinar, pentru ca să aibă spațiu să crească și să nu se pipernicească și să se îmbolnăvească. Aceeași regulă se aplică la comunitățile noastre mari. Mulți dintre membri mor spiritual din lipsa acestei lucrări. Ei ajung bolnăvicioși și incapabili să lucreze. Dacă ar fi răsădiți, ar avea spațiu să crească puternici și viguroși.

Nu e planul lui Dumnezeu ca poporul Său să se colonizeze sau să se îngământă în centre mari. Ucenicii lui Hristos sunt reprezentanții Lui pe pământ și Dumnezeu intenționează ca ei să fie împrăștiați prin toată țara, prin târguri, orașe și sate, ca lumini în mijlocul întunericului lumii. Ei trebuie să fie misionari pentru Dumnezeu, mărturisind prin credința și faptele lor despre apropierea venirii Mântuitorului.

Membrii laici ai comunităților noastre pot săvârși o lucrare pe care până acum aproape că nu au început-o. Nimeni nu ar trebui să se mute în alte locuri numai de dragul unor foloase lumești, dar, acolo unde se deschide posibilitatea de a-și câștiga existența, să meargă familii bine întemeiate în adevăr, una sau două familii la un loc, pentru a lucra ca misionari. Ei ar trebui să simtă iubire pentru suflete și o povară să lucreze pentru ele și să studieze cum să le aducă la adevăr. Ei pot să distribuie publicațiile noastre, să țină adunări în casele lor, să se împrietenească cu vecinii și să-i

invite să vină la adunările acestea. În felul acesta, ei pot face ca lumina lor să strălucească prin fapte bune.

Lucrătorii să stea singuri în Dumnezeu, plângând și rugându-se, muncind pentru salvarea semenilor lor. Să-și aducă aminte că aleargă într-o cursă și să se străduiască să câștige coroana nemuririi. În timp ce atât de mulți au plăcere mai mult de laudele oamenilor decât de bunăvoința lui Dumnezeu, voi să lucrați în umilință. Deprindeți-vă să exercitați credința, prezentându-i pe vecinii voștri înaintea tronului harului și rugându-L pe Dumnezeu să le atingă inima. În felul acesta, se poate face adevărata lucrare misionară. S-ar putea să fie mișcate persoane care nu ar vrea să asculte un predicator sau un colportor. Iar cei care lucrează în felul acesta, în locuri noi, vor ajunge să cunoască cel mai bun mod de a se apropia de oameni și de a pregăti calea pentru alți lucrători.

Cel care se angajează în lucrarea aceasta poate câștiga o experiență prețioasă. El are pe inimă povara sufletelor vecinilor săi. El trebuie să aibă ajutorul lui Isus. Câtă grijă va avea el ca să aibă o purtare înțeleaptă, pentru ca rugăciunile să nu fie întrerupte și nici un păcat cultivat să nu-l despartă de Dumnezeu! În timp ce îi ajută pe alții, un astfel de lucrător capătă el însuși putere și pricepere spirituală și, în această școală umilă, el poate fi calificat să intre într-un câmp mai larg de lucru.

Domnul Hristos spune: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit.” (Ioan 15, 8.) Dumnezeu ne-a înzestrat cu capacități și ne-a încredințat talente, cu scopul de a le folosi pentru El. Fiecărui om îi este încredințată o lucrare -- nu numai în ogorul lui de grâu sau de porumb, ci lucrarea zeloasă și stăruitoare pentru salvare de suflete. Fiecare piatră din templul lui Dumnezeu trebuie să fie o piatră vie, o piatră care strălucește, reflectând lumina în lume. Membrii laici să facă tot ce pot și, în timp ce folosesc talentele pe care deja le au, Dumnezeu le va da mai mult har și capacitate sporită. Multe dintre întreprinderile noastre misionare sunt stingherite, deoarece sunt mulți care refuză să intre pe porțile ocaziilor, care sunt deschise înaintea lor. Toți cei care cred adevărul trebuie să înceapă să lucreze. Faceți lucrarea care este cel mai aproape de voi; faceți orice, oricât de umil, decât să fiți ca oamenii din Meroza, oameni care nu lucrează nimic.

Noi nu am fi în lipsă de mijloace, dacă am porni înainte, încrezându-ne în Dumnezeu. Domnul este binevoitor să facă o mare lucrare pentru toți cei care cred în El

cu adevărat. Dacă membrii laici ai bisericii se vor ridica să facă lucrarea pe care pot să o facă, pornind la luptă pe propria lor cheltuială, fiecare urmărind să vadă cât poate face mai mult în câștigarea de suflete la Isus, îi vom vedea pe mulți care părăsesc rândurile lui Satana pentru a sta sub steagul lui Hristos. Dacă poporul nostru va proceda după lumina dată în aceste câteva cuvinte de instrucțiune, cu siguranță vom vedea mântuirea lui Dumnezeu. Vor urma redeșteptări minunate. Păcătoșii vor fi convertiți și multe suflete vor fi adăugate la biserică. Atunci când aducem inimile noastre în unire cu Hristos, Spiritul care S-a coborât peste ucenici în ziua Cincizecimii Se va coborî și peste noi.

Capitolul 40

Să fim găsiți cu lipsă?

St. Helena, California, 21 aprilie 1903. Poziția noastră în lume nu este cea care ar trebui să fie. Suntem departe de unde ar fi trebuit să fim, dacă viața noastră creștinească ar fi fost în armonie cu lumina și cu ocaziile date nouă, dacă de la început ne-am fi străduit să mergem înainte și în sus. Dacă am fi umblat în lumina care ne-a fost dată, dacă am fi stăruit să Îl cunoaștem pe Domnul, cărarea noastră s-ar fi făcut din ce în ce tot mai luminoasă. Dar mulți dintre aceia care au avut lumină specială s-au conformat atât de mult lumii, încât aproape că nici nu se mai deosebesc de oamenii lumești. Ei nu apar ca popor aparte, ales și scump al lui Dumnezeu. E greu să se poată face deosebire între cel care Îi servește lui Dumnezeu și cel care nu-I servește.

Biserica Adventistă de Ziua a șaptea este cântărită în balanțele sanctuarului. Ea va fi judecată după privilegiile și avantajele pe care le-a avut. Dacă viața ei spirituală nu corespunde cu avantajele pe care Hristos le-a revărsat asupra ei cu un preț nemăsurat, dacă binecuvântările conferite ei nu au pregătit-o pentru lucrarea ce i-a fost încredințată, se va rosti asupra ei sentința: „Aflat cu lipsă.” Ea va fi judecată după lumina revărsată, după ocaziile date.

Scopul lui Dumnezeu cu poporul Său

Dumnezeu are pregătite iubire, bucurie, pace și o biruință glorioasă pentru toți aceia care-L servesc în spirit și în adevăr. Poporul Lui, care ține poruncile, urmează să stea totdeauna gata de slujire. El trebuie să primească har și putere sporită și cunoștință sporită cu privire la lucrarea Duhului Sfânt. Dar mulți nu sunt gata să primească darurile scumpe ale Spiritului pe care Dumnezeu așteaptă să le reverse asupra lor. Ei nu tind mai sus și tot mai sus, după puterea de sus, pentru ca, prin darurile revărsate, să poată fi recunoscuți ca popor deosebit al lui Dumnezeu, râvnitor pentru fapte bune.

„Pocăiește-te și fă faptele dintâi”

Mustrări solemne de avertizare, arătate prin distrugerea unor mijloace de slujire foarte mult îndrăgite, ne spun: „Adu-ți aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și întoarce-

te la faptele dintâi.” (Apocalipsa 2, 5.) Pentru ce este o percepere atât de întunecată a adevăratei stări spirituale a bisericii? Nu au fost loviți cu orbire străjerii care stau pe zidurile Sionului? Nu sunt mulți dintre slujitorii lui Dumnezeu nepăsători și mulțumiți, ca și cum stâlpul de nor, ziua, și stâlpul de foc, noaptea, ar sta deasupra sanctuarului? De ce se întâmplă că aceia din locuri de răspundere, care pretind că Îl cunosc pe Dumnezeu, Îl tăgăduiesc în viață și în caracter? Nu mulți dintre cei care se socotesc a fi poporul ales și deosebit al Lui sunt mulțumiți să trăiască fără dovada că într-adevăr Dumnezeu e în mijlocul lor, pentru a-i scăpa din cursele și de atacurile lui Satana?

N-am fi avut noi acum mult mai multă lumină dacă, în trecut, am fi primit muștrările Domnului, dacă am fi recunoscut prezența Lui și dacă ne-am fi abătut de la toate practicile contrare voinței Lui? Dacă am fi făcut aceasta, lumina cerească ar fi luminat în templul sufletului, făcându-ne în stare să înțelegem adevărul și să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât orice, și pe semenii noștri ca pe noi înșine. O, cât de mult este dezonorat Domnul Hristos de către cei care, pretinzând că sunt creștini, aruncă ocară asupra numelui pe care-l poartă, prin aceea că nu fac ca viața lor să corespundă cu mărturisirea lor, prin aceea că nu se tratează unii pe alții cu iubirea și respectul pe care Dumnezeu așteaptă să-l vadă descoperit în cuvinte pline de amabilitate și fapte pline de curtenie!

Puterile adâncului sunt foarte puternic agitate. Drept rezultat, există război și vărsare de sânge. Atmosfera morală este otrăvită de fapte crude și îngrozitoare. Spiritul certei se răspândește, abundă în tot locul. Multe suflete sunt luate în stăpânire de duhul fraudei și al purtării vicleane. Mulți se vor îndepărta de credință, lăsându-se în voia unor duhuri înșelătoare și a unor învățături de demoni. Ei nu-și dau seama ce duh i-a luat în stăpânire.

Eșecul în a-L onora pe Dumnezeu

Cel care vede dincolo de ce este la suprafață, care citește inima oamenilor, spune cu privire la aceia care au avut multă lumină: „Ei nu sunt întristați și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale”. „Toți aceștia își aleg căile lor, și sufletul lor găsește plăcere în urâciunile lor. De aceea și Eu voi alege ce este spre nefericirea lor și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem, căci, când am chemat Eu, n-au răspuns, și când am vorbit Eu, n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea Mea, și au ales ce nu-Mi place!” „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru că

nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți, ci au găsit plăcere în nelegiuire.” (Isaia 66, 3.4; 2 Tesaloniceni 2, 11.10.12.)

Învățătorul ceresc întreabă: „Ce înșelăciune mai puternică poate să zăpăcească mintea, decât pretenția că zidești pe temelia cea bună și că Dumnezeu îți primește lucrarea, când, în realitate, faci multe fapte după planuri lumești și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, e o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minte atunci când oamenii care au cunoscut odată adevărul iau înfățișarea evlaviei drept spiritul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, că s-au îmbogățit și că nu duc lipsă de nimic, când în realitate sunt lipsiți de orice.”

Dumnezeu nu S-a schimbat față de slujitorii Săi credincioși, care își păstrează hainele nepătate. Dar mulți strigă: „Pace și siguranță”, când asupra lor se abate o prăpădenie neașteptată. Dacă nu are loc o pocăință desăvârșită, dacă oamenii nu-și umilesc inima prin mărturisire și dacă nu primesc adevărul, așa cum este el în Isus, nicidecum nu vor intra în cer. Atunci când va avea loc curățirea în rândurile noastre, noi nu vom mai sta tihniți, fălindu-ne că suntem bogați, că ne-am îmbogățit și nu mai avem nevoie de nimic.

Cine poate spune pe bună dreptate: „Aurul nostru e curățit în foc și hainele noastre nu sunt mânjite de lume?” L-am văzut pe Învățătorul nostru, arătând spre veșmintele așa-numitei neprihăniri. Smulgându-le, a dezgolit murdăria ce era dedesubt. Apoi mi-a zis: „Nu vezi cum și-au acoperit în mod pretențios murdăria și putreziciunea caracterului? Cum a ajuns cetatea cea credincioasă o desfrânată! Casa Tatălui Meu a fost făcută o casă de negustorie, un loc de unde s-a depărtat prezența și gloria divină! Din pricina aceasta e slăbiciune și lipsește puterea.”

O chemare la reformă

Dacă biserica, acum dospită de propria ei apostazie, nu se căiește și nu se întoarce, va mânca din roadele propriilor ei fapte, până se va scârbi de ea însăși. Dacă se împotrivește la rău și alege ce e bine, dacă Îl caută pe Dumnezeu cu toată smerenia și corespunde înaltei sale chemări în Hristos, stând pe platforma adevărului veșnic și, prin credință, își însușește realizările pregătite pentru ea, biserica va fi vindecată. Ea va apărea în simplitatea și curăția date ei de Dumnezeu, scăpată din toate încurcăturile pământești, dovedind că adevărul a făcut-o într-adevăr liberă. Atunci membrii ei vor fi

într-adevăr aleșii lui Dumnezeu, reprezentanții Lui.

A venit timpul să aibă loc o deplină reformă. Când va începe reforma aceasta, spiritul rugăciunii îl va influența pe fiecare credincios și va izgoni din biserică spiritul neînțelegerii și al certei. Aceia care nu au trăit în comuniune creștină se vor apropia strâns unii de alții. Un membru care lucrează în direcția cea bună îi va atrage și pe alți membri să se unească cu el, pentru a face rugăciuni și cereri pentru descoperirea Duhului Sfânt. Nu va fi confuzie acolo, deoarece toți vor fi în armonie cu gândul Spiritului. Barierele care despart pe credincios de credincios vor fi sfărâmate, iar servii lui Dumnezeu vor vorbi aceleași lucruri. Domnul va lucra împreună cu servii Săi, ca să înalțe biserica. Toți vor înălța, cu pricepere, rugăciunea pe care Hristos i-a învățat pe servii Săi: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6, 10.)

Capitolul 41

Spre casă

Când aud de nenorocirile îngrozitoare, care au loc săptămână după săptămână, mă întreb: Ce înseamnă lucrurile acestea? Dezastrele cele mai îngrozitoare vin unele după altele, într-o succesiune rapidă. Foarte des auzim de cutremure și cicloane, de distrugeri prin incendii și inundații, însoțite de mari pierderi de vieți și de bunuri. În aparență, nenorocirile acestea sunt izbucniri capricioase ale unor puteri ce par dezorganizate și nereglementate, dar în ele se pot citi intențiile lui Dumnezeu. Ele sunt unele dintre mijloacele prin care El caută să-i trezească pe oameni la înțelegerea primejdiei.

Venirea Domnului Hristos este mai aproape decât atunci când am crezut, la început. Marea luptă se apropie de sfârșit. Judecățile lui Dumnezeu sunt pe pământ. Ele vorbesc cu solemnă avertizare, spunând: „Și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.” (Matei 24, 44.)

Dar sunt mulți, destul de mulți, aceia din comunitățile noastre, care știu puțin despre adevărata însemnătate a adevărului prezent. Apelez la ei să nu treacă cu vederea împlinirea semnelor timpului, care ne spun atât de lămurit că sfârșitul s-a apropiat. O, cât de mulți dintre aceia care n-au căutat mântuirea sufletului, în curând se vor jeli cu amar: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!” (Ieremia 8, 20.)

Trăim în mijlocul scenelor finale ale istoriei pământului acestuia. Profetia se împlinește cu repeziciune. Timpul cercării noastre se sfârșește grabnic. Nu avem timp de pierdut -- nici măcar o clipă. Să nu fim găsiți dormind la post. Nimeni să nu zică în inimă sau prin faptele sale: „Domnul meu întârzie să vină”. Faceți ca solia apropiatei reveniri a Domnului Hristos să răsunе în cuvinte solemne de avertizare. Să-i convingem pe bărbații și femeile de pretutindeni să se pocăiască și să fugă de mânia viitoare! Să-i trezim la o neîntârziată pregătire, deoarece știm puțin despre ce ne stă în față. Predicatorii și membrii laici să pornească în holdele pârguite, să le spună celor fără grijă și nepăsători să-L caute pe Domnul cât mai poate fi găsit. Lucrătorii vor găsi recolta oriunde proclamă adevărurile uitate ale Bibliei. Ei vor găsi persoane care vor primi adevărul și-și vor consacra viața câștigării de suflete pentru Hristos.

Domnul urmează să vină în curând și noi trebuie să fim pregătiți să-L întâmpinăm în pace. Să fim hotărâți să facem tot ce ne stă în putere spre a împărtăși lumina celor din jurul nostru. Nu trebuie să fim triști, ci voioși, și trebuie să-L păstrăm fără încetare pe Domnul Isus în fața noastră. El vine în curând și noi trebuie să fim gata în așteptarea arătării Lui. O, cât de mareș va fi să-L vedem pe El și să fim salutați ca mântuiți ai Lui! Multă vreme am așteptat, dar nădejdea noastră acum e pe cale de a scădea. Dacă am putea doar să-L vedem pe Împăratul, în frumusețea Lui, am fi pentru veșnicie fericiți. Îmi vine să strig: „Mergem spre casă!” Ne apropiem de timpul când Domnul Hristos va veni cu putere și mare slavă, spre a-i lua pe răscumpărații Săi în locuințele lor veșnice.

„În ziua aceea, vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!»” (Isaia 25, 9.)

„Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare! Iată ce vestește Domnul până la marginile pământului: Spuneți fiicei Sionului: «Iată, Mântuitorul tău vine; iată plata este cu El și răsplătirile merg înaintea Lui». Ei vor fi numiți «Popor sfânt, răscumpărați ai Domnului». Iar pe tine, te vor numi «Cetate căutată și neprihănită.»” (Isaia 62, 10-12.)

În marea lucrare finală, vom avea să dăm piept cu greutate și cărora nu vom ști cum să le facem față, dar să nu uităm că Cele Trei Mari Puteri ale cerului lucrează, că o Mână divină e la cârmă și că Dumnezeu Își va împlini făgăduințele, El Își va strânge din lume un popor care-L va sluji în neprihănire.

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14, 1-3.)

Multă vreme, noi am așteptat revenirea Mântuitorului nostru. Dar făgăduința Lui nu e mai puțin sigură. În curând, vom fi în țara făgăduită. Acolo, Isus ne va conduce lângă apa vieții, care curge de la tronul lui Dumnezeu ne va lămuri întâmplările întunecoase ale providenței prin care ne-a trecut El pe pământul acesta, pentru a ne desăvârși caracterul. Acolo vom privi în chip neîntunecat frumusețile Edenului refăcut.

Aruncând la picioarele Mântuitorului coroanele pe care El le-a pus pe capul nostru și atingându-ne harpele de aur, vom umple văzduhul de laude pentru Acela care șade pe tron.

Capitolul 42

Dumnezeu în natură

Înainte de pătrunderea păcatului, peste mintea primilor noștri părinți nu exista nici un nor care să întunece înțelegerea caracterului lui Dumnezeu. Ei se conformau în mod desăvârșit voinței lui Dumnezeu. Drept veșmânt, ei erau înconjurați de o lumină minunată, lumina lui Dumnezeu. Această lumină clară și desăvârșită le lumina orice problemă ce li se prezenta.

Natura era manualul lor. În grădina Edenului, existența lui Dumnezeu era demonstrată, însușirile Lui erau dezvăluite prin lucrurile naturii ce-i înconjura. Orice lucru asupra căruia li se opreau ochii le vorbea despre însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, anume „puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui”, erau văzute clar, fiind înțelese prin lucrurile create.

Urmările păcatului

Dar, deși este adevărat că la început Dumnezeu putea fi văzut în natură, nu urmează că, după cădere, lui Adam și urmașilor săi le-a fost descoperită, prin lumea naturală, o cunoaștere perfectă a lui Dumnezeu. Natura îi putea preda omului învățăturile ei atâta vreme cât el era în stare de nevinovăție. Însă nelegiuirea a adus o vătămare a pământului și s-a interpus între natură și Dumnezeul naturii. Dacă Adam și Eva ar fi rămas continuu ascultători de Creatorul lor, dacă ar fi rămas pe cărarea umblării în deplină dreptate, ei ar fi continuat să învețe despre Dumnezeu din lucrările Sale. Însă, când au dat ascultare ispititorului și au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, lumina veșmintelor nevinovăției cerești s-a depărtat de la ei. Lipsiți de lumină cerească, ei n-au mai putut să discearnă caracterul lui Dumnezeu din lucrările mâinilor Lui.

Și, prin neascultarea omului, a avut loc o schimbare chiar și în natură. Pătată de blestemul păcatului, natura poate da doar o mărturie nedesăvârșită despre Creator. Ea nu poate dezvălui caracterul Său în toată desăvârșirea lui.

Un Învățător divin

Avem nevoie de un Învățător divin. Pentru ca lumea să nu rămână în întuneric, în veșnică noapte spirituală, Dumnezeu ni S-a descoperit în Isus Hristos. Hristos este „adevărata Lumină, care luminează pe orice om venit în lume.” (Ioan 1, 9.) „Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” s-a dezvăluit „pe fața lui Isus Hristos”. (2 Corinteni 4, 6.) Lumina lui Hristos, iluminând priceperea noastră și strălucind peste fața naturii, ne face în stare să citim continuu învățămintele iubirii lui Dumnezeu în lucrările create de El.

Natura mărturisește despre Dumnezeu

Lucrurile din natură, pe care le privim noi azi, ne dau doar o slabă idee despre frumusețea și măreția Edenului. Totuși, a rămas încă multă frumusețe. Natura mărturisește că Cineva nemărginit în putere, mare în bunătate, îndurare și iubire, a creat pământul și l-a îmbelșugat cu viață și bucurie. Chiar în starea lor adumbrită, toate lucrurile descoperă lucrarea mâinilor Maestrului Artist. Cu toate că păcatul a mânjit forma și frumusețea lucrurilor naturii, deși pe ele se pot vedea urmele lucrării prințului puterii văzduhului, totuși ele vorbesc despre Dumnezeu. În tufele țepoase, în spini, măracini, neghină, putem citi legea osândirii, dar, din frumusețea lucrurilor din natură și din minunata potrivire a lor la nevoile și spre fericirea noastră, putem învăța că Dumnezeu încă ne iubește și că îndurarea Sa continuă să se manifeste în lume.

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, Și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru O noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, Al căror sunet să fie auzit.” (Psalmii 19, 1-3.)

Neputința omului de a interpreta natura

Despărțiți de Hristos, noi suntem neînstare să tâlcuim așa cum se cuvine limba naturii. Cea mai anevoioasă și mai umilitoare învățătură pe care trebuie să o deprindă omul este propria sa ineficiență în dependența de înțelepciunea omenească și sigura înfrângere a strădaniilor sale de a citi natura așa cum se cuvine. Prin sine însuși, el nu poate tâlcui natura fără să o așeze mai presus de Dumnezeu. El este într-o situație asemănătoare atenienilor, care, printre altarele lor consacrate închinării la natură, aveau unul pe care-l dedicaseră „unui dumnezeu necunoscut”. În adevăr, Dumnezeu le era necunoscut. El este necunoscut pentru toți cei care, fără călăuzirea Învățătorului divin, se preocupă de studiul naturii. Negreșit, ei vor ajunge la concluzii greșite.

Cu priceperea sa omenească, lumea nu Îl cunoaște pe Dumnezeu. Înțelepții ei adună o nedesăvârșită cunoaștere despre El din lucrurile create de El; însă aceasta, departe de a le da înalte concepții despre Dumnezeu, departe de a înălța mintea și sufletul și a aduce întreaga făptură în conformitate cu voia Sa, tinde să-i facă pe oameni idolatri. În orbirea lor, ei proslăvesc natura și legile naturii mai mult decât pe Dumnezeul naturii.

Dumnezeu a îngăduit ca asupra lumii să se reverse un potop de lumină prin descoperirile științei și artei; dar, când oamenii de știință judecă fățiș aceste subiecte numai din punct de vedere omenesc, cu siguranță vor greși. Mințile cele mai dotate, dacă nu sunt călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, se tulbură, încercând să aprofundeze legăturile dintre știință și revelație. Creatorul și lucrările Lui sunt mai presus de puterea lor de pricepere; și, fiindcă acestea nu pot fi explicate prin legile naturale, raportul Bibliei este declarat ca nefiind vrednic de încredere.

Cei care pun la îndoială temeinicia rapoartelor Scripturii și-au pierdut ancora și sunt lăsați să se sfărâme de stâncile necredinței. Când nu se dovedesc în stare să-L cântărească pe Creator și lucrările Lui, prin nedesăvârșita cunoaștere a științei, ei pun la îndoială existența lui Dumnezeu și îi atribuie naturii o putere nemărginită.

În adevărata știință nu poate fi nimic potrivit învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu, căci amândouă au același Autor. O corectă înțelegere a amândurora va dovedi că ele sunt în armonie. Adevărul, fie în natură, fie în descoperire, este în armonie cu el însuși, în toate manifestările lui. În mintea neluminată prin Spiritul lui Dumnezeu, va fi totdeauna întuneric cu privire la puterea Sa. Iată de ce, atât de adesea, ideile omenești cu privire la știință contrazic învățătura Cuvântului lui Dumnezeu.

Lucrarea creațiunii

Niciodată lucrarea creațiunii nu poate fi explicată prin știință. Ce știință poate lămuri taina vieții?

Teoria că, atunci când a adus lumea la ființă, Dumnezeu nu a creat materia este neîntemeiată. La plămădirea lumii noastre, Dumnezeu nu era îndatorat unei materii dinainte existente. Dimpotrivă, toate lucrurile materiale și spirituale au apărut înaintea

Domnului Iehova, la glasul Lui, și au fost create în vederea planului Său. Cerurile și toată oștirea lor, pământul și toate lucrurile de pe el nu sunt doar lucrarea mâinii Sale; ele au luat ființă prin suflarea gurii Sale.

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede nu a fost făcut din lucruri care se văd.” (Evrei 11, 3.)

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului Și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui Căci El zice, și se face; Poruncește, și ce poruncește ia ființă.” (Psalmii 33, 6-9.)

Legile naturii

Preocupându-se de legile materiei și ale naturii, mulți, chiar dacă nu tăgăduiesc, ajung să piardă din vedere puterea lui Dumnezeu. Ei exprimă ideea că natura acționează independent de Dumnezeu, având prin sine și de la sine propriile sale posibilități și puteri prin care să acționeze. În mintea lor, există o categorică deosebire între natural și supranatural. Naturalul este atribuit cauzelor obișnuite, neavând nici o legătură cu puterea lui Dumnezeu. Puterea vitală îi este atribuită materiei, și din natură se face o zeitate. Se presupune că materia este așezată în anumite corelații și lăsată să lucreze după legi fixe, în care nici Dumnezeu nu Se poate amesteca; că natura este dotată cu anumite proprietăți și pusă în ascultare față de legi, și apoi lăsată ca de la sine să asculte de aceste legi și să săvârșească lucrarea pe care de la început a determinat-o.

Aceasta este știință falsă. În Cuvântul lui Dumnezeu, nu există nimic care s-o sprijine. Dumnezeu nu-și desființează legile, ci lucrează continuu prin ele, folosindu-le drept unelte ale Sale. Ele nu lucrează prin ele însele. Dumnezeu este neîncetat la lucru în natură. Ea este servul Său, îndrumat după cum Îi place. În lucrarea sa, natura mărturisește despre prezența inteligentă și puterea activă a unei Ființe care Se găsește în toate lucrările Sale, așa cum Îi place. Nu datorită unei originare puteri inerente naturii, an după an își dă Pământul roadele și-și continuă drumul în jurul soarelui. Mâna puterii infinite este neîncetat la lucru, călăuzind această planetă. Puterea lui Dumnezeu, exercitată clipă de clipă, este aceea care îi menține poziția în cursul rotației ei.

Dumnezeul cerurilor este neîncetat la lucru. Prin puterea Sa apare vegetația, apare orice frunză și înflorește orice floare. Fiecare picătură de ploaie sau fulg de zăpadă,

fiecare fir de iarbă, fiecare frunză, floare și pomișor mărturisește despre Dumnezeu. Aceste lucruri mici, atât de obișnuite în jurul nostru, ne învață că nimic nu rămâne neobservat de infinitul Dumnezeu, nimic nu este prea mic pentru atenția Sa.

Mecanismul corpului omenesc nu poate fi înțeles pe deplin; el prezintă taine care îl pun în încurcătură și pe cel mai priceput. Nu datorită unui mecanism, care o dată pus în mișcare își continuă lucrul, pulsul bate și respirație urmează după respirație. În Dumnezeu trăim, ne mișcăm și avem ființă. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii este o continuă dovadă a puterii unui Dumnezeu prezent în orice clipă.

Dumnezeu face ca soarele să se înalțe pe cer. El deschide ferestrele cerului și dă ploaia. El face să crească iarba pe munți. „El dă zăpada ca lâna, El presară bruma ca cenușa.” (Psalmii 147, 16.) „La glasul tunetului Său, apele freamătă în cer! El sloboade fulgere pentru ploaie și scoate vânturile din vistieriile Sale.” (Ieremia 10, 13.)

Domnul este continuu la lucru, susținând și folosind drept servi ai Săi lucrurile pe care le-a făcut. Hristos spunea: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez.” (Ioan 5, 17.)

Tainele puterii divine

Bărbații cei mai învățați nu pot înțelege tainele lui Iehova așa cum sunt dezvăluite în natură. Inspirația divină pune o mulțime de întrebări la care nu poate răspunde nici cel mai iscusit învățat. Aceste întrebări nu au fost puse ca să putem răspunde la ele, ci pentru ca să ne atragă atenția la profunzimea tainelor lui Dumnezeu și să ne învețe că înțelepciunea noastră este mărginită; că în legătură cu viața noastră zilnică sunt multe lucruri care întrec puterea de cuprindere a minților mărginite; că judecata și gândurile lui Dumnezeu sunt cu neputință de priceput. Înțelepciunea Lui este de nepătruns.

Scepticii refuză să creadă în Dumnezeu, deoarece, cu mințile lor mărginite, nu pot pricepe puterea infinită prin care El li se descoperă oamenilor. Însă Dumnezeu urmează a fi recunoscut mai mult din ce ne descoperă El despre Sine decât din ce este dezvăluit mărginitei noastre priceperi. Atât în descoperirea divină, cât și în natură, Dumnezeu le-a dat oamenilor taine care să le insufle credință. Așa trebuie să fie. Chiar dacă cercetăm continuu, studiem și învățăm mereu, totuși mai rămâne încă un infinit dincolo de aceasta.

„Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma, Și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul Și dealurile cu cumpăna? Cine a cercetat Duhul Domnului, Și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură! Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea, Și I-a făcut cunoscut calea priceperii! Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, Sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip. Libanul n-ajunge pentru foc, Și dobitoacele lui nu ajung pentru ardere de tot. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, Nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune.

Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți asemăna? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului? El șade deasupra cercului pământului, Și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, Și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el. «Cu cine Mă veți asemăna, Ca să fiu deopotrivă cu el?» zice Cel Sfânt. «Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut toate aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, În șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; Așa de mare e puterea și tăria Lui, Că una nu lipsește.»

«Pentru ce zici tu, Iacove, Pentru ce zici tu, Israele: „Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, Și dreptul meu este trecut cu vederea Înaintea Dumnezeului meu?”» Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit, Și mărește puterea celui ce cade în leșin. Flăcăii obolesc și ostenesc, Chiar tinerii se clatină; Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, Ei zboară ca vulturii; Aleargă și nu obolesc, Umblă și nu ostenesc.” (Isaia 40, 12-31.)

Capitolul 43

Un Dumnezeu personal

Neîntrecuta putere ce lucrează în toată natura și susține totul nu este, după cum o prezintă unii oameni de știință, doar un principiu atotpătrunzător, o forță la lucru. Dumnezeu este spirit; și totuși El este o persoană, deoarece omul a fost făcut după chipul Lui.

Natura nu este Dumnezeu

Lucrarea mâinilor lui Dumnezeu în natură nu este Însuși Dumnezeu în natură. Lucrurile din natură sunt expresia caracterului lui Dumnezeu, prin ele putem înțelege iubirea Sa, puterea și slava Sa; însă nu trebuie să privim natura drept Dumnezeu. Măiestrita pricepere a făpturilor omenești produce lucrări minunate, lucruri ce desfată ochiul, și aceste lucruri ne dau o oarecare idee despre autorul lor; însă lucrul făcut nu este chiar omul. Nu lucrul săvârșit, ci cel care l-a săvârșit este socotit demn de cinste. Astfel, întrucât natura este o expresie a gândirii lui Dumnezeu, nu natura, ci Dumnezeul naturii trebuie proslăvit.

„Dumnezeii, care n-au făcut nici cerurile, nici pământul, Vor pieri de pe pământ și de sub ceruri. Cel ce este partea lui Iacov nu este ca ei; Căci El a întocmit totul.

El a făcut pământul prin puterea Lui, A întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, A întins cerurile prin priceperea Lui.” (Ieremia 10, 11.16.12.)

„El a făcut Cloșca cu pui și Orionul, El preface întunericul în zori, Iar ziua în noapte neagră; El cheamă apele mării, Și le varsă pe fața pământului: Domnul este Numele Lui.” (Amos 5, 8.)

Un Dumnezeu personal l-a creat pe om

În crearea omului s-a dat pe față puterea unui Dumnezeu personal. Când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, făptura omenească era desăvârșită din toate punctele de vedere, însă îi lipsea viața. Atunci, un Dumnezeu personal, existând prin

Sine Însuși, a suflat în această făptură suflarea de viață și omul a devenit o ființă vie, inteligentă, care respiră. Au fost puse în mișcare toate părțile organismului uman. Inima, arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, simțurile, percepțiile minții -- toate și-au început lucrul și toate au fost puse sub lege. Omul a devenit un suflet viu. Prin Isus Hristos, un Dumnezeu personal l-a creat pe om și l-a dotat cu inteligență și putere.

Plămada noastră nu-I era ascunsă când am fost făcuți în taină. Ochii Lui ne-au văzut în embrion, așa nedesăvârșit cum era; și în cartea Sa erau scrise toate mădularele noastre, atunci când nu exista încă nici unul dintre ele.

Peste toate ordinele mai mici de ființe, Dumnezeu l-a desemnat pe om, ca cel care era coroana creațiunii Sale, să exprime gândirea Sa și să descopere slava Sa. Însă omul nu trebuie să se înalțe drept Dumnezeu.

„Strigați de bucurie către Domnul, Slujiți Domnului cu bucurie, Veniți cu veselie înaintea Lui. Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem; Noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui. Intrați cu laude pe porțile Lui, Intrați cu cântări în curțile Lui! Lăudați-L și binecuvântați-I Numele.” (Psalmii 100, 1-4.)

„Înălțați pe Domnul, Dumnezeul nostru, Și închinați-vă pe muntele Lui cel sfânt!

Căci Domnul, Dumnezeul nostru, este sfânt!” (Psalmii 99, 9.)

Dumnezeu -- descoperit în Hristos

Dumnezeu ca persoană S-a descoperit în Fiul Său. Isus, oglindirea slavei Sale „și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1, 3), a fost pe pământ sub chip de om. El a venit pe pământ ca Mântuitor. El S-a înălțat la cer ca un Mântuitor personal. Înaintea tronului lui Dumnezeu, Mântuitorul mijlocește în favoarea noastră, „Cineva care semăna cu Fiul omului.” (Apocalipsa 1, 13.)

Hristos, Lumina lumii, și-a acoperit strălucitoarea splendoare a divinității Sale și a venit să trăiască la fel ca un om între oameni, pentru ca ei să poată, fără a fi nimiciti, să se apropie de Creatorul lor. Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, afară de cazul când El i S-a descoperit prin Hristos.

„Eu și Tatăl una suntem”, declara Hristos. „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin de Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” (Ioan 10, 30; Matei 11, 27.)

Hristos a venit să învețe faptele omenești ceea ce dorește Dumnezeu ca ele să știe. În înălțimile cerurilor, pe pământ, în întinsul de ape al oceanului, vedem lucrarea mâinilor lui Dumnezeu. Toate cele create mărturisesc despre puterea, înțelepciunea și iubirea Sa. Însă nu de la stele sau ocean, ori din cascadă, putem afla despre personalitatea lui Dumnezeu, așa cum este descoperită în Hristos.

Dumnezeu a văzut că, spre a ilustra atât personalitatea, cât și caracterul Său, era nevoie de o revelație mai limpede decât natura. El L-a trimis în lume pe Fiul Său să descopere atât natura, cât și însușirile nevăzutului Dumnezeu, în măsura în care vederea omenească putea suporta.

Dacă Dumnezeu ar fi dorit să fie înfățișat ca locuind personal în lucrurile din natură -- în floare, în copac, în firul de iarbă -- oare nu le-ar fi spus Hristos ucenicilor Săi aceasta, pe când era pe pământ? Dar nicăieri, în învățăturile lui Hristos, nu se vorbește astfel despre Dumnezeu. Hristos și apostolii au învățat lămurit adevărul despre existența unui Dumnezeu, care este o Persoană.

Hristos a descoperit despre Dumnezeu tot ce puteau suporta faptele omenești, fără a fi nimicite. El este Învățătorul divin, Luminătorul. Dacă ar fi socotit că avem nevoie de alte descoperiri decât cele făcute prin Hristos și în Cuvântul Său scris, Dumnezeu le-ar fi dat.

Dumnezeu -- descoperit ucenicilor de către Hristos

Să studiem cuvintele spuse de Hristos în camera de sus, în noaptea dinaintea răstignirii Sale. Se apropia de ceasul încercării și căuta să-i mângâie pe ucenicii Săi, care aveau să fie greu ispitiți și încercați.

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.

«Doamne», I-a zis Toma, «nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într-acolo?» Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo, Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut».

«Doamne», I-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns». «Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl”. Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui».” (Ioan 14, 1-10.)

Ucenicii nu înțelegeau încă cele spuse de Hristos cu privire la legătura Sa cu Dumnezeu. O mare parte din învățătura Lui era încă neclară pentru ei. Ei aveau o mulțime de întrebări, lucru care dezvăluie că erau neștiutori cu privire la relația lui Dumnezeu cu ei și cu problemele lor prezente și viitoare. Hristos dorea ca ei să aibă o mai clară mai precisă cunoaștere despre Dumnezeu.

„V-am spus aceste lucruri în pilde”, a zis El. „Vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci vă voi vorbi deslușit despre Tatăl.” (Ioan 16, 25.)

În ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt s-a revărsat asupra ucenicilor, ei au înțeles adevărurile spuse de Hristos în pilde. Învățăturile care fuseseră taine pentru ei erau lămurite acum. Înțelegerea, pe care o primiseră o dată cu revărsarea Duhului, i-a făcut să se rușineze de închipuirile lor teorii imaginare. Presupunerile și tâlcuirile lor erau nebunie în comparație cu cunoștința pe care o primiseră despre lucrurile cerești. Ei erau călăuziți de Duhul Sfânt; și asupra minții lor, cândva întunecată, acum strălucea lumina.

Dar ucenicii încă nu primiseră deplina împlinire a făgăduinței lui Hristos. Ei primiseră toată cunoștința despre Dumnezeu, pe care au putut să o suporte, însă deplina împlinire a făgăduinței că Hristos avea să li-L descopere lămurit pe Tatăl era încă în viitor. Așa este și azi. Cunoașterea noastră despre Dumnezeu este parțială și nedesăvârșită. Când lupta se va termina și Omul Isus Hristos îi va recunoaște înaintea Tatălui pe credincioșii Săi lucrători, care, într-o lume de păcat, au dat o credincioasă mărturie despre El, atunci ei vor înțelege lămurit lucrurile care acum sunt taine pentru ei.

Hristos duce cu Sine, în curțile cerești, proslăvita Sa natură umană. Celor care-L

primesc, El le dă putere să devină fii ai lui Dumnezeu, pentru ca la urmă Dumnezeu să-i primească drept ai Săi, spre a locui cu El pentru veșnicie. Dacă, în timpul acestei vieți, ei sunt credincioși lui Dumnezeu, la urmă „ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi scris pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22, 4.) Și care alta este fericirea cerului decât de a-L vedea pe Dumnezeu? Ce bucurie mai mare va avea păcătosul mântuit prin harul lui Hristos, decât să privească fața lui Dumnezeu și să-L știe ca Tată?

Mărturia Scripturii

Scripturile arată în mod lămurit legătura dintre Dumnezeu și Hristos și înfățișează cât se poate de limpede personalitatea și individualitatea fiecăruia.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta mării în locurile prea înalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: «Tu ești Fiul Meu; astăzi te-am născut?» Și iarăși: «Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?»” (Evrei 1, 1-5.)

Dumnezeu este Tatăl lui Hristos; Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Lui Hristos I s-a dat o poziție proslăvită. El a fost făcut egal cu Tatăl. Toate gândurile lui Dumnezeu sunt descoperite Fiului Său.

Isus le-a zis iudeilor: „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul, și-I arată tot ce face.” (Ioan 5, 17-20.) Aici este înfățișată din nou personalitatea Tatălui și a Fiului, arătându-ni-se unitatea care există între Ei.

Această unitate mai este prezentată și în capitolul 17 din Ioan, în rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi: „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, -- Eu în

ei și Tu în Mine -- pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17, 20-23.) Minunată afirmație! Unitatea care există între Hristos și ucenicii Lui nu distruge personalitatea nici unuia dintre ei. Ei sunt una în intenție, în gând, în caracter, dar nu ca persoană. Dumnezeu și Hristos sunt una în felul acesta.

Legătura dintre Tatăl și Fiul și personalitatea amândurora mai sunt lămurite și în această Scriptură:

„Așa vorbește Domnul Oștirilor: Iată că un om, al cărui nume este Odrasla, Va odrăsli din locul lui, Și va zidi Templul Domnului Va purta podoabă împărătească, Va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, Va fi preot pe scaunul Lui de domnie, Și o desăvârșită unire va domni între ei amândoi.” (Zaharia 6, 12.13.)

„Dumnezeul Cel veșnic”

În Scripturi se vorbește despre Dumnezeu, ca fiind „veșnicul Dumnezeu”. Numele acesta cuprinde trecutul, prezentul și viitorul. Dumnezeu este din veșnicie până-n veșnicie. El este Cel veșnic.

„Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, Și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta, Și a zis: «Nimicește-l». Israel este fără frică în locuința lui, Izvorul lui Iacov este deoparte Într-o țară de grâu și de must, Și cerul lui picură rouă. Ferice de tine Israele! Cine este ca tine, Un popor mântuit de Domnul, Scutul care îți dă ajutor, Și sabia care te face slăvit?” (Deuteronom 33, 27-29.)

„Înainte ca să se fi născut munții, Și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, Din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu! Tu întorci pe oameni în țărână, Și zici: «Întoarceți-vă fiii oamenilor!» Căci înaintea Ta, o mie de ani Sunt ca ziua de ieri, care a trecut, Și ca o strajă din noapte. Îi măhuri ca un vis: Dimineața, sunt ca iarba, care încolțește iarăși; Înflorește dimineața și crește, Iar seara este tăiată și se usucă....

Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, Ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!

Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta, și toată viața noastră ne vom

bucura și ne vom veseli.

Înveselește-ne tot atâtea zile câte ne-ai smerit, Tot atâția ani cât am văzut nenorocirea! Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta, Și slava Ta fiilor Tăi! Fie peste noi bunăvoința Domnului, Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mâinilor noastre, Da, întărește lucrarea mâinilor noastre!” (Psalmii 90, 2-6.12.14-17.)

„Domnul împărățește, îmbrăcat cu măreție; Domnul este îmbrăcat și încins cu putere; De aceea lumea este tare și nu se clatină. Scaunul Tău de domnie este așezat din vremuri străvechi; Tu ești din veșnicie.” (Psalmii 93, 1-2.)

Iubitoarea Lui bunătate

„Toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie. El iubește dreptatea și neprihănirea; Bunătatea Domnului umple pământul.

Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul, pe care și-l alege El de moștenire. Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, Peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui; Ca să le scape sufletul de la moarte, Și să-i țină cu viață în mijlocul foametei.

Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul; El este Ajutorul și Scutul nostru. Da, inima noastră își găsește bucuria în El, Căci avem încredere în Numele Lui cel sfânt.” (Psalmii 33, 4.5.12.18-21.)

„Eu am căutat pe Domnul, și mi-a răspuns: M-a izbăvit din toate temerile mele. Când îți întorci privirile spre El, Te luminezi de bucurie, Și nu ți se umple fața de rușine. Când strigă un nenorocit, Domnul aude Și-l scapă din toate necazurile lui.

Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, Și-i scapă din primejdie. Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!

Temeți-vă de Domnul, voi, sfinții Lui, Căci de nimic nu duc lipsă cei se tem de El! Puii de leu duc lipsă, și li-i foame, Dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de nici un bine.

Când strigă cei fără prihană, Domnul aude, Și-i scapă din toate necazurile lor. Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, Și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit Domnul scapă sufletul robilor Săi, Și nici unul din cei ce se încred în El, nu este osândit.” (Psalmii 34, 4-10.17.18.22.)

„Domnul este îndurător și milostiv Îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu se ceartă fără încetare, Și nu ține mânia pe vecie. Nu ne face după păcatele noastre, Nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.

Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, Atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; Cât este de departe răsăritul de apus, Atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, Așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână.

Omul! Zilele lui sunt ca iarba, Și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este, Și locul pe care-l cuprindea, n-o mai cunoaște. Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, Și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor, Pentru cei ce păzesc legământul Lui, Și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinească.” (Psalmii 103, 8-18.)

Grija Sa providențială

Dumnezeul nostru are sub ordinele Sale cerul și pământul și El știe întocmai de ce avem nevoie. Noi nu putem vedea decât puțin înaintea noastră, dar „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de a face”. (Evrei 4, 13.) El stă și tronează mai presus de frământările pământului; toate sunt descoperite privirii Sale divine; și, din marea și liniștita Sa veșnicie, El ordonă ceea ce providența Sa vede a fi mai bine.

Nici chiar o vrabie nu cade la pământ fără știrea Tatălui. Ura împotriva lui Dumnezeu îl mână pe Satana să-și găsească plăcere în a nimici chiar și faptele necuvântătoare. Numai datorită grijii ocrotitoare a lui Dumnezeu sunt păstrate păsările, să ne înveselească prin cântecele lor pline de bucurie. El nu uită nici chiar vrăbiile. „Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10, 31.)

„Binecuvântează, suflete, pe Domnul! Doamne, Dumnezeule, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție! Te învelești cu lumina ca și cu o manta; Întinzi cerurile ca un cort. Cu apele Îți întocmești vârful locuinței Tale; Din nori îți faci carul Și umbli pe aripile vântului. Din vânturi îți faci soli, Și din flăcări de foc, slujitori.

Tu ai așezat pământul pe temeliile lui Și niciodată nu se va clătina. Tu îl acoperiseși cu adâncul, cum l-ai acoperii cu o haină; Apele stăteau pe munți, Dar, la amenințarea Ta, au fugit, La glasul tunetului Tău au luat-o la fugă, Suindu-se pe munți și pogorându-se în văi, Până la locul, pe care li-l hotărâseși Tu. Le-ai pus o margine, pe care nu trebuie să o treacă, Pentru ca să nu se mai întoarcă să acopere pământul.

Tu faci să țâșnească izvoarele în văi, Și ele curg printre munți. Tu adapi la ele toate fiarele câmpului; În ele își potolesc setea măgarii sălbatici. Păsările cerului locuiesc pe marginile lor, Și fac să le răsune glasul printre ramuri. Din locașul Tău cel înalt, Tu uzi munții; Și se satură pământul de rodul lucrărilor Tale Tu faci să crească iarba pentru vite, Și verdețuri pentru nevoile omului.

Ca pământul să dea hrană: Vin, care înveselește inima omului, Untdelemn, care-i înfrumusețează fața, Și pâine, care-i întărește inima. Se udă copacii Domnului, Cedrii din Liban, pe care i-a sădit El. În ei își fac păsările cuiburi; Iar cocostârcul își are locuința în chiparoși; Munții cei înalți sunt pentru țapii sălbatici. Iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.

El a făcut luna, ca să arate vremile; Soarele știe când trebuie să apună. Tu aduci întunericul și se face noapte: Atunci toate fiarele pădurilor se pun în mișcare; Puii de lei mugesc după pradă, Și își cer hrana de la Dumnezeu. Când răsare soarele, ele fug înapoi. Și se culcă în vizuinile lor. Dar omul iese la lucrul său, și la munca lui, până seara.

Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, Și pământul este plin de făpturile Tale. Iată marea, cea întinsă și mare; În ea se mișcă nenumărate viețuitoare Mici și mari. Acolo, în ea, umblă corăbiile, Și în ea este leviatanul acela, pe care l-ai făcut să se joace în valurile ei. Toate aceste viețuitoare Te așteaptă, Ca să le dai hrană la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale. Îți ascunzi Tu fața, ele tremură; Le iei Tu suflarea: ele

mor, Și se întorc în țărâna lor. Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt zidite, Și înnoiești astfel fața pământului.

În veci să țină slava Domnului! Să Se bucure Domnul de lucrările Lui! El privește pământul și pământul se cutremură; Atinge munții și ei fumegă. Voi cânta Domnului cât voi trăi, Voi lăuda pe Dumnezeuul meu cât voi fi. Fie plăcute Lui cuvintele mele! Mă bucur de Domnul.” (Psalmii 104, 1-34.)

„Dumnezeul mântuirii noastre, Nădejdea tuturor marginilor îndepărtate ale pământului și mării! El întărește munții prin tăria Lui, Și este încins cu putere El potolește urletul mărilor și zarva popoarelor. Tu umpli de veselie răsăritul și apusul îndepărtat Încununezi anul cu bunătățile Tale, Și pașii Tăi varsă belșugul.” (Psalmii 65, 5-8.11.)

„Domnul sprijine pe toți cei ce cad, Și îndreaptă pe cei încovoiați Ochii tuturor nădăjduiesc în Tine, Și Tu le dai hrană la vreme. Îți deschizi mâna, Și saturi după dorință tot ce are viață.” (Psalmii 145, 14-16.)

Îndelunga Lui îndurare

Niciodată n-a stăruit atât de arzător vreun părinte pământesc pe lângă vreun copil rătăcit, cum a stăruit pe lângă păcătos Cel ce ne-a făcut. Nici un interes omenesc și plin de iubire nu l-a urmărit pe cel păcătos cu invitații atât de duioase:

„Tu nu M-ai chemat, Iacove, Căci te-ai oboșit de Mine, Israele!” (Isaia 43, 22.)

„Poporul Meu, ce ți-am făcut Și cu ce te-am ostenit?” (Mica 6, 3.)

„Când era tânăr Israel, îl iubeam, Și am chemat pe fiul Meu din Egipt.” (Osea 11, 1.)

„Partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire.

El l-a găsit într-un ținut pustiu, Într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; L-a înconjurat, l-a îngrijit Și l-a păzit ca lumina ochilor Lui. Ca vulturul care-și scutură cuibul, Zboară deasupra puilor, Își întinde aripile, îi ia Și-i poartă pe penele lui.”

(Deuteronom 32, 9-11.)

„N-au ținut legământul lui Dumnezeu, Și n-au voit să umble întocmai după legea Lui.” (Psalmii 78, 10.)

„Cu cât proorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă, Și l-am ridicat în brațe; Dar n-au văzut că Eu îi vindecam. I-am tras cu legături omenești, Cu funii de dragoste Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; Și dacă sunt chemați înapoi la Cel Prea Înalt, Nici unul din ei nu caută să se ridice.” (Osea 11, 2-7.)

„Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea Și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia Și nu dă drumul întregii Lui urgii. El și-a adus deci aminte că ei nu erau decât carne, O suflare care trece și nu se mai întoarce.” (Psalmii 78, 38.39.)

Deși „Și-a dat slava pradă robiei, și măreția Lui în mâinile vrăjmașului”, totuși El zice: „Dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei, și nu-Mi voi face credincioșia de minciună.” (Psalmii 78, 61; 89, 33.)

„Îmi este Efraim un fiu scump, un copil iubit de Mine?” „Căci când vorbesc de el, Îmi aduc aminte cu gingășie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el.” (Ieremia 31, 20.)

„Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele?

Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se zbate inima în Mine Și tot lăuntru Mi se mișcă de milă! Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, Nu voi mai nimici pe Efraim; Căci Eu sunt Dumnezeu, nu om, Eu sunt Sfântul în mijlocul tău Și nu voi veni să te prăpădesc.” (Osea 11, 8.9.)

„Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Aduceți cu voi cuvinte de căință, Și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-I: «Iartă toate neleguirile, primește-ne cu bunăvoință». Asirianul nu ne va scăpa, Nu vrem să mai încălecăm pe cai, Și nu vrem să mai zicem lucrării mâinilor noastre: «Dumnezeul nostru» Căci la Tine găsește milă orfanul.” (Osea 14, 1-3.)

„Ei vor urma pe Domnul Copiii vor alerga tremurând de la apus, Vor alerga tremurând din Egipt, ca o pasăre, Și din țara Asiriei, ca o porumbiță. Și-i voi face să locuiască în casele lor, zice Domnul.” (Osea 11, 10.11.)

„Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, Îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei! Voi fi ca roua pentru Israel; El va înflori ca crinul, și va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; Măreția lui va fi ca a măslinului, și miresmele lui ca ale Libanului. Iarăși vor locui la umbra lui, Iarăși vor da viață grâului, Vor înflori ca via Ce mai are Efraim a face cu idolii? Îl voi asculta și-l voi privi Voi fi pentru el ca un chiparos verde; De la Mine îți vei primi rodul. Cine este înțelept să ia seama la aceste lucruri Cine este priceput să le înțeleagă! Căci căile Domnului sunt drepte; și cei drepti umblă pe ele.” (Osea 14, 4-9.)

„Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, Va călca în picioare neleguirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.” (Mica 7, 18.19.)

„Domnul mi se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!» Căci Domnul răscumpără pe Iacov, și-l izbăvește din mâna unuia mai tare decât el. Le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Poporul Meu se va sătura de bunătățile Mele, zice Domnul.” (Ieremia 31, 3.11.13.14.)

„Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, Fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, A îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; Nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire! În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: «Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeul tău, este în mijlocul tău, Ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, Va tăcea în dragostea Lui, Și nu va mai putea de veselie pentru tine».” (Țefania 3,14-17.)

„Iată, Dumnezeul acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci; El va fi călăuza noastră până la moarte.” (Psalmii 48, 14.)

Falsa și adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu

Teorii speculative

„Lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie”, iar „lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru.” (Deuteronom 29, 29.) Descoperirea despre Sine, pe care a dat-o Dumnezeu în Cuvântul Său, este pentru studiul nostru. Iată ce trebuie să căutăm să înțelegem. Însă dincolo de aceasta nu trebuie să pătrundem. Minte cea mai luminată se poate frământa până la epuizare în presupuneri cu privire la natura lui Dumnezeu; însă strădania va fi fără folos. Nu ne-a fost dat nouă să rezolvăm această problemă. Nici o minte omenească nu Îl poate cuprinde pe Dumnezeu. Nici o minte mărginită să nu încerce a-L tâlcui. Nimeni să nu intre în speculații cu privire la natura Lui. Aici, tăcerea este elocventă. Cel Atotștiutor este mai presus de orice discuție.

Nici chiar îngerilor nu li s-a îngăduit să fie părtași la consfăturile dintre Tatăl și Fiul atunci când s-a statornicit planul mântuirii. Făpturile omenești, care încearcă să pătrundă în tainele Celui Prea Înalt, își dovedesc neștiința lor cu privire la lucrurile spirituale și veșnice. Ar fi cu mult mai bine ca atâta vreme cât glasul harului se mai aude, să se umilească în țărână și să-L roage pe Dumnezeu să-i învețe căile Lui.

Noi suntem la fel de neștiutori cu privire la Dumnezeu ca și copilașii; dar, ca și copilașii, putem să-L iubim și să-L ascultăm. În loc să facem speculații cu privire la natura sau prerogativele Sale, mai bine să luăm aminte la cuvintele spuse de El: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu.” (Psalmii 46, 10.)

„Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, Că poți ajunge la cunoștința desăvârșită a Celui Atotputernic? Cât cerurile-i de înaltă: ce poți face? Mai adâncă decât locuința morților: ce poți ști? Întinderea ei este mai lungă decât pământul, și mai lată decât marea.” (Iov 11, 7-9.)

„Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii? Omul nu-i cunoaște prețul, Ea nu se găsește în pământul celor vii. Adâncul zice: «Nu este în

mine.» Și marea zice: «Nu este la mine.» Ea nu se dă în schimbul aurului curat, Nu se cumpără, cântărindu-se cu argint; Nu se cântărește pe aurul din Ofir, Nici pe onixul cel scump, nici pe safir. Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul, Nu se poate schimba cu un vas de aur ales. Mărgeanul și cristalul nu sunt nimic pe lângă ea; Înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele. Topazul din Etiopia nu este ca ea, Și aurul curat nu se cumpănește cu ea. De unde vine atunci înțelepciunea? Unde este locuința priceperii? Adâncul și moartea zic: «Noi am auzit vorbindu-se de ea» Dumnezeu îi știe drumul, El îi cunoaște locuința.

Căci El vede până la marginile pământului, Zărește totul sub ceruri Când a dat legi ploii, Și când a însemnat drumul fulgerului și tunetului, Atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o, I-a pus temeliile și a pus-o la încercare. Apoi a zis omului: «Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; Depărtarea de rău, este pricepere.» (Iov 28, 12-28.)

Înțelepciunea nu se găsește nici prin cercetarea adâncurilor pământului, nici prin zadarnicele strădanii de a pătrunde tainele ființei lui Dumnezeu. Mai degrabă, ea se găsește primind în umilință descoperirea pe care El a binevoit să o dea, conformând viața cu voia Sa.

Măreția Dumnezeului nostru

Din descoperirile date de Duhul Sfânt profeților Săi, putem desprinde măreția Dumnezeului nostru. Profetul scrie:

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!» Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate și locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!» Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis:

«Iată, atingându-se cărbunile acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!» (Isaia 6, 1-7.)

„Nici unul nu este ca Tine, Doamne! Mare ești Tu și mare este Numele Tău prin puterea Ta. Cine să nu se teamă de Tine, Împărate al neamurilor?” (Ieremia 10, 6.7.)

„Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, Știi când stau jos și când mă scol, Și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc, Și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, Și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul. Tu mă înconjuți pe dinapoi și pe dinainte, Și-ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai pe sus de puterile mele: Este prea înaltă ca s-o pot prinde.” (Psalmii 139, 1-6.)

„Mare este Domnul nostru și puternic prin tăria Lui, Priceperea Lui este fără margini.” (Psalmii 147, 5.)

„El descoperă ce este adânc și ascuns; El știe ce este în întuneric și la El locuiește lumina!” (Daniel 2, 22.)

„Domnul, care face aceste lucruri și Căruia îi sunt cunoscute din vechime.” (Faptele Apostolilor 15, 18.) „În adevăr, «cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?» Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci!” (Romani 11, 34-36.) „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu” „care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, și care are cinstea și puterea veșnică!” (1 Timotei 1, 17; 6, 16.)

„El întinde miazănoaptea asupra golului, Și spânzură pământul pe nimic. Leagă apele în norii Săi, Și norii nu se sparg sub greutatea lor A tras o boltă pe fața apelor, Ca hotar între lumină și întuneric.

Stâlpii cerului se clatină, Și se înspăimântă la amenințarea Lui Prin puterea Lui tulbură marea Suflarea Lui înseninează cerul, Mâna Lui străpunge șarpele fugar. Și acestea sunt doar marginile căilor Sale, Și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?” (Iov 26, 7-14.)

„Domnul umblă în furtună și în vârtej, Și norii sunt praful picioarelor Lui.”
(Naum 1, 3.)

„Cine este ca Domnul, Dumnezeul nostru, care locuiește atât de sus! El Își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ.” (Psalmii 113, 5.6.)

„Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, Și mărima Lui este nepătrunsă. Fiecare neam de om să laude lucrările Tale, Și să vestească isprăvile Tale cele mari! Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale, Și voi cânta minunile Tale. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată, Și eu voi povesti mărima Ta. Să se trâmbițeze aducerea aminte de nemărginita Ta bunătate, Și să se laude dreptatea Ta!

Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne! Și credincioșii Tăi te vor binecuvânta. Vor spune slava Împărăției Tale Și vor vesti puterea Ta, Ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea Ta, Și strălucirea plină de slavă a Împărăției Tale. Împărăția Ta este o împărăție veșnică, Și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile Gura mea să vestească lauda Domnului Și orice faptură să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt în veci de veci!” (Psalmii 145, 3-21.)

Avertizări împotriva încumetării

Cunoscând din ce în ce mai mult despre Dumnezeu și despre ce suntem noi înaintea ochilor Săi, vom ajunge să ne temem și să tremurăm înaintea Lui.

Cei de azi să ia aminte la soarta celor care, în vremurile trecute, s-au încumetat să desconsidere ceea ce Dumnezeu declarase sfânt. Când izraeliții s-au avântat să deschidă chivotul, cu ocazia revenirii lui din țara filistenilor, cutezanța lor lipsită de respect a fost pedepsită în mod semnificativ. „Domnul a lovit pe oamenii din Bet-șemeș, când s-au uitat în chivotul Domnului; a lovit șaptezeci de oameni din popor. Și poporul a plâns, pentru că Domnul îl lovise cu o mare urgie. Oamenii din Bet-șemeș au zis: «Cine poate sta înaintea Domnului, înaintea acestui Dumnezeu sfânt?»” (1 Samuel 6, 19.20.)

Gândiți-vă și la pedeapsa care a căzut asupra lui Uza. Când, pe vremea domniei lui David, chivotul a fost dus la Ierusalim, Uza și-a întins mâna ca să-l țină să nu cadă. Pentru încumetarea atingerii simbolului prezenței lui Dumnezeu, el a fost imediat lovit

cu moartea.

La rugul aprins, când, nedându-și seama de prezența lui Dumnezeu, Moise s-a îndreptat să vadă minunata priveliște, i s-a dat porunca:

„«Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt» Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu.” (Exod 3, 5.6.)

„Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă, în mână. Iosua s-a dus spre el și i-a zis: «Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?» El a răspuns: «Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului și acum am venit.» Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: «Ce spune Domnul meu robului Său?» Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: «Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.» Și Iosua a făcut așa.” (Iosua 5, 13-15.)

În sanctuar, ca și în templu, care erau simbolurile pământești ale locașului lui Dumnezeu, o încăpere era rezervată pentru prezența Sa. Perdeaua brodată cu heruvimi, ce se găsea la intrare nu era voie să fie ridicată decât de o singură mână. Ridicarea perdelei și pătrunderea neîngăduită în taina cea sacră a Locului prea sfânt însemna moarte. Căci, deasupra milostivitorului și a îngerilor prosternați în adorare, trona slava Celui Preasfânt -- glorie pe care nici un om n-o poate privi și totuși să trăiască. Într-o anumită zi din an, rânduită pentru slujirea în Locul prea sfânt, marele preot, plin de teamă, se înfățișa înaintea lui Dumnezeu, în timp ce nori de tămâie învăluiau slava dinaintea ochilor lui. Prin curțile templului nu se mai auzea nici un zgomot. La altare nu mai slujea nici un preot. Mulțimea de închinători, plecați în tăcut respect, își înălța cererile pentru îndurare.

„Aceste lucruri li s-au întâmplat, ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10, 11.)

„Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. 8M 285 2 Tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Habacuc 2, 20.)

„Domnul împărătește: popoarele tremură; El șade pe heruvimi: pământul se clatină. Domnul este mare în Sion, Și înălțat peste toate popoarele. Să laude oamenii Numele Tău cel mare și înfricoșat, Căci este sfânt!” (Psalmii 99, 1-3.)

„Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.” „Căci El privește din înălțimea sfințeniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ.” (Psalmii 11, 4; 102, 19.)

„Din locașul locuinței Lui, El privește pe toți locuitorii pământului. El le întocmește inima la toți, Și ia aminte la toate faptele lor. Tot pământul să se teamă de Domnul! Toți locuitorii lumii să tremure înaintea Lui.” (Psalmii 33, 14.15.8.)

Nu prin cercetare Îl poate găsi omul pe Dumnezeu. Nimeni să nu încerce să ridice cu mâinile încumetării perdeaua care ascunde slava Sa. „Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui.” (Romani 11, 33.) Faptul că puterea Sa este ascunsă este o dovadă a harului Său; căci a ridica perdeaua care acoperă prezența divină înseamnă moarte. Nici o minte muritoare nu poate pătrunde în taina în care locuiește și lucrează Cel Atotputernic. Noi putem pricepe despre El numai ce socotește El potrivit să descopere. Priceperea trebuie să recunoască o autoritate superioară ei. Inima și mintea trebuie să se plece înaintea marelui EU SUNT.

Dumnezeu -- descoperit de Domnul Hristos

Tot ce-i este necesar omului să cunoască sau poate cunoaște despre Dumnezeu a fost descoperit în viața și caracterul Fiului Său.

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1, 18.)

Luând natura omenească asupra Sa, Hristos a venit ca să fie una cu neamul omenesc și, în același timp, să-L descopere pe Tatăl nostru ceresc făpturilor omenești păcătoase. El a fost făcut în toate lucrurile asemenea fraților Săi. El a devenit trup, așa cum suntem noi. El a flămânzit, a însetat și a obosit. El era întărit prin hrană și reînviat prin somn. El S-a făcut părtaș de viața oamenilor, și totuși El a fost nepătatul Fiu al lui Dumnezeu. El a fost străin și pelerin pe pământ -- în lume, dar nu din lume; ispitit și încercat cum sunt ispitiți și încercați azi bărbații și femeile, totuși a trăit o viață

fără păcat.

Blând, îndurător, plin de simpatie, continuu atent față de alții, El reprezenta caracterul lui Dumnezeu și continuu era prins în slujirea lui Dumnezeu și a omului.

„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.” (Ioan 1, 14.) El a zis: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei.” (Ioan 17, 6.26.) „Iubiți pe vrăjmașii voștri”, îi îndemna El; „binecuvântați pe cei că vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi. El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.” (Matei 5, 44.45; Luca 6, 35.36.)

Slava Crucii

Descoperirea iubirii lui Dumnezeu față de oameni se concentrează la cruce. Limba nu poate descrie deplina ei însemnătate; pana n-o poate zugrăvi; mintea omului n-o poate cuprinde. Privind la crucea de pe Golgota, nu putem spune decât, „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3, 16.)

Hristos -- răstignit pentru păcatele noastre, Hristos -- înviat din morți, Hristos -- înălțat în slavă -- iată știința mântuirii pe care o avem de învățat și răspândit.

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2,6-8.)

„Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi.” (Romani 8, 34.) „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7, 25.)

„N-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4, 15.)

Aici se găsește înțelepciune nemărginită, iubire nemărginită, dreptate nemărginită, har nemărginit -- „adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu.” (Romani 11, 33.)

Noi primim orice binecuvântare prin darul lui Hristos. Prin acest Dar ajunge la noi, zi de zi, nesecatul torent al bunătății lui Iehova. Fiecare floare, cu coloritul ei delicat și parfumul plăcut, este dată spre bucuria noastră prin acest singur Dar. Soarele și luna au fost făcute de El; nu există stea, ce înfrumusețează cerurile, pe care să n-o fi făcut El. Nu există vreun aliment pe mesele noastre, de care să nu Se fi îngrijit El pentru întreținerea noastră. Inscripția lui Hristos este pe orice. Totul este oferit omului prin negrăitul unic Dar, Fiul cel unul născut al lui Dumnezeu. El a fost țintuit pe cruce pentru ca toate aceste îmbelșugări să se poată revărsa asupra operei mâinii lui Dumnezeu.

Fructul pomului vieții din grădina Eden posedă virtuți supranaturale. A mânca din el însemna a trăi veșnic. Fructul era antidotul morții. Frunzele lui aveau menirea să susțină viața și nemurirea. Însă, prin neascultarea lui Adam, în lume a pătruns moartea. Adam a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, al cărui fruct fusese interzis să fie atins. Nelegiuirea lui a deschis zăgazurile potopului de vaiuri asupra omenirii.

După intrarea păcatului, Gospodarul ceresc a mutat pomul vieții în paradisul de sus; însă ramurile lui atârnă peste zid, spre lumea de jos. Prin mântuirea dobândită prin sângele lui Hristos, noi încă putem mânca din fructul lui dătător de viață.

Despre Hristos este scris: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1, 4.) El este izvorul vieții. Ascultarea de El este puterea dătătoare de viață ce bucură sufletul.

Hristos declară: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și El prin Mine. Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” (Ioan 6, 35.57-63; Apocalipsa 2, 7.)

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu.” (1 Ioan 3, 1.)

Cunoașterea care lucrează transformarea

Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum este descoperită în Hristos, este cunoștința pe care trebuie să o avem noi, toți cei care suntem mântuiți. Aceasta este cunoștința ce lucrează schimbarea caracterului. Primită, această cunoștință va renaște sufletul după chipul lui Dumnezeu. Ea va împărtăși întregii făpturi o putere spirituală divină.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3, 18.)

Cu privire la propria Sa viață, Mântuitorul spune: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu.” (Ioan 15, 10.) „Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8, 29.) Așa cum a trăit Isus în natura omenească, la fel înțelege Dumnezeu să trăiască și urmașii Lui. În puterea Sa, noi trebuie să trăim viața de curăție și noblețe pe care a trăit-o Mântuitorul.

„Iată de ce”, spune Pavel, „îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3,14.19.)

Capitolul 45

Primejdia cunoștinței speculative

Falsa știință este una dintre căile folosite de Satana în curțile cerești, și el o folosește și azi. Afirmățiile pe care le-a făcut îngerilor, subtilele lui teorii științifice, i-au abătut pe mulți dintre ei de la loialitatea lor.

Pierzându-și locul în cer, Satana și-a prezentat ispitele primilor noștri părinți. Adam și Eva au cedat vrăjmașului și, prin neascultarea lor, omenirea a fost înstrăinată de Dumnezeu și pământul a fost despărțit de cer.

Dacă Adam și Eva nu s-ar fi atins deloc de pomul oprit, Dumnezeu le-ar fi împărtășit cunoștință -- cunoștința în care nu se găsește nici un blestem al păcatului, cunoștință care le-ar fi adus bucurie veșnică. Tot ce au dobândit prin neascultare a fost cunoașterea păcatului și a urmărilor lui.

Amăgirile zilelor din urmă

Satana îi conduce și azi pe oameni pe același teren pe care i-a condus pe primii noștri părinți. El potopește lumea cu născociri plăcute. Prin fiecare mijloc ce-i stă la îndemână, el caută să-i împiedice pe oameni să dobândească acea cunoaștere de Dumnezeu, care este mântuire.

Trăim într-un veac de mare lumină; dar o mare parte din așa-zisa lumină deschide calea pentru înțelepciunea și viclășugurile lui Satana. Multe lucruri vor fi prezentate cu înfățișare de adevăr, și totuși ele trebuie cercetate îndeaproape cu multă rugăciune; căci se poate ca ele să fie mijloace amăgitoare ale vrăjmașului. Adesea calea rătăcirii pare a fi foarte aproape de calea adevărului. Anevoie poate fi deosebită de calea ce duce la sfințenie și la cer. Însă mintea luminată de Duhul Sfânt poate să-și dea seama când se abate de la calea cea dreaptă. După o vreme, cele două căi se arată a fi cu totul deosebite.

Teorii panteiste

Au pătruns deja între noi învățături spiritualiste, care vor submina credința celor care vor lua aminte la ele. Teoria că Dumnezeu este un principiu de bază (o esență) răspândit în întreaga natură, este una dintre cele mai subtile născociri ale lui Satana. Ea Îl înfățișează pe Dumnezeu într-o lumină falsă și este o dezonorare a Atotputerniciei și Maiestății Sale.

Teoriile panteiste nu sunt sprijinite de Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina adevărului Său arată că aceste teorii sunt mijloace de distrugere a sufletului. Întunericul este elementul și senzualitatea este sfera lor. Ele mulțumesc inima firească și dau frâu liber înclinației. Despărțirea de Dumnezeu este urmarea acceptării lor.

Starea în care am ajuns datorită păcatului a devenit ceva potrivit firii, și puterea care ne poate reface trebuie să fie supranaturală, căci altfel nu are nici o valoare. Nu există decât o singură forță ce poate sfărâma în inimile oamenilor stăpânirea răului, și aceasta este puterea lui Dumnezeu în Isus Hristos. Numai prin sângele Celui răstignit se poate face curățirea de păcat. Numai harul Său ne poate face în stare să înfruntăm și să dominăm înclinațiile firii noastre căzute. Această putere poate fi făcută fără efect de teoriile spiritualiste cu privire la Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este o esență în întreaga natură, atunci El sălășluiește în toți oamenii; și, pentru a atinge sfântirea, omul nu are decât să-și dezvolte puterea care este în sine.

Aceste teorii, cu concluziile logice ce le urmează, spulberă întregul edificiu creștin. Ele înlătură nevoia unei ispășiri și fac din om propriul său mântuitor. Aceste teorii cu privire la Dumnezeu fac fără efect Cuvântul Său și cei care le primesc se găsesc în mare primejdie ca, în cele din urmă, să fie împinși să socotească întreaga Biblie ca un basm. Ei pot să ajungă să privească virtutea ca fiind mai bună decât viciul; dar, înlăturându-L pe Dumnezeu din poziția Lui de suveran, ei își pun încrederea în puterea omenească, iar aceasta, fără Dumnezeu este fără valoare. Neajutată, voința omenească nu are puterea temeinică să se împotrivescă și să biruie răul. Baricadele sufletului sunt trântite la pământ. Omul nu are nici o barieră față de păcat. Din moment ce restricțiile cuvântului lui Dumnezeu și ale Spiritului Său sunt înlăturate, nu putem ști până în ce abisuri se va prăbuși omul.

Cei care continuă să susțină aceste teorii spiritualiste negreșit că își vor năruți experiența creștină, vor rupe legătura cu Dumnezeu și vor pierde viața veșnică.

Sofismele cu privire la Dumnezeu și natură, care potopesc lumea cu scepticism, sunt născocirile vrăjmașului căzut, care este un cercetător al Bibliei, care cunoaște adevărul ce trebuie să fie știut de oameni și a cărui preocupare este să abată mințile de la adevărurile cele mari, care au fost date spre a-i pregăti pe oameni în vederea celor ce urmează să vină peste lume.

Am văzut urmările acestor concepții închipuite despre Dumnezeu: apostazie, spiritism și desfrânare. Tendința spre desfrânare a acestor învățături era așa de ascunsă, încât la început mi-a fost greu să mă lămuresc cu privire la adevăratul lor caracter. Până ce nu mi-a fost descoperit de Domnul, n-am știut cum să o denumesc, însă am fost îndrumată să o denumesc iubire spirituală nesfântă.

Fanatismul după 1844

După trecerea vremii de după 1844, a trebuit să întâmpinăm toate felurile de fanatism. Mi-au fost date mărturii de mustrare, pe care să li le prezint unora, care susțin teorii spiritualiste.

Existau unii care erau zeloși în răspândirea ideilor false cu privire la Dumnezeu. Mi-a fost dată lumina că oamenii aceștia făceau fără putere adevărul, prin falsele lor învățături. Am fost lămurită că ei abăteau suflete, înfățișându-le teorii speculative cu privire la Dumnezeu.

M-am dus acolo unde se găsesc ei și le-am dezvăluit natura lucrării lor. Domnul mi-a dat putere să le prezint lămurit primejdia în care se găseau. Printre alte păreri, ei susțineau că cei sfințiți o dată nu mai putea păcătui. Învățătura lor greșită dăuna mult, atât lor, cât și altora. Ei dobândeau o putere spiritualistă asupra celor care nu puteau vedea răul acestor teorii ingenios prezentate. Doctrina că toți sunt sfinți a dus la credința că lucrurile îndrăgite de cel sfințit nu-l vor rătăci niciodată. Urmarea acestei credințe a fost împlinirea dorințelor stricate ale inimilor care, deși pretindeau că sunt sfințite, erau departe de curăția gândului și vieții.

Învățătura nesfântă este urmată de obiceiuri păcătoase. Ea este momeala ademenitoare a tatălui minciunii, având ca urmare păcătoșenia necurăției mulțumirii de sine.

Aceasta este doar una dintre ocaziile în care am fost chemată să-i mustru pe cei care prezentau doctrina unui Dumnezeu impersonal, răspândit în toată natura, cum și alte rătăcirii asemănătoare.

Repetarea experiențelor din trecut

Experiențele din trecut se vor repeta. În viitor, superstițiile lui Satana vor lua noi înfățișări. Erorile vor fi prezentate într-un chip plăcut și atrăgător. Poporului lui Dumnezeu îi vor fi prezentate teorii false, îmbrăcate în veșminte de lumină. În felul acesta, Satana va încerca să-i amăgească, dacă e posibil, chiar și pe cei aleși. Vor fi exercitate cele mai seducătoare influențe; mințile vor fi hipnotizate.

Pentru a înrobi mințile, vor fi introduse stricăciuni de tot felul, asemănătoare celor întâlnite la antediluvieni. Proslăvirea naturii drept Dumnezeu, neînfrânatele îngăduințe ale voinței omenești, sfatul netemătorilor de Dumnezeu -- iată mijloacele folosite de Satana spre a-și împlini anumite scopuri. El va folosi puterea unei minți asupra alteia, spre a-și împlini planurile. Lucrul cel mai întristător dintre toate este că, datorită influenței lui înșelătoare, oamenii vor avea o formă de evlavie, fără să aibă o adevărată legătură cu Dumnezeu. Ca și Adam și Eva, care au mâncat fructul din pomul cunoștinței binelui și răului, mulți se hrănesc și acum cu înșelătoarele firimituri ale rătăcirii.

Uneltele satanice îmbracă teoriile mincinoase în nuanțe atrăgătoare, după cum, în grădina Eden, Satana și-a ascuns identitatea față de primii noștri părinți, vorbind prin șarpe. Aceste unelte îi insuflă minții omenești lucruri care de fapt sunt o rătăcire de moarte. Influența hipnotică a lui Satana va dăinui asupra celor care se abat de la Cuvântul lămurit al lui Dumnezeu, îndreptându-se spre basme.

Satana depune cea mai mare sânguință spre a-i prinde în laț pe aceia care au avut cea mai mare lumină. El știe că, dacă îi poate amăgi, sub călăuzirea lui, aceștia vor îmbrăca păcatul cu veșmintele neprihănirii și îi vor duce pe mulți în rătăcire.

Spun tuturor: Păziți-vă, căci sub chipul unui înger de lumină Satana merge la fiecare adunare de lucrători creștini și la fiecare comunitate, încercând să câștige membri de partea sa. Sunt îndemnată să-i dau poporului lui Dumnezeu această avertizare: „Nu vă înșelați, Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.” (Galateni 6, 7.)

Feriți-vă de o religie a senzațiilor

În vremea aceasta, în lucrarea lui Dumnezeu, avem nevoie de persoane spirituale -- persoane care nu se abat de la principii, și care au o clară înțelegere a adevărului.

Am fost instruită că cei credincioși nu au nevoie de doctrine noi și închipuite. Ei n-au nevoie de presupuneri omenști. Ei au nevoie de mărturia celor care cunosc și trăiesc adevărul, de persoane care înțeleg și iau aminte la însărcinarea dată lui Timotei: „Propovăduiește Cuvântul; stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu, fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.” (2 Timotei 4, 2-5.)

Pășiți fără șovăială, hotărâți, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Fiți siguri că religia curată și neîntinată nu este o religie a senzaționalului. Dumnezeu nu a dat nimănui sarcina să încurajeze vreo dorință după doctrine și teorii speculative. Frații mei, țineți predicarea voastră departe de asemenea lucruri. Nu le îngăduiți să pătrundă în experiența voastră. Activitatea voastră să nu fie mânjită de ele.

O avertizare împotriva învățaturii false

O avertizare împotriva învățaturii false se găsește în epistola lui Pavel către Coloseni. Apostolul afirmă că inimile credincioșilor trebuie să fie unite în dragoste, ca „să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. „Spun lucrul acesta”, continuă el, „pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare. După cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.” (Coloseni 2, 2-10.)

Sunt îndemnată să spun poporului nostru: Să-L urmăm pe Hristos. Nu uitați că El trebuie să fie modelul nostru în toate lucrurile. Să dăm la o parte, fără teamă, ideile care nu se găsesc în învățătura Sa. Mă adresez predicatorilor noștri să se asigure că picioarele lor stau pe platforma adevărului veșnic. Feriți-vă să vă lăsați conduși de impuls, denumindu-l Duhul Sfânt. Unii sunt în primejdie în această privință. Le atrag atenția să fie tari în credință, în stare să răspundă oricui le cere socoteală de nădejdea care este în ei.

Abaterea minților de la adevărul prezent

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților și surorilor noastre de la lucrarea pregătirii unui popor care să stea în aceste zile din urmă. Sofismele lui urmăresc să abată mințile de la primejdiile și datoriile acestui timp. Ei nu dau nici o prețuire luminii pe care Hristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan, pentru poporul Său. Ei învață că scenele de dinaintea noastră nu sunt destul de importante spre a le da o atenție deosebită. Ei fac fără efect adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa din trecut, dându-i în schimb o știință falsă.

„Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă, și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea.»” (Ieremia 6, 16.) Nimeni să nu caute să înlăture temeliiile credinței noastre -- temelii care au fost puse la începutul lucrării noastre, prin cercetare cu rugăciune a Cuvântului și prin descoperire. Pe aceste temelii am clădit noi de cincizeci de ani încoace. Oamenii își pot închipui că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai puternică decât cea care a fost pusă. Însă aceasta este o mare amăgire. O altă temelie decât cea pusă nu poate fi așezată de nici un om.

În trecut, mulți s-au apucat să clădească o nouă credință, să statornicească principii noi. Însă cât a dăinuit clădirea lor? A căzut degrabă, căci nu era întemeiată pe Stâncă.

Primii ucenici n-au avut ei oare de întâmpinat zisele oamenilor? N-au ascultat ei învățăturile false și apoi, după toate, au stat tari și au zis: „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă”? (1 Corinteni 3, 11.) Deci, noi trebuie să ne păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început. Cuvinte puternice au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoțându-l din lume, punct cu punct, la lumina

cea clară a adevărului prezent. Cu buze atinse cu focul sfânt, servii lui Dumnezeu au vestit solia. Declarația divină și-a pus sigiliul pe temeinicia adevărului vestit.

O reînnoire a mărturiei credincioase

Domnul cheamă la o reînnoire a credincioasei mărturii date în anii trecuți. El cheamă la o reînnoire a vieții spirituale. Forțele spirituale ale poporului Său au stat multă vreme amorțite, însă trebuie să aibă loc o înviere din moartea aparentă.

Prin rugăciune și mărturisirea păcatului, noi trebuie să netezim calea Regelui. Făcând aceasta, puterea Spiritului va veni asupra noastră. Avem nevoie de forța Zilei Cincizecimii. Aceasta va veni; căci Domnul a făgăduit să trimită Spiritul Său ca o putere atotbiruitoare.

În față stau vremuri primejdioase. Fiecare ins care cunoaște adevărul trebuie să se trezească și să se aducă pe sine, să-și aducă suflet, trup și spirit în ascultare de Dumnezeu. Vrăjmașul e pe urmele noastre. Trebuie să fim nespuse de treji, în gardă față de el. Trebuie să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu. Trebuie să urmărim îndrumările date prin Spiritul Profeției. Trebuie să iubim și să ascultăm adevărul pentru acest timp. Acesta ne va feri să primim marile amăgiri. Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său. El ne-a vorbit prin mărturiile pentru Comunitate și prin cărțile care au ajutat să lămurească actuala noastră datorie, cum și poziția pe care trebuie să o ocupăm acum. Avertizările date, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, trebuie luate în seamă. Ce scuză putem aduce dacă le desconsiderăm?

Îi îndemn pe cei care lucrează pentru Dumnezeu să nu primească minciuna în locul adevărului. Nici argumentarea omenească să nu fie pusă acolo unde ar trebui să se găsească adevărul divin și sfințitor. Hristos așteaptă să aprindă credința și iubirea în inimile celor ai Săi. Teoriile rătăcite să nu primească încurajare din partea celor care ar trebui să stea neclintiți pe platforma adevărului veșnic. Dumnezeu ne cheamă să ținem tare la principiile fundamentale, care sunt întemeiate pe o autoritate neîndoielnică.

Căutați iubirea dintâi

În inimile multora dintre cei care sunt de mult în adevăr a pătruns un spirit aspru și critic. Ei sunt tăioși, gata să judece, găsitori de greșeli. Ei s-au cățarat pe scaunul de

judecată, ca să rostească osânda asupra celor care nu se potrivesc ideilor lor. Dumnezeu îi cheamă să se dea jos și să se plece înaintea Lui în pocăință, mărturisindu-și păcatele. El le spune: „Ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” (Apocalipsa 2, 4.5.) Ei se luptă pentru locul de frunte și, prin cuvintele și faptele lor, îndurerează multe inimi.

Îmi ridic avertizarea împotriva acestui spirit și împotriva falsei religii a sentimentalismului, care este tot atât de primejdioasă. Luați aminte, frați și surori! Cine este conducătorul vostru -- Hristos sau îngerul căzut din cer? Cercetați-vă și aflați dacă stați în credință cum se cuvine!

Cuvântul lui Dumnezeu -- pavăza noastră

Deviza noastră să fie: „«La Lege și la mărturie!», căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” (Isaia 8, 20.) Avem o Biblie plină cu adevărul cel mai prețios. Ea cuprinde alfa și omega cunoștinței. Scripturile, date prin inspirație de la Dumnezeu, sunt „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3, 16.17.) Luați Biblia drept manualul vostru de învățătură. Oricine poate pricepe învățăturile ei.

Îi îndemn pe predicatorii și medicii noștri, cum și pe toți membrii comunității, să aprofundeze învățăturile date de Hristos ucenicilor Lui chiar înainte de înălțarea Sa. Aceste învățături cuprind îndrumarea de care are nevoie poporul.

Viața veșnică se dobândește numai mâncând trupul și bând sângele Fiului lui Dumnezeu. „Adevărat, adevărat vă spun”, afirma Hristos, „că cine crede în Mine, are viață veșnică.... Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.... Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămân în El.... Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” (Ioan 6, 47-63.)

Hristos îl cheamă pe poporul Său să creadă și să trăiască acest cuvânt al Său. Cei care primesc și-și însușesc acest cuvânt, făcându-l o parte din fiecare faptă, din fiecare însușire a caracterului, se vor întări în puterea lui Dumnezeu. Se va vădi că credința lor este de origine cerească. Ei nu vor rătăci pe cărări străine. Mințile lor nu se vor îndrepta spre o religie a sentimentalismului și a emoțiilor. Ei vor sta înaintea îngerilor și înaintea oamenilor ca unii care au caractere creștine, tari și temeinice.

În cădelnița de aur a adevărului, după cum este înfățișat în învățăturile lui Hristos, avem ceea ce va convinge și va converti suflete. Prezentați în simplitatea lui Hristos adevărurile pe care El a venit să le vestească în această lume, și puterea soliei noastre se va face și ea simțită. Nu prezentați teorii sau susțineri pe care Hristos nu le-a amintit niciodată și care n-au nici o temelie în Biblie. Noi avem de prezentat adevăruri mari și solemne. „Este scris” este mărturia ce trebuie înfățișată fiecărui suflet.

Se poate ca oamenii să continue să învețe lucrurile de care depinde pacea lor. Glasul harului se poate să fie încă auzit chemând: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11, 28-30.) Numai atunci când viața spirituală aduce odihnă, se poate dobândi o fericire dăinuitoare. Noi trebuie să ajungem să spunem pe furtună și pe vijelie: „Ancora mea rezistă”.

Să căutăm călăuzire în Cuvântul lui Dumnezeu. Să ne asigurăm de un „Așa zice Domnul”. Am depins destul de metode omenești. O minte deprinsă numai cu știința lumească nu înțelege lucrurile lui Dumnezeu; însă aceeași minte, convertită și sfințită, va vedea putere divină în Cuvânt. Numai mintea și inima curățite prin sfințirea adusă de Spirit pot discerne lucrurile cerești.

Fraților, în Numele Domnului, vă îndemn să vă treziți la datorie! Inimile voastre să se supună puterii Duhului Sfânt și atunci vor ajunge primitoare de învățătura Cuvântului. Atunci veți fi în stare să discerneți lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu să-l aducă pe poporul Său sub înrâurirea Spiritului Său! Fie ca El să-i facă să se ridice, să-și vadă primejdia și să se pregătească în vederea celor ce vor veni pe pământ!

Cercetați Scripturile

Domnul i-a descoperit lui Ioan lucrurile pe care El le-a socotit necesare pentru poporul Său în zilele din urmă. Învățătura pe care a dat-o se găsește în cartea Apocalipsei. Cei care vor să fie conlucrători cu Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos vor dovedi un adânc interes față de adevărurile găsite în această carte. Cu pana și glasul, se vor strădui să pună în lumină lucrurile minunate pe care Hristos a venit din cer să le descopere.

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimitând prin îngerul Său la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1, 1-3.) Solemnele solii ce au fost date în ordinea lor în Apocalipsa trebuie să ocupe primul loc în mintea poporului lui Dumnezeu. Nu trebuie îngăduit nimic altceva, care să ne absoarbă atenția.

Timpul prețios fuge cu grăbire și există primejdia ca mulți să fie jefuiți de timpul ce ar fi trebuit să fie folosit în vestirea soliiilor date de Dumnezeu unei lumi căzute. Satana privește cu plăcere mulțimea de preocupări ale minților care ar fi trebuit să se ocupe cu cercetarea adevărurilor despre realitățile veșnice.

Mărturia lui Hristos, o mărturie de cel mai solemn caracter, trebuie dusă lumii. În toată cartea Apocalipsei, se găsesc cele mai prețioase și mai înălțătoare făgăduințe și se mai găsesc acolo și avertizări de cea mai cutremurătoare și solemnă importanță. Vor fi dispuși cei care pretind a cunoaște adevărul să citească mărturia dată de Hristos lui Ioan? Aici nu este vorba de vreo presupunere, nici de înșelare științifică. Aici se găsesc adevărurile care privesc binele nostru prezent și viitor. Ce este pleava față de grâu?

Către biserica din Sardes

„Îngerului bisericii din Sardes scrie-i: Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: «Știi faptele tale; că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și

pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.

Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.» (Apocalipsa 3, 1-6.)

Solia către biserica Filadelfia

„Îngerului bisericii din Filadelfia scrie-i: Iată ce zice Cel sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: «Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, că ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe toți locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeu Meu, și Numele Meu cel nou.» (Apocalipsa 3, 7-12.)

Solia către Laodicea

„Îngerului bisericii din Laodicea scrie-i: Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: «Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.»” (Apocalipsa 3, 14-22.)

Domnul vine curând. Străjerii de pe zidurile Sionului sunt îndemnați să ia aminte la răspunderea dată lor de Dumnezeu. Dumnezeu caută străjeri, care, în puterea Spiritului, sunt dispuși să dea lumii ultima solie de avertizare; care să anunțe timpul din noapte. El caută străjeri dispuși să ridice bărbați și femei din letargia lor, ca nu cumva să fie prinși de somnul morții.

Minciuna și adevărul în educație

Mintea care domină confederația răului este continuu la lucru, ca să ia dinaintea ochilor noștri cuvintele lui Dumnezeu și să pună în lumină din plin părerile oamenilor. Satana urmărește ca noi să nu auzim glasul lui Dumnezeu, zicând: „Iată, calea, mergeți pe ea”. Prin intermediul educației, el face tot ce-i stă în putere spre a întuneca lumina cerului.

Speculații filozofice

Speculația filozofică și cercetarea științifică, în care Dumnezeu nu este recunoscut, fac mii de sceptici dintre tineri. În școlile de azi, concluziile la care au ajuns învățații, ca rezultat al cercetărilor lor științifice, sunt predate cu grijă și pe deplin explicate, lăsându-se să se înțeleagă în mod lămurit că, dacă acești învățați au dreptate, atunci Biblia nu mai poate să aibă. Scepticismul este atrăgător pentru mintea omenească. Tinerii văd în el o independență ce captivează imaginația și sunt amăgiți. Satana triumfă; este exact ce dorește el să se întâmple. El hrănește fiecare sămânță de îndoială ce este semănată în inimile tinere. El o face să se dezvolte și să aducă rod și, în scurt timp, se seceră o îmbelșugată recoltă de necredincioșie.

Din pricină că inima omenească este înclinată spre rău, primejdia semănării semințelor scepticismului în mințile tinere este așa de mare. Acesta slăbește credința în Dumnezeu, jefuiește sufletul de puterea de a se împotrivi ispitei. El îndepărtează orice pavăză temeinică împotriva păcatului.

Nu avem nevoie să înființăm școli de filozofie scolastică sau pentru așa-numita „educație înaltă”. Superioritatea noastră constă în a-L onora pe Dumnezeu printr-o experiență simplă și practică în viața de fiecare zi. Avem nevoie să umblăm cu Dumnezeu, să-L aducem în inimile și în căminele noastre.

Autori necredincioși

Mulți consideră că, pentru a dobândi o educație, trebuie să studiezi lucrările

scriitorilor care învață necredincioșia, deoarece lucrările lor cuprind strălucitoare perle ale gândirii. Însă cine a stat la originea acestor perle ale gândirii? Dumnezeu și numai Dumnezeu. El este izvorul oricărei lumini. De ce să ne facem cu greu drum prin mulțimea de rătăcire, cuprinsă în lucrările păgânismului și ale necredincioșilor, în căutarea câtorva adevăruri intelectuale, când ne stă la îndemână tot adevărul?

Există un motiv pentru care oamenii aceștia dau uneori pe față o înțelepciune deosebită. Satana a fost educat în curțile cerești și el cunoaște atât binele, cât și răul. El amestecă cele prețioase cu cele de rând și în aceasta stă puterea lui de a amăgi. Dar oare, fiindcă Satana s-a îmbrăcat în hainele strălucirii cerești, urmează să-l primim ca pe un înger de lumină? Ispititorul își are unelte educate după metodele lui, inspirate de spiritul lui și potrivite lucrării lui. Oare să conlucrăm cu ei? Să primim lucrările uneltelor sale ca fiind esențiale pentru dobândirea educației?

„Cine poate scoate un lucru curat din cel necurat? Nimeni.” (Iov 14, 4, în trd. engl.) Ne putem aștepta oare ca tinerii să dobândească principii creștine și să-și dezvolte caractere creștine, în vreme ce educația le este în mare măsură influențată de învățăturile păgânilor, ateilor și necredincioșilor?

Dacă timpul și strădania depuse în căutarea de a prinde ideile strălucite ale necredincioșilor ar fi depuse în vederea studierii lucrurilor prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu, mulți care acum stau în întuneric și în umbra morții s-ar bucura de slava Luminii vieții.

Erudiția istorică și teologică

Mulți care caută să se pregătească pentru lucrarea Domnului socotesc că este esențial să acumuleze cantități apreciabile de scrieri istorice și teologice. Ei își închipuie că studierea acestor volume le va fi de mare folos, spre a afla cum să se apropie de oameni. Aceasta e o greșală. Când privesc rafturile ticsite cu aceste cărți, unele dintre ele arareori deschise, mă gândesc: De ce se cheltuiesc bani pentru ceva ce nu este pâine? Capitolul 6 din Ioan ne spune mai mult decât se poate găsi în asemenea lucrări. Hristos spune: „Eu sunt Pâinea vieții. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.” (Ioan 6, 35.63.)

Există un studiu al istoriei ce nu trebuie condamnat. Istoria sacră era una dintre

materiile studiate în școlile profetilor. În raportul privitor la purtarea lui Iehova față de neamuri, erau însemnate urmele pașilor Săi. La fel și azi trebuie să privim purtarea lui Dumnezeu cu națiunile pământului. Trebuie să vedem în istorie împlinirea profeției, să cercetăm lucrările Providenței în marile mișcări de reformațiune și să înțelegem desfășurarea evenimentelor în mersul națiunilor înainte, către conflictul final al marii controversă.

Însă prea adesea motivul celor care studiază această mulțime de cărți nu este neapărat acela de a dobândi hrană pentru minte și suflet. Este ambiția de a fi familiarizat cu filozofii și teologii, dorința de a le prezenta oamenilor creștinismul în termeni și fraze savante.

„Învățați de la Mine”, a spus cel mai mare Învățător cunoscut vreodată în lume. „Luați jugul Meu, învățați din blândețea și smerenia Mea”. Mândria noastră intelectuală nu va fi de folos în lucrarea cu sufletele care pier din lipsă de Pâinea vieții. Cercetând aceste cărți, voi îngăduiți ca ele să ocupe, în minte și inimă, locul învățăturilor practice, care trebuie primite de la Marele Învățător. Cu rezultatele acestui studiu, oamenii nu sunt hrăniți. Foarte puțin din studiul și cercetarea atât de istovitoare pentru minte aduce ceva care să facă din voi lucrători cu succes pentru suflete.

Bărbații și femeile care își petrec viața în locuri de muncă umile, obișnuite, au nevoie de cuvinte tot atât de simple cum a folosit Hristos în învățăturile Sale, cuvinte ușor de înțeles. Mântuitorul a venit „să predice Evanghelia celor săraci”. Și este scris că „gloata cea mare Îl asculta cu plăcere”. Cei care predică adevărul pentru acest timp au nevoie de o mai profundă adâncire a învățăturilor date de El.

Cuvintele viului Dumnezeu alcătuiesc cea mai înaltă educație. Frazele studiate, destinate să satisfacă gustul celor presupuși a fi rafinați, nu și-au atins scopul. Cei care slujesc poporului trebuie să mănânce pâinea vieții. Aceasta le va da tărie spirituală; atunci ei vor fi în stare să slujească tuturor categoriilor de oameni. Pioșenia, vigoarea spirituală a bisericii, este susținută prin hrănirea cu pâinea care a venit din cer. La picioarele lui Isus, putem să învățăm simplitatea adevăratei evlavii.

Mituri și basme

În educarea copiilor și tineretului, azi se dă un loc important basmelor, miturilor,

poveștilor imaginare. Cărți de acest fel se folosesc în școli și se găsesc și în multe cămine. Cum le pot îngădui părinții creștini copiilor lor să folosească asemenea cărți, așa pline cu neadevăruri? Când copiii vor să afle înțelesul povestirilor atât de contrarii învățaturii date de părinții lor, li se răspunde că povestirile nu sunt adevărate; însă aceasta nu înlătură urmările rele ale folosirii lor. Ideile prezentate în aceste cărți îi derutează pe copii. Ele aduc idei greșite despre viață și nasc și cultivă dorința după lucruri nereale.

Folosirea pe scară largă a unor asemenea cărți în vremea aceasta este unul dintre viclenele planuri ale lui Satana. El caută să abată mințile celor bătrâni și tineri de la marea lucrare de pregătire în vederea lucrurilor ce au să vină pe pământ. El urmărește ca tinerii și copiii noștri să fie atrași de înșelăciunile distrugătoare de suflet, cu care el potopește lumea. De aceea, el caută să le abată mințile de la Cuvântul lui Dumnezeu și astfel să-i împiedice a dobândi cunoașterea adevărului care ar fi siguranța lor.

N-ar trebui să fie puse niciodată înaintea copiilor cărți care conțin o pervertire a adevărului. Și cei de vârstă matură vor fi în mai mare siguranță, dacă nu vor avea nimic de a face cu asemenea cărți.

Un izvor mai curat

Avem o abundență din ceea ce este curat, divin. Cei care însetează după cunoștință nu au nevoie să se ducă la fântâni poluate.

Hristos a prezentat principiile adevărului în Evanghelie. Prin învățătura Sa, putem bea din apele curate, care curg de la tronul lui Dumnezeu.

Hristos le-ar fi putut împărtăși oamenilor cunoștința care să fi întrecut orice descoperire dinainte și să pună în umbră orice altă dezvăluire. El ar fi putut dezvălui taină după taină și ar fi putut concentra în jurul acestor minunate descoperiri cugetarea activă și asiduă a generațiilor succesive, până la încheierea vremii. Însă El nu a lăsat să treacă nici o clipă fără să învețe cunoașterea științei mântuirii. Timpul Său, capacitățile Sale, însăși viața Sa aveau preț și erau folosite numai ca mijloace în vederea săvârșirii mântuirii sufletelor oamenilor. El venise să caute și să mântuiască ce era pierdut și nu voia să Se abată de la această unică țintă a Sa. El nu a îngăduit ca ceva să-L abată.

Hristos a împărtășit numai cunoștința care putea fi folosită. Îndrumarea dată de El era mărginită la nevoile situației lor în viața practică. El nu le-a satisfăcut curiozitatea ce-i mâna să vină la El cu întrebări iscoditoare. Din toate asemenea întrebări, El a făcut ocazii de apeluri solemne, serioase, și de un real folos. Celor care erau râvnitori să culeagă din pomul cunoștinței, El le oferea fructul pomului vieții. Ei găseau închis orice drum larg, în afară de îngusta cărare ce duce la Dumnezeu. Orice alt izvor era sigilat, în afară de izvorul vieții veșnice.

Mântuitorul nu i-a încurajat pe oameni să meargă la școlile rabinice de pe vremea Sa, pentru ca mințile să nu le fie stricate prin continua repetare: „Ei spun” sau „S-a spus”. Și atunci când ne stă la dispoziție o știință mai mare și sigură, să primim nestatornicele cuvinte ale oamenilor, drept știință superioară? Ceea ce am văzut despre lucrurile veșnice și ce am văzut despre slăbiciunea oamenilor, după cum mi-a arătat Dumnezeu, mi-a impresionat adânc mintea și mi-a influențat viața și caracterul. Nu văd nici un motiv pentru care omul să fie proslăvit sau glorificat. Nu văd nici un motiv pentru care părerilor oamenilor învățați ai lumii să li se acorde încredere și să fie proslăvite. Cum pot cei care sunt lipsiți de lumină divină să aibă idei corecte despre planurile și căile lui Dumnezeu?

Eu sunt dispusă să fiu învățată de Cel care a creat cerul și pământul, de Cel care a așezat pe firmament stelele în ordinea lor și a hotărât soarelui și lunii lucrarea lor. N-am nevoie să mă îndrept spre autori necredincioși. Aleg să fiu învățată de Dumnezeu.

Educația inimii

Tinerii au dreptul să fie mânați de dorul de a atinge cea mai înaltă dezvoltare a puterilor lor mintale. Noi nu vrem să îngrădim educația căreia Dumnezeu nu i-a pus nici o margine. Însă cunoștințele noastre nu vor folosi la nimic, dacă nu vor fi folosite pentru onoarea lui Dumnezeu și binele omenirii. Dacă această cunoștință a noastră este o piatră de poticnire în calea înfăptuirii scopurilor mai înalte, ea este fără valoare.

Lucrul de care avem nevoie este cunoștința care ne va întări mintea și sufletul, care va face din noi bărbați și femei mai buni.

Educația minții este de mai mare importanță decât educația dobândită din cărți. Este de folos, ba chiar esențial, să dobândim cunoștința lumii în care trăim; însă dacă

din socoteala noastră dăm cu totul la o parte veșnicia, vom ajunge la o prăbușire din care nu ne vom mai putea ridica.

Nu este bine să împovărăm mintea cu acel fel de studii care cer o strădanie intensă, dar care nu ajung a fi folosite în viața practică. O educație de felul acesta va fi o pagubă pentru student. Căci asemenea studii îi curmă dorința și înclinația pentru studii care l-ar fi făcut destoinic pentru ceva folositor și l-ar fi făcut în stare să-și împlinească răspunderile.

Dacă își vor da seama de slăbiciunea lor, tinerii vor găsi în Dumnezeu tăria lor. Dacă vor căuta să fie învățați de El, vor ajunge înțelepți în înțelepciunea Lui, și viața lor va fi rodnică în binecuvântare pentru lume. Dar, dacă își vor deda mințile numai unui studiu lumesc și speculativ, vor pierde tot ce îmbogățește viața.

Capitolul 47

Importanța căutării adevăratei cunoștințe

Noi avem nevoie să înțelegem mult mai mult lucrurile de care este vorba în conflictul în care suntem angajați. E nevoie să înțelegem mai pe deplin valoarea adevărilor pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru această vreme și primejdia de a îngădui minților noastre să fie abătute de la ele, de către marele amăgitor.

Nemărginitul preț al sacrificiului, cerut pentru mântuirea noastră, arată că păcatul este un rău înspăimântător. Prin păcat, este deranjat întregul organism omenesc, mintea este pervertită, imaginația coruptă. Păcatul a degradat facultățile sufletului. Ispitele din afară găsesc în inimă o coardă ce le răspunde și, pe nesimțite, picioarele se îndreaptă spre rău.

După cum sacrificiul în favoarea noastră a fost desăvârșit, la fel și restabilirea noastră din mânjitura păcatului trebuie să fie desăvârșită. Nu există faptă de răutate, pe care legea să o scuze; nu există nedreptate care să scape de osândă. Viața lui Hristos a fost o desăvârșită împlinire a fiecărui precept al legii. El spune: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu”. (Ioan 15, 10.) Viața Sa este măsura ascultării și slujirii noastre.

Numai Dumnezeu poate reînnoi inima. „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” Iar noi suntem îndemnați: „Duceți până la capăt mântuirea voastră”. (Filipeni 2,12.13.)

O lucrare care cere cugetarea noastră

Relele nu pot fi îndreptate, nici schimbările din caracter nu pot fi săvârșite prin câteva eforturi, făcute din când în când. Sfințirea nu este lucrarea unei zile sau a unui an, ci a unei vieți întregi. Lupta pentru dobândirea biruinței față de eu, pentru sfințenie și cer, este o luptă cât viața. Fără un efort continuu și o activitate constantă, nu poate exista înaintare în viața divină, nici dobândirea cununii biruinței.

Cea mai puternică dovadă a căderii omului dintr-o poziție înaltă este faptul că revenirea lui a costat atât de mult. Calea de întoarcere poate fi atinsă numai prin luptă

grea, pas cu pas, ceas de ceas. Printr-un act momentan al voinței, omul poate să se așeze sub puterea celui rău; dar se cere mai mult decât un act momentan al voinței pentru sfârâmarea acestor ferecături și atingerea unei vieți mai înalte, mai sfinte. Planul poate fi întocmit, lucrarea poate începe; însă aducerea la îndeplinire va cere osteneală, timp, stăruință, răbdare și sacrificiu.

Asaltați de nenumărate ispite, noi trebuie să rezistăm cu hotărâre, căci, dacă nu, aceasta va însemna o pierdere veșnică.

Sfințirea lui Pavel era rezultatul unei continue lupte cu sine. El spunea: „În fiecare zi mor”. (1 Corinteni 15, 31.) Voința și dorințele lui veneau zilnic în conflict cu datoria și cu voința lui Dumnezeu. În loc să-și urmeze înclinația, el împlinea voia lui Dumnezeu, răstignindu-și firea în fiecare clipă.

Dumnezeu îl conduce pe poporul Său pas cu pas. Viața creștină este o bătălie și un marș. În această luptă, nu există răgaz; efortul trebuie să fie continuu și stăruitor. Prin neîncetată strădanie, menținem biruința asupra ispitelor lui Satana. Integritatea creștină trebuie căutată cu o forță neabătută și păstrată cu o neclintită rămânere la hotărâre.

Nimeni nu va ajunge sus fără strădanie dâră și neșovăielnică în interesul său. Toți trebuie să se prindă în această luptă pentru ei înșiși. Fiecare în parte, suntem răspunzători pentru rezultatul luptei; chiar dacă Noe, Iov și Daniel ar fi fost în țară, totuși ei nu și-ar fi putut scăpa nici fiu, nici fiică, prin neprihănirea lor.

Știința ce trebuie stăpânită

Există o știință a creștinismului, care trebuie stăpânită -- o știință mai adâncă, mai întinsă, mai înaltă decât oricare știință omenească, cum sunt mai înalte cerurile decât pământul. Minte trebuie disciplinată, educată, formată; căci noi avem de slujit lui Dumnezeu, pe căi care nu se potrivesc cu înclinațiile noastre firești. Trebuie biruite tendințele spre rău, ereditare sau cultivate. Deseori, formarea și educația de o viață trebuie date la o parte pentru a putea deveni ucenic în școala lui Hristos. Inimile noastre trebuie educate spre a fi statornice în Dumnezeu. E nevoie să ne formăm obiceiuri de cugetare, care să ne facă în stare să ne împotrivim ispitei. Trebuie să învățăm să privim în sus. Principiile Cuvântului lui Dumnezeu -- principii înalte cât cerul, principii care cuprind veșnicia -- trebuie înțelese în raportul lor cu viața noastră zilnică. Fiecare faptă,

fiecare cuvânt, fiecare gând trebuie să fie în acord cu aceste principii.

Prețioasele haruri ale Duhului Sfânt nu se dezvoltă într-o clipă. Curajul, tăria morală, blândețea, credința, încrederea statornică în puterea lui Dumnezeu de a mântui, sunt dobândite prin experiență de ani. Copiii lui Dumnezeu își vor sigila soarta printr-o viață de sfântă străduință și hotărâtă alipire de ce este drept.

Nu e timp de pierdut

Nu avem timp de pierdut. Nu știm cât de curând se va termina timpul verificării noastre. Veșnicia se desfășoară înaintea noastră. Cortina este aproape să se ridice. În curând, vine Hristos. Îngerii lui Dumnezeu caută să ne atragă de la noi înșine și de la lucrurile pământești. Să nu-i lăsăm să muncească în zadar.

Când Hristos Se înalță în Sfânta sfintelor, Își dezbracă hainele de Mijlocitor și Se îmbracă cu hainele răzbunării, se va auzi decretul: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe Cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe. Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22, 11.12.) Vine o furtună, nepotolită în furia ei. Suntem pregătiți să o întâmpinăm?

Nu trebuie să spunem: „Primejdiile zilelor din urmă vor veni curând asupra noastră”. Ele au și venit. Acum avem nevoie de solia Domnului, care să taie miezul și măduva plăcerilor, purtărilor și patimilor omenești.

Mințile care s-au dedat cugetelor neînfrânte trebuie să se schimbe. „Încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftete, pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt.»” (1 Petru 1, 13-16.) Cugetele trebuie concentrate asupra lui Dumnezeu. Acum este timpul să depunem eforturi zeloase spre a învinge înclinațiile firești ale inimii de carne.

Străduințele noastre, abnegația noastră, stăruința noastră, trebuie să fie proporționale cu nemărginita valoare a țintei pe care o urmărim. Numai biruind așa cum a biruit Hristos vom câștiga cununa vieții.

Nevoia renunțării la sine

Marea primejdie a omului stă în a se înșela singur, a nutri înfumurare, despărțindu-se astfel de Dumnezeu, izvorul puterii lui. Înclinațiile noastre firești, dacă nu sunt îndreptate de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, au în ele semințele morții morale. Dacă nu suntem legați cu hotărâre de Dumnezeu, nu putem rezista efectelor pângăritoare ale iubirii de sine, îngăduinței de sine și ispitei de a păcătui.

Pentru a primi ajutor de la Hristos, trebuie să ne dăm seama de nevoia noastră. Trebuie să avem o adevărată cunoaștere de noi înșine. Hristos îl poate mântui numai pe acela care recunoaște că este păcătos. Numai dacă ne dăm seama de completa noastră neajutorare și renunțăm la orice încredere în noi, vom avea parte de puterea divină.

Nu numai la începutul vieții creștine trebuie să fie făcută această renunțare. Ea trebuie reînnoită cu fiecare pas de înaintare spre cer. Toate faptele noastre bune depind de o putere din afara noastră; de aceea este nevoie de o continuă îndreptare a inimii către Dumnezeu, o constantă și zeloasă mărturisire a păcatului și umilire a sufletului înaintea Lui. Primejdiile ne împresoară; și noi suntem în siguranță numai dacă ne simțim slăbiciunea și ne prindem cu mâna credinței de puternicul Eliberator.

Interesele cele mai înalte cer atenție

Trebuie să ne îndepărtăm de la o mie de lucruri care ne cer atenție. Sunt lucruri care ne consumă timpul și ne preocupă, dar la sfârșit nu aduc nimic. Interesele cele mai înalte cer o atenție încordată și o străduință care deseori este acordată lucrurilor oarecum neînsemnate.

Acceptarea de teorii noi nu aduce o viață nouă în suflet. Chiar și cunoașterea faptelor și teoriilor, importante în ele însele, este de o mică valoare, dacă nu sunt aplicate practic. Trebuie să simțim răspunderea de a da sufletelor noastre hrană care să dea putere și să stimuleze viața spirituală.

O cunoaștere personală a lui Hristos

„Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. El este un scut pentru cei ce se

încred în El. Nu adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos”. (Proverbe 30, 5.6.)

Noi nu împlinim voia lui Dumnezeu când facem speculații cu privire la lucrurile pe care El a socotit că e bine să ni le ascundă. Problema pe care o avem de cercetat este: „Care este adevărul -- adevărul pentru timpul acesta, pe care trebuie să-l păstrăm, să-l îndrăgim, să-l onorăm, să-l ascultăm?” Cei devotați științei au fost înfrânți și descurajați în străduințele lor de a-L descoperi pe Dumnezeu. Lucrul de care trebuie să se intereseze ei acum este: „Care este adevărul ce ne va face în stare să dobândim mântuirea sufletelor noastre?”

Hristos li L-a descoperit ucenicilor Săi pe Dumnezeu într-un fel care a săvârșit în inimile lor o lucrare specială, ca aceea pe care El stăruie de mult de noi să-I îngăduim să o facă în inimile noastre. Sunt mulți cei care, preocupându-se prea mult cu teoria, au pierdut din vedere puterea cea vie a exemplului Mântuitorului. Ei L-au pierdut din vedere pe El, ca lucrător umil și plin de abnegație. Lucrul de care au ei nevoie este să privească la Isus. Zilnic, avem nevoie de o descoperire proaspătă a prezenței Sale. E nevoie să urmăm mai de aproape exemplul Său, de renunțare la Sine și sacrificiu.

Avem nevoie de experiența avută de Pavel când scrie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2, 20.)

Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, dovedită în caracter, este atingerea unei superiorități mai presus de orice altceva, ce este prețuit pe pământ sau în cer. Este educația cea mai înaltă. Este cheia care deschide porțile cetății cerești. Aceasta este cunoștința pe care dorește Dumnezeu să o aibă toți aceia care se îmbracă în Hristos.

Am de adus o solie pentru predicatorii, medicii, învățătorii și toți ceilalți angajați în vreo ramură de lucrare pentru Domnul. Domnul vă îndeamnă să vă ridicați mai sus, la un nivel mai înalt. Trebuie să aveți o experiență mai profundă chiar decât v-ați fi gândit să aveți. Mulți dintre cei care sunt deja membri ai marii familii a lui Dumnezeu știu puțin din ce înseamnă a privi slava Sa și a fi schimbat din slavă în slavă. Mulți dintre voi au o înțelegere cețoasă a măreției lui Hristos și sufletele voastre tresaltă de bucurie. Aveți dorul după un mai deplin și mai profund simțământ al iubirii Mântuitorului.

Sunteți nemulțumiți. Însă nu disperați. Dați-I lui Isus cele mai frumoase și mai sfinte simțăminte de dragoste. Adunați orice rază de lumină. Nutriți fiecare dorință a sufletului după Dumnezeu. Înzestrați-vă cu cultura gândurilor spirituale și a legăturilor sfinte. Voi n-ați văzut decât primele licăriri ale slavei Sale. Continuând să-L cunoașteți pe Domnul, veți afla că „El se ivește ca zorile”. (Osea 6, 3.) „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4, 18.) După ce ne-am căit de păcatele noastre, le-am mărturisit și am găsit iertare, noi trebuie să învățăm despre Hristos, până ce ajungem în miezul zilei unei desăvârșite credințe a Evangheliei.

Capitolul 48

Cunoștința primită prin Cuvântul lui Dumnezeu

Întreaga Biblie este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Primită, crezută și ascultată, ea este o unealtă puternică în transformarea caracterului. Și este singurul mijloc sigur al culturii intelectuale.

Motivul pentru care tinerii, și chiar și cei în vârstă, sunt așa ușor duși în ispită și păcat este acela că nu cercetează Cuvântul lui Dumnezeu și nu meditează asupra lui așa cum ar trebui. Lipsa unei ferme și hotărâte puteri a voinței, care se vedește în viață și în caracter, este urmarea neglijării din partea lor a îndrumării sacre a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu-și îndreaptă mintea, printr-un serios efort, către lucrurile care ar inspira gânduri curate și sfinte, și nu o îndepărtează de la ce este necurat și neadevărat. Puțini sunt cei care aleg partea cea bună, care stau la picioarele lui Isus, ca Maria, să învețe de la divinul Învățător. Puțini strâng cuvintele Lui în inimă și le pun în practică în viață.

Adevărurile Bibliei, primite, vor înălța mintea de la cele pământești și josnice. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi apreciat așa cum trebuie, atât tinerii, cât și cei în vârstă ar avea un spirit lăuntric al dreptății și o tărie a principiilor care i-ar face în stare să se împotrivescă ispitei.

Fie ca oamenii să învețe și să scrie lucrurile prețioase ale Sfințelor Scripturi. Gândul, destoinicia, agera activitate a puterii creierului să fie consacrate studierii cugetelor lui Dumnezeu. Nu cercetați filozofia părerilor omului, ci studiați filozofia Celui care este Adevărul. Altă literatură este de mică valoare în comparație cu aceasta.

Mintea care este lumească nu găsește plăcere în contemplarea Cuvântului lui Dumnezeu; însă, pentru mintea renăscută prin Duhul Sfânt, de pe paginile sacre vor străluci frumuseți divine și lumină cerească. Ceea ce pentru mintea omenească era o pustie aridă, pentru mintea spirituală devine un pământ cu ape de viață.

Să fie dată copiilor noștri

Cunoașterea lui Dumnezeu, descoperită în Cuvântul Său, este cunoștința ce trebuie dată copiilor noștri. De la primele licăriri ale judecării, ei trebuie familiarizați cu numele și viața lui Isus. Prima învățătură ce trebuie să le fie dată să fie că Dumnezeu este Tatăl lor. Prima lor deprindere trebuie să-i învețe să asculte din iubire. Cu respect și cu blândețe, să le fie citit și repetat Cuvântul lui Dumnezeu în părțile potrivite înțelegerii lor, adaptate trezirii interesului lor. Mai presus de toate, faceți-i să învețe despre iubirea Sa, descoperită în Hristos, și marea ei învățătură.

„Dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” (1 Ioan 4, 11.) Tinerii să facă din Cuvântul lui Dumnezeu hrana minții și a sufletului. Crucea lui Hristos să devină știința oricărei educații, miezul oricărei învățături și oricărui studiu. În felul acesta, Mântuitorul va ajunge pentru tineri un tovarăș și un prieten zilnic. Fiecare gând va fi făcut rob ascultării de Hristos. Ei vor putea spune împreună cu apostolul Pavel: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume.” (Galateni 6, 14.)

O cunoaștere din experiență

Astfel, prin credință, ei vor ajunge să-L cunoască pe Dumnezeu din experiență. Ei au făcut personal proba realității Cuvântului Său, a adevărului făgăduințelor Sale. Ei au gustat și știu că Domnul este bun.

Ioan, ucenicul iubit, avea o cunoaștere dobândită prin experiența proprie. El putea mărturisi:

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții -- pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; -- deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” (1 Ioan 1, 1-3.)

Astfel, fiecare să fie în stare, prin propria sa experiență, să poată adevări „că Dumnezeu spune adevărul” (Ioan 3, 33.) El poate da mărturie despre ceea ce el însuși a văzut, auzit și simțit, cu privire la puterea lui Hristos. El poate mărturisi:

„Am avut nevoie de ajutor și l-am găsit în Isus. Fiecare nevoie mi-a fost împlinită, foamea sufletului a fost potolită; pentru mine, Biblia este descoperirea lui Hristos. Eu cred în Isus, deoarece El îmi este un Mântuitor divin; Eu cred în Biblie, deoarece am constatat că este glasul lui Dumnezeu pentru sufletul meu.”

Posibilități minunate

Avem privilegiul de a atinge culmi mai înalte și tot mai înalte în ajungerea la descoperiri tot mai clare ale caracterului lui Dumnezeu. Când Moise s-a rugat: „Arată-mi slava Ta!” (Exod 33, 18), Domnul nu l-a mustrat, ci i-a împlinit ruga. Dumnezeu i-a spus servului Său: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta.” (Exod 33, 19.)

Păcatul este cel care ne întunecă mințile și ne slăbește discernământul. Când păcatul este curățit din inimile noastre, lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus Hristos, iluminând Cuvântul Său și reflectată de pe fața naturii, Îl va declara din ce în ce tot mai cu putere ca fiind „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie.” (Exod 34, 6.)

În lumina Sa, vom vedea lumină, până ce mintea, inima și sufletul sunt transformate după chipul sfințeniei Sale.

Minunate posibilități sunt la îndemâna celor care se prind de asigurările divine ale Cuvântului lui Dumnezeu. Poporului lui Dumnezeu i se vor descoperi mărețe adevăruri. Privilegii și datorii despre care ei nici nu își închipuiau că se găsesc în Biblie vor fi prezentate înaintea lor. Umblând pe calea umilei ascultări, împlinind voia Sa, ei vor cunoaște mai mult și tot mai mult din tainele lui Dumnezeu.

Fie ca cel ce studiază să ia Biblia drept călăuză a lui și să stea pentru principii ca o stâncă și atunci va putea năzui la atingerea celei mai înalte destoiniciei. Toate filozofiile naturii omenești au dus la confuzie și rușine atunci când Dumnezeu nu a fost recunoscut ca totul în tot. Însă prețioasa credință, inspirată de Dumnezeu, dă tărie și noblețe de caracter. Cu cât se stăruie mai mult asupra bunătății și harului Său, cu atât va fi mai clară și tot mai clară înțelegerea adevărului; va fi tot mai înaltă, mai sfântă dorința după curăția inimii și limpezimea gândirii. Sufletul care trăiește în atmosfera curată a

cugetării sfinte este transformat prin legătura cu Dumnezeu, prin studiul Cuvântului Său. Adevărul este atât de mare, atât de mult cuprinzător, atât de adânc, atât de larg, încât eul dispare. Inima este înmuiată și supusă în umilință și iubire.

Și puterile naturale sunt extinse datorită sfintei ascultări. Din studiul cuvintelor vieții, cei ce studiază pot dobândi minți dezvoltate, luminate, înnobilate. Dacă, asemenea lui Daniel, aud și împlinesc Cuvântul lui Dumnezeu, ei vor putea înainta ca și el în orice ramură de învățătură. Fiind caractere curate, vor deveni caractere tari. Va fi înviorată fiecare facultate intelectuală. Ei se pot educa și forma, așa încât toți cei dinăuntru sferei influenței lor să poată vedea ce poate fi și ce poate face un om când este în legătură cu Dumnezeu înțelepciunii și al puterii.

Urmările primirii Cuvântului lui Dumnezeu

Aceasta a fost experiența dobândită de psalmist prin cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. El spune:

„Ferice de cei fără prihană în calea lor, Care umblă totdeauna după Legea Domnului! Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, Care-L caută din toată inima lor O, de-ar ținti căile mele La păzirea orânduirilor Tale! Atunci nu voi roși de rușine, La vederea tuturor poruncilor Tale!” (Psalmii 119, 1-6.)

„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Aleg calea adevărului, Pun legile Tale sub ochii mei. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, Ca să nu păcătuiesc împotriva Ta! Voi umbla în loc larg, Căci caut poruncile Tale.” (Psalmii 119, 9.30.11.45.)

„Deschide-mi ochii, ca să văd Lucrurile minunate ale Legii Tale Învățăturile tale sunt desfătarea mea și sfătuitoarii mei. Mai mult prețuiește pentru mine Legea gurii Tale Decât o mie de lucruri de aur și de argint.” (Psalmii 119, 18-24.72.)

„Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea. Orânduirile Tale sunt prilejul cântărilor mele, În casa pribegiei mele. Învățăturile Tale sunt minunate: De aceea le păzește sufletul meu. Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, Dă pricepere celor fără răutate. Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, Căci totdeauna le am cu mine. Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, Căci mă gândesc la

învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii Căci păzesc poruncile Tale Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, De aceea urăsc orice cale a minciunii.” (Psalmii 119, 97.54.129.130.98-104)

„Cuvântul tău este cu totul încercat, Și robul Tău îl iubește. Temelia Cuvântului tău este adevărul, Și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice.” (Psalmii 119, 140.160.)

„Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, Și nu li se întâmplă nici o nenorocire. Eu nădăjduiesc în mântuirea Ta, Doamne, Și împlinesc poruncile Tale. Sufletul meu ține învățăturile Tale, Și le iubesc mult de tot.” (Psalmii 119, 165-167.)

„Suspîn după mântuirea Ta, Doamne, Și Legea Ta este desfătarea mea. Să-mi trăiască sufletul și să Te laude, Și judecățile Tale să mă sprijine! Învățăturile Tale sunt moștenirea mea de veci, Căci ele sunt bucuria inimii mele.” (Psalmii 119, 174.175.111.)

Un ajutor în studiul naturii

Cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu și Cuvântul Său prin experiență personală este pregătit să pornească la studiul științelor naturale. Despre Hristos este scris: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1, 4.) Când și-au pierdut în Eden veșmintele sfințeniei, Adam și Eva au pierdut lumina care iluminase natura. Ei nu o mai puteau înțelege cum se cuvenea. Dar, pentru cei care primesc lumina vieții lui Hristos, natura este din nou iluminată. În lumina ce strălucește de la cruce, putem tâlcui cum se cuvinea tot ce ne învață natura.

Cel care Îl cunoaște pe Dumnezeu și cunoaște Cuvântul Său are o credință întemeiată pe divinitatea Sfințelor Scripturi. El nu probează Biblia prin ideile despre știință ale omului. El aduce aceste idei spre a fi probate prin măsurătoarea cea fără greș. El știe că tot Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr, și adevărul nu se poate contrazice niciodată; tot ceea ce, în învățătura așa-numitei științe, contrazice adevărul descoperirii lui Dumnezeu este simplă lucrare omenească, de nimereală.

Celor cu adevărat înțelepți, cercetările științifice le deschid câmpuri vaste de gândire și informare. Căile lui Dumnezeu, așa cum sunt ele descoperite în lumea naturală și în modul în care El S-a purtat cu omul, constituie o comoară din care poate primi fiecare elev din școala lui Hristos.

O dovadă reală despre un Dumnezeu viu nu este o simplă teorie; ea constă în convingerea pe care Dumnezeu a scris-o în inimile noastre, luminată și lămurită prin Cuvântul Său. Ea constă din puterea de viață, aflată în cele create de El, văzută de ochiul luminat de Duhul Sfânt.

Cei care Îl judecă pe Dumnezeu după lucrările mâinilor Lui, nu după presupunerile oamenilor mari, văd prezența Sa în orice lucru. Ei văd zâmbetul Său în vesela strălucire a soarelui și iubirea, cum și grija Sa pentru om, în bogăția ogoarelor toamna. Chiar și podoabele pământului, iarba de un verde viu, florile plăcute, colorate în toate nuanțele, copacii măreți și feluriți ai pădurii, pârâiașul jucăuș, râul nobil, lacul liniștit, mărturisesc despre grija duioasă și părintească a lui Dumnezeu și despre dorința de a-i face fericiți pe copiii Săi.

Natura, cheia tainelor divine

Când contemplă astfel lucrurile naturii, cel ce studiază primește o nouă înțelegere a adevărului. Învățăturile din marea carte a lui Dumnezeu, care este natura, dau mărturie despre adevărul Cuvântului scris.

În planul mântuirii, sunt taine pe care mintea omenească nu le poate pătrunde, multe lucruri pe care înțelepciunea omenească nu le poate lămuri; însă natura ne poate învăța multe despre taina evlaviei. Fiecare arbust, fiecare pom ce dă roade, întreaga vegetație au învățături care ne cer să le studiem. În creșterea seminței, se pot citi tainele Împărăției lui Dumnezeu.

Soarele, luna, stelele, pomii, florile câmpului rostesc cuvinte de sfătuire inimii îmblânzite de harul lui Dumnezeu. Semănarea seminței duce mintea la semănarea spirituală a seminței. Pomul dă de știre că un pom bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate aduce roade bune. „Îi veți cunoaște după roadele lor.” (Matei 7, 16.) Chiar și neghina dă o învățătură. Ea este semănătura lui Satana și, dacă nu este împiedicată, păgubește grâul prin îmbelșugata ei rodire.

Tați și mame, învățați-i pe copiii voștri despre puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu. Puterea Lui se dezvăluie în fiecare plantă, în fiecare pom ce aduce roade. Duceți-i pe copii în grădină și explicați-le cum face El să crească sămânța. Gospodarul

își ară ogorul și aruncă sămânța, dar nu poate face ca sămânța să crească. El depinde de Dumnezeu, pentru ca El să facă ceea ce nu stă în puterea omenească. Domnul Își pune propriul Său Spirit în sămânță, făcând-o să răsară la viață. Prin grija Sa, germenii sparg învelișul seminței și apare spre a se dezvolta și a aduce rod.

În vreme ce copiii vor studia marele manual al naturii, Dumnezeu le va influența mințile. Spunându-li-se despre lucrarea pe care o face El pentru sămânță, ei învață secretul creșterii în har. Înțelese cum trebuie, aceste lecții ne îndrumă la Creator, învățând acele adevăruri simple și sfinte, care aduc inima într-un strâns contact cu Dumnezeu.

O lecție a ascultării

Natura ascultă de legile pe care i le-a dat Dumnezeu. Nori și furtună, soare și ploaia torențială, rouă și burniță, toate sunt sub controlul lui Dumnezeu și dau ascultare poruncii Lui. Ascultător de legea lui Dumnezeu, firul de grâu răzbate prin pământ, „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” (Marcu 4, 28.) Fructul se vede întâi în mugure, iar Domnul îl dezvoltă la timpul convenit, deoarece nu se împotrivesc lucrării Lui. La fel, păsările împlinesc planurile lui Dumnezeu în lungile lor migrații, pe care le fac din țară în țară, fiind conduse prin spațiul fără urme, de mâna nemărginitei puteri.

Oare se poate ca numai omul, făcut după chipul lui Dumnezeu, dotat cu minte și grai, să nu prețuiască darurile Lui și să nu asculte de legile Lui? Cei care ar putea fi înălțați și înnobilați, făcuți demni a fi colaboratori cu El, oare să se mulțumească să rămână nedesăvârșiți în caracter și să pricinuiască o confuzie în lumea noastră? Oare trupurile și sufletele moștenirii răscumpărate de Dumnezeu să fie ferecate de obiceiurile și deprinderile nescinte ale atașării de obiceiurile lumii? Oare să nu reflecte frumusețea Aceluia care a făcut toate lucrurile bune, pentru ca, prin harul Său, omul nedesăvârșit să poată auzi la urmă binecuvântarea Sa: „Bine, rob bun și credincios ... intră în bucuria stăpânului tău”? (Matei 25, 21.)

Dumnezeu dorește ca noi să învățăm de la natură lecția ascultării.

„Întreabă dobitoacele și te vor învăța, Păsările cerului și îți vor spune; Vorbește pământului și te va învăța, și peștii mării îți vor povesti. Cine nu vede în toate acestea

Dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri? La Dumnezeu este înțelepciunea și puterea; Sfatul și priceperea ale Lui sunt.” (Iov 12, 7-9.13.)

„Ferice de omul care își găsește plăcerea în Legea Domnului El este ca un pom sădit lângă un izvor de apă, Care își dă rodul la vremea lui, Și ale cărui frunze nu se veștejesc: Tot ce începe duce la bun sfârșit.” (Psalmii 1, 1-3.)

Cartea naturii și Cuvântul scris își aruncă lumină una asupra alteia. Amândouă ne ajută să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu, prin aceea că ne învață despre caracterul Său, cum și despre legile prin care lucrează El.

Educația în viața viitoare

Educația începută aici nu se va încheia în viața aceasta; ea va continua în veșnicie -- progresând continuu, niciodată terminându-se. Zi de zi, lucrările minunate ale lui Dumnezeu, dovezile uimitoarei Lui puteri în crearea și susținerea universului se vor dezvălui minții într-o nouă frumusețe. În lumina care strălucește de la tronul lui Dumnezeu, tainele vor dispărea și sufletul se va umple de uimire, văzând simplitatea lucrurilor care niciodată mai înainte nu fuseseră înțelese.

Acum vedem în chip întunecos, ca într-o oglindă; dar atunci vom vedea față în față; acum cunoaștem în parte; dar atunci vom cunoaște așa cum am fost cunoscuți și noi.

Capitolul 49

Marea noastră nevoie

Marea noastră nevoie este să-L cunoaștem pe Dumnezeu, Cel care lucrează transformarea caracterului. Dacă împlinim planul Său, atunci în viața noastră trebuie să se vadă o descoperire a lui Dumnezeu, care să corespundă învățaturii Cuvântului Său. Experiența lui Enoh și a lui Ioan Botezătorul înfățișează experiența care ar trebui să fie a noastră. Trebuie să studiem mai mult viața acestor oameni -- a aceluia care a fost mutat la cer fără să vadă moartea și a aceluia care, înainte de prima venire a lui Hristos, a fost chemat pentru a pregăti calea Domnului, pentru a face drepte cărările Lui.

Experiența lui Enoh

Despre Enoh este scris că a trăit șazeci și cinci de ani și a născut un fiu; după aceea, el a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani. În timpul primilor lui ani, Enoh Îl iubise pe Dumnezeu, se temuse de El și păzise poruncile Lui. Însă, după nașterea primului său fiu, el a atins o experiență mai înaltă, a ajuns într-o mai strânsă legătură cu Dumnezeu. Când a văzut iubirea copilului față de tatăl său, încrederea lui copilărească în ocrotirea sa, când a simțit prețioasa și atrăgătoarea duioșie a inimii lui pentru primul său fiu, el a primit o prețioasă învățătură cu privire la minunata iubire a lui Dumnezeu față de om, dăruindu-L pe Fiul Său, și la încrederea pe care copiii lui Dumnezeu o pot avea în cerescul lor Tată. Iubirea infinită și de nepătruns a lui Dumnezeu prin Hristos a devenit subiectul meditațiilor lui, zi și noapte. Cu toată ardoarea sufletului său, el a căutat să dezvăluie această iubire celor în mijlocul cărora trăia.

Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu nu a fost în transă sau în viziune, ci în toate îndatoririle vieții sale zilnice. El nu a ajuns un pustnic, izolându-se cu totul de lume; căci el avea de săvârșit o lucrare în lume. În familie și în legăturile cu oamenii, ca soț și tată, ca prieten, ca cetățean, el era neclintitul, neabătutul slujitor al lui Dumnezeu.

O dată cu scurgerea secolelor, credința sa a devenit mai puternică, iubirea sa a devenit mai arzătoare. Pentru el, rugăciunea era ca și respirația sufletului. El trăia în atmosfera cerului.

Când i-au fost dezvăluite scenele viitorului, Enoh a devenit un predicator al neprihănirii, ducând solia lui Dumnezeu la toți cei care erau dispuși să ia aminte la cuvintele de avertizare. În locul unde Cain căutase să fugă de prezența divină, profetul lui Dumnezeu a făcut cunoscut scenele minunate ce au trecut pe dinaintea ochilor lui. „Iată”, declara el, „că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut.” (Iuda 14.15.)

Puterea lui Dumnezeu, care lucra prin servul Său, era simțită de cei care ascultau. Unii au luat aminte la avertizare și s-au lepădat de păcatele lor; însă marea mulțime și-a bătut joc de avertizarea solemnă. Slujitorii lui Dumnezeu au de dus lumii din zilele din urmă o solie asemănătoare și ea va fi primită la fel -- cu necredință și batjocură.

Cu trecerea anilor, mai mult și tot mai mult s-a adâncit șuvoiul nelegiuirii omenești, negri și tot mai negri s-au adunat norii judecății divine. Totuși, Enoh, martorul credinței, s-a ținut pe drumul său, avertizând, stăruind și dând învățături, străduindu-se să dea înapoi șuvoiul de nelegiuire și să oprească trăsnetele răzbunării.

Oamenii din acea generație își băteau joc de nebunia lui, fiindcă el nu căuta să adune aur și argint sau să-și strângă pământuri. Dar inima lui Enoh era după comori veșnice. El a privit spre cetatea cea sfântă. El l-a văzut pe Împărat în slava Sa, în mijlocul Sionului. Cu cât era mai mare nelegiuirea existentă, cu atât mai aprins era dorul lui după căminul lui Dumnezeu. Deși încă pe pământ, totuși, prin credință, el locuia în Împărăția luminii.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu.” (Matei 5, 8.) Timp de trei sute de ani, Enoh căutase curăția de inimă, spre a putea fi în armonie cu cerul. Timp de trei secole umblase cu Dumnezeu. Zi de zi, dorise după o mai strânsă unire; comuniunea devenise mai apropiată și tot mai apropiată, până ce Dumnezeu l-a luat la Sine. El stătuse în pragul lumii veșnice, numai la un pas între el și țara fericirii; și iată că porțile se deschid, umblarea cu Dumnezeu, atât de îndelung exersată pe pământ, continuă, și el trece prin porțile cetății sfinte -- primul dintre oameni care intră acolo.

„Prin credință, a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.” (Evrei 11, 5.)

Dumnezeu ne cheamă și pe noi la o asemenea comuniune. Sfințenia de caracter a celor care vor fi mântuiți dintre oameni la a doua venire a Domnului trebuie să fie ca aceea a lui Enoh.

Experiența lui Ioan Botezătorul

Ioan Botezătorul a fost învățat de Dumnezeu în timpul viețuirii lui în pustie. El a cercetat descoperirile lui Dumnezeu din natură. Sub îndrumarea Spiritului divin, el a cercetat sursele profetilor. Zi și noapte, Hristos a fost studiul lui, până ce mintea, inima și sufletul au fost pline de glorioasa viziune.

El a privit la Împărat, în toată frumusețea Sa, și s-a pierdut din vedere pe sine. El a privit măreția sfințeniei și s-a recunoscut ca nedestoinic și nedemn. El avea să facă cunoscută solia lui Dumnezeu. El urma să stea în puterea și neprihănirea lui Dumnezeu. El era gata să pornească, în calitate de sol al cerului, neînfricat de tot ce e omenesc, deoarece el văzuse Divinitatea. El putea sta neînfricat înaintea monarhilor pământești, deoarece se plecase cu tremur înaintea Împăratului împăraților.

Ioan și-a vestit solia fără argumente meșteșugit aranjate sau teorii meșteșugit ticluite. Impunător și neclintit, totuși plin de nădejde, glasul său se auzea din pustie: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 5, 2.) El a mișcat poporul cu o putere nouă, neobișnuită. Întreaga națiune a fost zguduită. Mulțimi se îngrămădeau în pustie.

Țăranii neînvățați și pescarii de prin locurile învecinate; ostașii romani din cazărmile lui Irod; căpetenii cu săbiile la cingătoare, gata să înăbușe orice ar părea răzvrătire; hrăpăreții strângători de biruri, de la barăcile lor; preoții cu filacterii din Sinedriu -- toți ascultau ca vrăjiți și toți, chiar și fariseul și saducheul, cei reci, insensibili, și batjocoritorii plecau cu batjocura înghețată pe buze, tăiați în inimă de simțământul păcatelor lor. Din palatul său, Irod a auzit solia. Și stăpânitorul cel mândru și învârtoșat de păcat a tremurat la chemarea la pocăință.

În veacul acesta, chiar înainte de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului, trebuie să fie făcută o lucrare ca a lui Ioan. Dumnezeu îi caută pe acei bărbați care vor să pregătească un popor care să stea în ziua cea mare a Domnului. Solia dinaintea lucrării publice a lui Hristos era: „Pocăiți-vă, vameși și păcătoși, pocăiți-vă farisei și

saducei, pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3, 2.) Ca popor, care credem în apropiata revenire a lui Hristos, noi avem de dus o solie: „Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeuul tău.” (Amos 4, 12.) Solia noastră trebuie să fie la fel de directă ca și a lui Ioan. El îi muștra pe regi pentru nelegiuirea lor. Cu toate că viața îi era în primejdie, el nu se dădea în lături de la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. Și lucrarea pe care o avem de făcut în acest veac trebuie săvârșită cu aceeași credincioșie.

Spre a da o solie ca cea dată de Ioan, noi trebuie să avem o experiență spirituală ca a lui. Aceeași lucrare trebuie să se săvârșească în noi. Noi trebuie să-L primim pe Dumnezeu și, primindu-L pe El, să ne pierdem din vedere pe noi.

Din fire, Ioan avea defecte și slăbiciuni ca și alți oameni; însă atingerea iubirii divine îl transformase. Când, după începerea lucrării lui Hristos, ucenicii lui Ioan au venit la el cu plângerea că toți oamenii se duceau după noul Învățător, Ioan a dovedit cât de limpede înțelege el legătura Sa cu Mesia și cât de bucuros Îi spune el bun venit Celui pentru care pregătise calea.

„Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer”, zice el. „Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui». Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui, și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3, 27-30.)

Privind în credință la Răscumpărătorul, Ioan se ridicase la înălțimea lepădării de sine. El nu căuta să-i atragă pe oameni la sine, ci să le înalțe gândurile mai sus, și tot mai sus, până ce se vor fixa asupra Mielului lui Dumnezeu. El personal nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie. Acum, cu bucurie, el acceptă tăcerea și întunericul, pentru ca ochii tuturor să poată fi îndreptați spre Lumina vieții.

Cei care sunt credincioși chemării lor, ca soli pentru Dumnezeu, nu vor căuta onoarea pentru ei. Iubirea de sine va fi absorbită de iubirea pentru Hristos. Ei vor recunoaște că lucrarea lor constă în a vesti ca și Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1, 29.) Ei Îl vor înălța pe Isus și cu El va fi înălțată și omenirea. „Așa vorbește Cel Prea Înalt, a Cărui locuință este veșnică, și al Cărui Nume este sfânt. «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite».”

(Isaia 57, 15.)

Sufletul profetului, golit de eu, era plin cu lumina Celui Divin. În cuvintele care erau aproape o copie a cuvintelor lui Hristos, el dădea mărturie despre slava Mântuitorului. „Cel ce vine din cer”, spunea el, „este mai pe sus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură.” (Ioan 3, 31-34.)

De această slavă a lui Hristos urmează a se împărtăși toți urmașii Săi. Mântuitorul putea spune: „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” (Ioan 5, 30.) Iar Ioan declara: „Tatăl nu-I dă Duhul cu măsură”. La fel e și cu urmașii lui Hristos. Noi putem primi lumina cerească numai dacă suntem dispuși să fim goliți de eu. Putem să înțelegem caracterul lui Dumnezeu, și să-L primim pe Hristos prin credință, numai când consimțim să facem fiecare gând rob ascultării de Hristos. Tuturor celor care fac aceasta, Duhul Sfânt le este dat fără măsură. În Hristos „locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El.” (Coloseni 2, 9.10.)

Promisiunile lui Dumnezeu

Tuturor celor care sunt dispuși să-și umilească eul, le sunt date făgăduințele lui Dumnezeu.

„Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema Numele Domnului înaintea ta.” (Exod 33, 19.)

„Cheamă-Mă și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.” (Ieremia 33, 3.)

„Mai mult decât cerem sau gândim noi”, ni se va da „un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui”, ca „să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea, și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” (Efeseni 3,20; 1,17; 3,18.19.)

Aceasta este cunoștința pe care ne invită Dumnezeu s-o primim și, față de care,

oricare alta este deșertăciune și nimicnicie.